SUSAN SMITH

Schimb de locuri

Traducerea şi adaptarea în limba română

de NICU APOSTOLESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Jenny Knudson simţi o atingere uşoară pe umăr. Se întoarse cu scaunul pentru a înfrunta privirea ochilor verzi ai lui Josh Friedman. Deşi conştientă că ar fi trebuit să se concentreze asupra lecţiilor, nu reuşi să împiedice valul de afecţiune provocat de imaginea chipului bronzat şi zâmbitor.

El începu să-şi rotească lenevos pe arătător una din şuviţele ei castaniu-roşcate.

- Ce spui de o „cola“, după program? şopti el.

Jenny scutură din cap - avea să-i explice după ore.

Când se întoarse din nou spre catedră, profesorul de engleză, domnul Burns, o fixa cu privirea.

- Dacă nu doriţi să împărtăşiţi subiectul discuţiei cu întreaga clasă, domnişoară Knudson şi domnule Friedman, vă sugerez să fiţi atenţi, spuse el pe un ton îngheţat.

Jenny îşi ţinu respiraţia, urmărind cu atenţie mişcarea în sus şi în jos a sprâncenelor domnului Burns care aveau mobilitatea trăsăturilor unei marionete. Păreau complet detaşate de restul figurii.

- încă ceva de reţinut pentru voi doi:

„atenţiune“ rimează cu „detenţiune“. Un zâmbet crispat apăru pe buzele subţiri ale profesorului.

- Dumnezeule! şopti Josh, însă nu fu auzit decât de Jenny.

Se simţi puţin necăjită de atitudinea lui Josh. Ar fi preferat s-o lase în pace în timpul orelor - probabil că-şi dădea seama cât de mult îi deturna atenţia. Oare uitase că miercurea nu-şi putea permite să rămână după ore, mai cu seamă acum, cu iminentul examen la prestigioasa şcoală de balet? Instructoarea de dans, doamna Herbert, selectase pentru audiţia la şcoala din San Francisco cinci dintre cele mai talentate eleve şi lucra în plus cu acestea. Admiterea ar însemna enorm pentru viitoarea ei carieră de balerină. Aşa că, în fiecare zi după ore, avea program de dans, iar sâmbătă urma repetiţia cu costume.

Gândindu-se, simţi un spasm în stomac. Pentru ea, dansul era totul. Uita complet de sine, ca absorbită de o tornadă de independenţă şi bucurie indescriptibilă. însă Josh nu pricepea. Era fără îndoială conştient de necesitatea de a face sacrificii pentru propriile ţeluri, dar nu şi pentru ale ei.

Acum, o trăgea uşurel de păr, însă ea nu-i acordă nici o atenţie. Nu putea risca să-i mai vorbească după ce intraseră în obiectivul

domnului Burns, aşa că încercă să se concentreze asupra lecturii.

Discutau despre *Metamorfoza,* de Franz Kafka. Jenny încercase să-şi imagineze ce-ar fi simţit dacă, peste noapte, s-ar fi transformat în insectă. Ideea autorului părea plauzibilă şi se pomeni identificându-se cu eroul nuvelei.

Când sună clopoţelul, Josh o trase iar de păr, jucăuş. Jenny se întoarse.

- In sfârşit, reuşesc să-ţi captez atenţia. Se înclină până ce figura lui ajunse la câţiva centimetri de a ei, de parcă ar fi vrut s-o sărute. Apoi, se retrase.

- Asta doreşti? întrebă ea.

- Păi, da. Ai ceva împotrivă?

Jenny îşi luă cărţile şi se ridică în picioare. Era subţirică şi delicată; un corp suplu, aproape slab, picioare şi mâini lungi. Doamna Herbert îi spusese o dată că avea o constituţie perfectă pentru balet. Ochii erau căprui, iar tenul alb contrasta plăcut cu părul castaniu-roşcat.

Lângă Josh, se simţea nesemnificativă. Prin comparaţie, el era înalt, uscăţiv - numai muşchi şi energie debordantă. Era un atlet înnăscut. Avea dotare naturală pentru baseball şi o scotea din minţi să constate că reuşea să exceleze fără vreun efort aparent.

Părul castaniu închis îi cădea peste ochii verzi, plini de pocăinţă.

- Hei, văd că te deranjez' ceva. Care-i

motivul?

Josh îşi petrecu braţul în jurul mijlocului ei şi ieşiră
din sala de clasă. Atingerea aceea era suficientă pentru a o pune pe jar. Uneori, era atât de tulburătoare încât îi împrăştia cele mai importante gânduri ca pe nişte mărgele scăpate dintr-un şirag rupt. Cum reuşea oare să-i provoace asemenea senzaţii? se întrebă ea. Totuşi, uneori, văzându-i uimirea întipărită pe chip, înţelegea că şi ea avea acelaşi efect asupra lui.

Ajunşi pe hol, îi răspunse:

- M-ai supărat cu insistenţele din timpul orei. Vreau să spun că numai de detenţie nu aveam nevoie acum, Josh!

- Nimeni n-are nevoie de aşa ceva. Ar fi fost pierdere de timp. Dar eram convins că Burns nu ne va pedepsi. Doar facem parte dintre elevii buni, explică Josh.

- N-are a face! Peste două săptămni, mă aşteaptă audiţia şi nu-mi pot permite să lipsesc nici măcar un minut de la repetiţii, până atunci. Oftă şi îşi trecu mâna prin părul bogat. îi ajungea până la talie, ondulându-se-n valuri, iar lui Josh îi plăcea să-l răsfire.

- Uite ce-i, îmi pare rău, bine? N-am vrut să-ţi fac probleme. Uitasem de lecţiile tale de balet. Doar că mă gândeam ... Se opri, aşteptând-o să se întoarcă şi apoi o răsplăti cu

zâmbetul său de zile mari ... La tine!

- Ce crai! râse ea, simţind cum roşeşte. îi era imposibil să ţină supărarea. Dar te iubesc.

- Şi eu. Josh porni spre dulăpiorul ei. Şi cum rămâne cu „cola“ aia? Trebuie să dispui de câteva clipe, înaintea repetiţiilor.

- Josh, ştii bine că mi-ar plăcea, dar abia am timpul necesar să trag pe mine un maiou, să mănânc o portocală şi să ajung la sală. Doar îmi cunoşti programul.

- Oare?! exclamă el, urmărind-o cum deschidea dulăpiorul şi lua trei cărţi pentru studiu acasă. Mi-aş fi dorit să-ţi faci timp şi pentru mine.

- Nu te mai îmbufna. Mă străduiesc, Josh. Imi dau toată silinţa. Adică, îmi doresc să nu fi avut un asemenea orar încărcat. Când voi avea timp liber, ţi-l voi dedica în întregime, bine? Prefer compania ta mai mult decât a oricui altcuiva.

- Da, sigur. Lovi descurajat uşa dulăpiorului, nepărând convins. Deci, singura mea concurenţă este maioul elastic, nu-i aşa?

Jenny izbucni în râs.

- Aş putea spune acelaşi lucru despre echipa ta de baseball.

- Nu prea cred. Sportul este o încântare pentru mine, dar n-am lăsat niciodată bâta sau mănuşa de baseball să intervină între noi. O

sărută apăsat pe buze. Jenny se înfioră sub efectul senzaţiei care i se declanşase în trup.

Era conştientă că s-ar fi putut pierde fără să bage de seamă în braţele lui, dar se temea că asta ar fi însemnat

să renunţe la o parte din sine. îşi imagina că i-ar fi fost foarte uşor să se concentreze exclusiv la el, aşa cum procedau majoritatea fetelor cu prietenii lor. Dar, deşi entuziasmul pe care i-l provoca i-ar fi fost suficient vreme îndelungată - expresia „pentru totdeauna“ i se părea o pretenţie exagerată pentru oricine, chiar şi pentru sine - ceva o reţinea.

Dansul o ajutase pe Jenny să-şi păstreze echilibrul în multe probleme de viaţă, dar nu şi în privinţa lui Josh. De exemplu, când mama ei fusese internată în spital, Jenny se cufundase în dans cu o fervoare care-i dăduse forţa de a înfrunta situaţia înfricoşătoare.

- Dă-mi voie să te însoţesc, Jenny. Poate că te voi putea ajuta, spuse Josh.

- Cum? răspunse ea neatentă, cufundată încă în propriile gânduri.

- Păi, să ajungi acasă, să te schimbi, să-ţi cureţi portocala ... rânji el. Ea zâmbi şi-l strânse de mână. Repetiţii în fiecare zi, după programul de şcoală ... Oare atâta dans începuse să-l plictisească? Spera că nu, totuşi, teama că astfel l-ar fi putut îndepărta nu-i dădea pace.

Ca majoritatea băieţilor pe care-i cunoscuse, Josh părea incapabil s-o înţeleagă. Adesea, simţea că el ştia perfect ce-şi dorea, dar nu lua în serios şi aspiraţiile ei. în momentul de faţă, o făcuse să se simtă vinovată şi nici măcar nu părea conştient.

Ieşiră din şcoală şi se îndreptră spre casa ei. Ajunşi sub un arţar, Josh smulse o frunză şi-i atinse obrazul cu ea, de parcă ar fi încercat să-i contureze ovalul feţei. Gestul îi aminti schiţele cu copaci şi păsări pe care le văzuse cândva în camera lui. I se păruse că avea talent, însă el le considera simple mâzgălituri.

Jenny fu cea care destrămă atmosfera, deşi mângâierea frunzei era plăcută.

- Ar trebui s-o luăm din loc, spuse ea, ducându-şi mâna la obraz pentru a se feri de atingerea insistentă.

- Pentru tine, ziua nu-i destul de lungă, nu-i aşa, Jen? întrebă el, dezamăgit.

- Nu. Mă gândeam să mai închiriez câteva ceasuri, zise ea, râzând.

***

Pe când intrau pe aleea ce ducea la casă, Josh se strecură în spatele ei, o cuprinse de talie, o ridică în braţe şi, neluând în seamă ţipetele şi loviturile, o duse sub jeturile aspersoarelor de pe peluză.

- Josh ... lasă-mă! Cinstit vorbind, n-ai vrea să fii mai serios? ţipă Jenny, nereuşind, totuşi, să-şi elimine ilaritatea din glas. Când se eliberă, apa şiroia pe ea şi hainele i se lipiseră de trup. Pantofii sport erau plini de fire de iarbă. Josh stătea alături şi rânjea.

- Va trebui să ne descălţăm la intrare, spuse ea.

- De acord. Josh o urmă în spaţioasa casă cu etaj. Camera ei era la mansardă - încăperea cea mai retrasă. Avantajul principal era dat de perspectivă: o pajişte largă care se pierdea în liziera pădurii. Camera era spaţioasă şi fusese decorată cu afişe reprezentând scene de balet şi perniţe alb cu roz, în ton cu pereţii. O altă chestie grozavă era fotoliul plasat în faţa ferestrei triunghiulare, în care abia încăpeau două persoane.

Josh se aşeză şi o trase pe Jenny, obligând-o să i se aşeze pe genunchi.

îşi lăsă capul pe spătar şi ea îl sărută, în vreme ce braţele lui îi cuprinseseră mijlocul. Ea nu opuse rezistenţă. Era primăvară! Jeni se simţea uşoară ca un fulg. Razele strălucitoare de soare îi încălzeau pe amândoi. I-ar fi plăcut ca sărutarea să nu se mai termine. Nu mai era deloc sigură că vrea să se ducă la sală. Astfel de efect avea Josh asupra ei, o tulbura, îi

provoca sentimente contradictorii .

Brusc, mâinile lui îi pătrunseră sub bluză. Era plăcut, dar îi împinse cu fermitate braţele înapoi spre talie.

- Hai, Jen, zise el, sărutându-i părul.

- Nu. Trebuie să mă schimb. îi alunecă din poală şi-şi aranjă bluza, cu toate că peste câteva clipe, după ce el va fi părăsit camera, avea să se dezbrace de tot.

Josh o prinse de degetul mic. Era roşu la faţă şi avea ochii întunecaţi, fie de mânie, fie din cauza

dezamăgirii, sau datorită ambelor. Jenny era sigură - existau momente când nu-l înţelegea.

Se îndepărtă, dintr-o dată speriată de forţa propriilor sentimente. Când o sărutase, simţise că-şi pierde autocontrolul, împreună cu grija pentru propria persoană.

- Uite cât s-a făcut ceasul, spuse ea. Trebuie să mă schimb. Nu pot întârzia. Arătă spre ceasul digital de pe noptieră. Abia mai avea vreme să arunce pe ea un maiou, să încalece pe bicicletă şi să ajungă la sala de dans a doamnei Herbert.

- OK. Cu părere de rău, Josh se ridică şi traversă încăperea. închise uşa în urma lui.

Jenny îmbrăcă un maiou roşu, nişte colanţi negri şi un pulover mai călduros, apoi puse într-o sacoşă tricotată pantofii de balet uzaţi. In

sfârşit, îşi prinse părul cu o bentiţă şi porni în căutarea lui Josh.

Il găsi în birou, jucându-se la calculator. O auzise venind, dar nu-şi ridică privirea. Jenny îşi spuse că, probabil, îi aplica tortura tăcerii, ştiind că n-o putea suporta.

- Vorbeşte-mi, Josh! imploră ea, uitându-se la joc peste umărul lui. „Pac Man“ devora fantomele într-o succesiune rapidă.

- Aşteaptă. Adunase un punctaj zdravăn. Am terminat. Se întoarse spre ea. Uneori, Jenny. câteodată, te doresc atât de mult încât nici nu mai judec. Uit de timp, de balet şi chiar de baseball.

Jenny zâmbi.

- Şi mie mi se întâmplă, numai că altfel. cred.
- Da?
- Da. Dar n-am vreme să-ţi explic.
- Ok. Atunci, ne vedem sâmbătă, după meci, spuse Josh, ca şi când ar fi încercat să se consoleze singur. Se ridică şi o cuprinse în braţe.
- Ai meci? Sâmbăta asta? înghiţi în sec. Marea finală! Uitase că era programată pentru acel weekend.
- Păi, da. Doar ştiai. Te-am anunţat de câteva luni. Josh o sărută şi-i muşcă în joacă urechea.
- Da, dar nu credeam că-i atât de curând. Nu avea inima să-i spună că uitase. Ştiuse

despre meci. De obicei, nu prea avea vreme să meargă la meciurile lui, dar îi promisese că va fi de faţă la cel mai important.

- Am repetiţie, reuşi ea să îngaime.

Cu răceală bruscă, Josh îşi lăsă mâinile pe lângă corp.

- Nu zău? Ai programat-o înadins pentru sâmbătă?

- Era stabilită de multă vreme. Nu mi-a trecut prin cap că ambele evenimente au loc în aceeaşi zi. Este singura repetiţie cu costume pe care o vom face. îmi pare rău, îşi ceru ea scuze.

- A, nu-i nimic. Excelent! Marea finală, iar prietena ta nici nu catadicseşte să vină să te încurajeze! Părea deprimat.

Jenny îi puse mâna pe umăr, dorindu-şi să-l poată consola.

- Josh, nu mai. Un fior de teamă îi străbătu pieptul, simţindu-l încordându-se sub atingere. Şi-ar fi

dorit să înceteze. Se izolase de ea, folosind numai limbajul trupului. Uite, am să fac tot posibilul să vin, bine? Probabil că repetiţia se va termina până la cinci. Poate reuşesc să ajung la ultima repriză. Ştia că era improbabil, dar dorea să-i uşureze dezamăgirea.

- Da, sigur.

Jenny era vag conştientă de ecranul pâlpâitor al monitorului aflat în spate, care împrumuta trăsăturilor lui o nuanţă verzuie.

- Am putea ieşi după acea - doar noi doi, continuă ea, încercând să sune entuziast. Nu-i răspunse. Cuvintele se loviră de izolarea lui mânioasă.

- Uneori, mă întreb dacă ţii vreun pic la mine, Jenny, articulă el moale.

Vorbele lui o răniră.

- Atunci, înseamnă că eşti orb şi cam prost, ripostă ea, gata să izbucnească în lacrimi. De ce trebuia să se ajungă la asemenea certuri? Mai ales chiar înainte de repetiţie.

- Meciul meu nu are nici o semnificaţie pentru tine, Jen. Să fim cinstiţi, dai prioritate numai propriilor tale dorinţe. Eu vin pe locul doi.

- Nu-i adevărat! strigă Jenny. Nici tu n-ai renunţa la meci ca să vii la recitalul meu, nu-i aşa?

Josh se încruntă.

- Probabil că nu, dar asta evidenţiază situaţia noastră. Abia avem vreme să ne întâlnim. Stătea cu

ochii în pământ, sclipirile verzi ale monitorului reflectându-i-se-n păr. Mi-aş dori să fii în locul meu un timp, Jen. Poate că atunci ai înţelege ce simt.

- Aşa, deci? Ei bine, îţi împărtăşesc dorinţa. Şi mie mi-ar plăcea să fii în locul meu.

- Scuzaţi-mă, răsună o voce necunoscută.

Jenny şi Josh tresăriră. Simultan, priviră împrejur, căutând sursa. Rămaseră cu ochii pe ecranul calculatorului unde apăruse o figură bărbătească schiţată. Nu zâmbea, mulţumindu-se să-i privească de parcă i-ar fi cântărit cu grijă. De la ochii verzi atoateştiutori pornea o reţea de linii radiale care se terminau la rădăcina părului cărunt. Trăsăturile aspre erau neliniştitoare.

- Dorinţa vi se va împlini, spuse bărbatul de pe ecran. Avea o voce plină, melodioasă, lăsându-le senzaţia unei ape curgătoare călduţe.

Când Josh se întoarse spre ea, Jenny constată din expresia lui că era la fel de alarmată.

- Cine eşti şi de unde ai apărut? întrebă Josh, pornind spre calculator. Lovi tastele cu sete, apoi îşi trecu degetele peste ecran.

- Hei! n-are rost să încerci să-mi arzi circuitele. Bărbatul ridică o mână cu degete prelungi. Jenny fu impresionată de forma ciudată a mâinii. Avea o linie a vieţii lungă şi neîntreruptă care se prelungea pe muchea palmei. Pentru mine nu contează ROM - read only memory - sau RAM - random access memory - şi nici dimensiunile în biţi sau baiţi. De fapt, nici nu pricep aceste noţiuni.

- Atunci, cum ai ajuns pe ecran? vru Josh să

afle. Privea imaginea cu intensitate, încercând să înţeleagă ce se petrecuse.

- Ah, e o poveste atât de plicticoasă încât am să vă scutesc s-o ascultaţi. Insă repet, dorinţa v-a fost admisă.

- Ce dorinţă? întrebă Jenny, clipind.

- Dorinţa de a schimba locurile, explică personajul.

- Ah, mai lasă-ne cu prostiile, interveni Josh, nevenindu-i să creadă. Se întoarse spre Jenny şi continuă: individul ăsta nu poate fi adevărat! Vreau să spun că în oraşul nostru există o grămadă de ciudaţi, dar dumnealui este premiant. Nu-i aşa?

- Ba da, răspunse Jenny, ezitant.

- Măcar în privinţa asta suntem de acord, îşi arătă el sarcasmul.

- Vă asigur că nu sunt nebun, spuse individul de pe ecran. Am anumite puteri ...

- Puteai să ne păcăleşti cu uşurinţă, interveni Josh.

Jenny îşi înăbuşi un chicotit nervos. Josh se învârtea încoace şi încolo prin cameră. Străinul ridică din umeri de parcă n-ar fi priceput spusele lui Josh.

- Totuşi, cine eşti? întrebă Jenny.

- Spiritul calculatorului, răspunse el, privindu-l pe Josh.

- Nu mai spune! exclamă Josh, scuturând

din cap. Nu pot să cred.
- Mă aflu aici pentru amândoi.
- Drăguţ, foarte drăguţ, comentă Josh, trecându-şi arătătorul peste tastatură.
- Eşti foarte ciudat, observă Jenny. Acum, nimeni nu mai crede în spirite.
- Chestii depăşite, hm? spuse străinul.
- Păi, cam aşa ceva. Ai fi fost mai credibil dacă pretindeai că eşti extraterestru.
- Am reţinut ideea. Figura bărbatului rămase serioasă, un fel de mască. Josh şi Jenny schimbară priviri şi izbucniră în râs. însă, continuă el, rămâne valabil faptul că dorinţa vi se va împlini. Veţi face schimb, o vreme.
Josh chicoti.
- Şi când se presupune că se va petrece treaba asta?
- Mâine dimineaţă, răspunse personajul, pe un ton solemn.
- Bun. OK. Şi cum ne vom da seama că s-a întâmplat? Acum, Josh stătea în faţa ecranului, ţinând-o de mână pe Jenny. Ea îl strângea, inconştient, dintr-o dată cuprinsă de un început de teamă.
- Când vă veţi trezi, schimbul se va fi înfăptuit deja. Va dura exact trei zile.
- Ne faci vrăji, concluzionă Jenny în glumă, încercând să risipească tensiunea ce se acumulase în încăpere.

- E un fel de-a spune. Imaginea bărbatului

pâlpâi.
Oare se pregătea să dispară? se întrebă Jenny.
- Nu-l cred pe tipul ăsta, Jen, spuse Josh, strângându-i mâna.
- Ai să te convingi, replică individul, cu o siguranţă de sine aproape înspăimântătoare.
Buzele i se arcuiseră într-un zâmbet schiţat.
Jeni era gata-gata să-l întrebe cum se numea, când imaginea dispăru brusc. Se evaporă. Josh se repezi să atingă tastatura si ecranul.
- Aminteste-ţi că el nu aparţine lumii noastre, zise Jenny.
- E opera ta, Jen? se interesă el, foindu-se.
- A mea! Păi, cum mi-ar putea trece prin cap ceva atât de aiurit? Sacosa tricotată îi scăpă din mână si se aplecă s-o ridice.
- N-ai nici o legătură cu afacerea asta? insistă el.
- Bineînţeles că nu. Sunt la fel de surprinsă ca si tine.
Josh o studie gânditor, sfredelind-o cu privirea ochilor săi verzi.
- Oho, în cazul ăsta, ai văzut si tu ce s-a întâmplat?
- Da. Jenny închise ochii, revăzând în memorie trăsăturile necunoscutului.
Conversaţia, dacă putea fi considerată asa ceva, durase câteva minute. Desigur, fusese ciudată. Chiar pentru secolul douăzeci, cu toate cuceririle tehnologice ale perioadei, păruse nepământeană.
înainte de a părăsi camera, Josh verifică din

nou calculatorul.

Afară, pe hol, Jenny se înfioră la atingerea mâinii lui.

- Şi crezi că se va întâmpla? Adică, ceea ce a spus el?

Josh izbucni în râs.

- Vorbeşti serios? A fost o chestie inexplicabilă. Ca aterizarea unei farfurii zburătoare. Doi oameni sunt martori, încearcă să-i convingă pe ceilalţi, dar nimeni nu-i crede. Aşa că, ce sens ar avea să povestim cuiva? E o experienţă incredibilă.

Jenny îi zâmbi.

- Felul de experiment pe care-l doreai, Josh?

- Nu chiar, Jen. Nici nu mă gândisem la aşa ceva. Poate că am visat.

- Poate. Jenny rememoră vocea armonioasă a bărbatului, interminabila linie a vieţii şi mulţimea de romane pe care le citise despre oameni care se transformă în altceva şi despre lucruri vorbitoare. Despre monştri. Despre indivizi deveniţi roboţi.

Personajul fusese cât se poate de *real.* Nimic dubios, cu excepţia faptului că îşi făcuse apariţia, din senin, pe ecranul unui monitor.

Capitolul 2

Era marţi dimineaţă si, încă înainte de a deschide ochii, Jenny pricepu că se întâmplase

ceva. Auzea zgomote neuzuale si voci vag familiare. Totusi, cu toate că nu era în stare să spună cu exactitate în ce consta diferenţa, mintea ei făcea eforturi de a ordona logic noile informaţii.

Simţea un curent de aer, venind din altă direcţie decât de obicei. Fereastra camerei, de obicei întredeschisă, ar fi trebuit să direcţioneze fluxul de aer spre masa de lucru, răvăsindu-i hârtiile. Dar nu se auzea nici un fosnet. îsi simţea trupul greu, îndurerat, de parcă ar fi copt o gripă. Dar altfel.

De partea cealaltă a usii, răsunară pasi usori. Auzi o ciocănitură insistentă urmată de cuvintele:

- Trezeste-te, Josh! E opt si un sfert!

Deschise ochii instantaneu. *Josh?* Auzise bine? Privi la tavanul verde-pal - străin. Nu se afla în camera ei.

Apoi, îşi roti ochii împrejur, speriată de ceea ce vedea. Camera lui Josh. Ce dezordine! Grămezi de haine stivuite pe spătarele scaunelor, şosete atârnând din sertarele întredeschise, pantofii de sport aruncaţi în mijlocul camerei, postere cu jucători de baseball, având colţurile îndoite, prinse pe pereţi cu piuneze.

înainte de a da la o parte cuvertura, Jenny rămase în patul lui Josh câteva momente

pentru a se acomoda cu asaltul de imagini şocante. Apoi, sezaţia de ireal crescu în intensitate, împregnându-i toată fiinţa.

Privi în jos la ceea ce ar fi trebuit să fie propriul trup, dar se dovedea a fi corpul lui Josh Friedman!

- Nu! strigă ea, nevenindu-i să creadă. Continua să se zgâiască la propria persoană, parcă hipnotizată.

Absolut incredibil! Neîndemânatică, se dădu jos din pat şi lipăi prin cameră spre oglinda atârnată deasupra măsuţei de toaletă. Pe deasupra maldărului de cărţi şi catrafuse, din oglindă o privea figura surprinsă a lui Josh. îşi pipăi disperată trăsăturile, sperând să se trezească din coşmar.

Nu intra în panică, îşi spuse ea. Te vei trezi şi lucrurile se vor aranja. De vină este bărbatul de pe monitorul calculatorului, care se pretindea spirit. Prostii! Sigur că nu poate fi adevărat.

îşi dădu drumul pe un scaun, încercând să se calmeze. Minutele treceau fără să intervină vreo schimbare. Nimic, absolut nimic! Ce se întâmplase? Se

concentra asupra părului negru de pe braţele lui Josh, aşteptând să dispară şi să lase loc pufului de pe propriile ei mâini. Ca în filmele cu vârcolaci, atunci când eroul redevine om, o dată cu zorii!

Găsi ceasul digital cu radio al lui Josh sub o grămadă de schiţe şi rămase cu ochii pe el. Trebuia să intervină ceva cât de curând, îşi zise ea.

Trecură cinci minute. Apoi zece. Spaima începu să-i dea târcoale.

Se întoarse la oglindă. Işi atinse părul, sprâncenele, gura, încercând să se familiarizeze cu noul aspect. Ei bine, cunoştea deja acea figură, deşi se schimbase punctul de vedere. Ezitând, îşi scoase bluza de pijama şi-şi studie goliciunea. Inspiră adânc. Era înspăimântător.

-Josh! Tot nu eşti gata? Pricepu că era mama lui.

Trebuia să-i răspundă.

- Ă ... da. Vin imediat, spuse ea, sperând că imitase destul de bine glasul fiului, cât să nu stârnească suspiciuni.

Ce fusese-n capul ei? Desigur, doamnei Friedman nu i-ar fi trecut prin minte că cel pe care-l vedea nu era adevăratul Josh! Dacă s-ar fi purtat puţin diferit, mama ar fi crezut doar că nu se simte bine. N-ar fi ghicit adevărul. Nimeni n-ar fi fost în stare!

Jenny se pieptănă. Părul era aspru, cu fir gros şi nesupus, foarte diferit de al ei. Işi spuse că ar fi fost

preferabil să reintre în propria piele înainte de

a fi obligată să coboare la masă. Metamorfoza trebuia să fie temporară. Trebuia!

Deşi n-ar fi vrut să se nelinişteascâ, nu se putu împotrivi. Avea frisoane şi greaţă. Se întrebă dacă şi Josh trăia aceeaşi experienţă, la ea acasă. Părea logic, pe cât îngăduia situaţia aberantă în cere se aflau. Oare cum se descurca Josh în acel moment?

Trecură cincisprezece minute. Nici o modificare. Se dădea de ceasul morţii să înţeleagă. începuse să tremure incontrolabil. Ce să facă?

Trebuia să se îmbrace înainte ca mama lui Josh să vină sus din nou. Totuşi, cum să părăsească încăperea? Nu ştia dacă va face faţă încercării. îndreptându-se spre dulap, se împiedică de costumul de neopren pentru scufundări şi căzu peste planşa de surf, zdrelindu-şi buza de sus. Glumise adesea pe seama lui Josh, sugerându-i să întocmească un plan al etajului pe care să figureze toţi pantofii aruncaţi, hainele împrăştiate şi întregul haos uzual, datorat faptului că niciodată nu-şi făcea ordine în cameră. Acum, după ce petrecuse cincisprezece minute în harababura aceea, îşi zise că ideea trebuia privită cu toată seriozitatea.

Se simţea groaznic. N-avea să ajungă la şcoală în timp util. Nu întârziase niciodată. Josh obişnuia s-o facă. în ciclul primar, reuşea cu

greu să-l îmbuneze pe domnul Leviathan, care epuizase toate pedepsele obişnuite.

Aruncă o privire în dulapul lui Josh, la şirul de blugi atârnaţi pe umeraşe. Cămăşile erau la fel aliniate. Descoperi unele pe care nu le văzuse niciodată. Şi pantofii - aranjaţi cu bombeurile înainte, cei de piele bine lustruiţi. Jenny habar n-avusese că Josh poseda aşa ceva. Nu-l văzuse purtând decât încălţări sport sau ghete cu crampoane, ca cele care zăceau aruncate la întâmplare prin cameră. Interesant cât de multe poţi afla despre cineva umblându-i prin lucruri, îşi zise ea.

Josh se dovedea a fi greu de descifrat, constată ea, alegând o pereche de blugi şi o cămaşă pe care el obişnuia s-o poarte. Conştiinţa faptului că era prizonieră în trupul lui îi apăsa toate gândurile. Şi deocamdată, n-avea ce face ...

Coborî la micul dejun cu grijă, nefiind încă sigură că ... da, era mersul lui Josh. Felul lui de a-şi legăna puţin şoldurile. Acea încântătoare înfumurare băieţească o dăduse gata când se cunoscuseră. De asemenea, asta era trăsătura care o speria cel mai mult la el.

Când intră în bucătărie alene şi se aşeză la locul lui, nimeni nu păru să observe vreo diferenţă. Spre norocul ei, Jenny îşi aminti unde obişnuia el să stea la masă, la toate cinele în

familie la care fusese invitată.

- In dimineaţa asta, nu-ţi mai prepari băutura naturală energizantă, Josh? întrebă mama.

Jenny rămase surprinsă. Doamna Friedman era o femeie remarcabilă, cu păr blond-deschis ca de aur.

Conducea un birou de relaţii cu publicul. în dimineaţa asta, îmbrăcată cu taiorul crem, arăta splendid.

Băutură naturală? Intră în panică. Din ce-o făcea oare? Banane, amestecuri proteice, ouă - ce anume? Vreo combinaţie secretă, menită să-l ţină-n formă?

- Ă ... nu. Mă mulţumesc cu nişte cereale, bine? Erau singurul aliment vizibil pe masă. Să nu cumva să nimerească ceva ce nu au, ca de exemplu preferatele ei, Grapenuts. După ea, cerealele aveau gust de rumeguş, dar în dimineaţa asta i se părură destul de bune.

- Unde-i tata? întrebă Jenny.

- La slujbă, desigur. Nu ştii cât este ceasul? Doamna Friedman lăsă jos linguriţa, scuturând din cap. A plecat acum jumătate de oră.

- Ah.

- Te simţi rău, Josh? întrebă mama, încruntându-se.

- Ă, nu. Mă simt foarte bine, mamă, zâmbi Jenny.

Era uimită de faptul că reuşea să imite vocea şi
atitudinea lui Josh atât de bine - râzând de mama lui, de îngrijorarea ei lipsită de temei.

- Eşti fericit şi bine dispus în dimineaţa asta, constată doamna Friedman, privind la cel pe care-l credea fiul ei. Ce s-a întâmplat cu tine?

Jenny înghiţi în sec. Apoi adăugă grăbită:

- Habar n-am. Probabil fiindcă sunt pe cale să întârzii la şcoală şi asta îmi provoacă euforie. Scap parţial de domnul Leviathan.

- Trebuie să te asculte?

- Da, vă rog. Voia să evite subiectul „ce l-a apucat pe Josh?“

- După şcoală, ai antrenament la baseball? Doamna Friedman scoase o agendă pe care era imprimat numele ei, RACHEL FRIEDMAN, şi notă ceva.

Antrenament, după program? Un val de panică o copleşi. După ore era programată şi pregătirea zilnică la balet, însă i-ar fi fost imposibil să fie în ambele locuri în acelaşi timp. Dar Jenny nici nu ştia cu siguranţă dacă avea sau nu antrenament la baseball.

- Nu-s sigur. S-ar putea să se fi anulat, reuşi ea să îngaime. Ideea că ar putea fi obligată să joace baseball îi declanşase groaza. Cu toate că era destul de puternică, Jenny nu avea o

constituţie atletică.

- Iată-ţi scutirea pentru azi, dar mâine să faci bine să te trezeşti mai devreme. Doamna Friedman îi înmână biletul împăturit în două. Şi apropo, ăsta a fost cel mai puţin consistent mic dejun din viaţa ta. Zâmbi, aşteptând un răspuns, însă Jenny se mulţumi să ridice din umeri.

Spre norocul ei, Josh proceda astfel adesea. Doamna Friedman se întoarse.

- Acum, lasă hainele murdare afară, ca să le poată spăla Betsy. Nu va îndrăzni să intre în cocina ta. Se teme să nu se aleagă cu vreo ciupercă.
- Poftim?
- A citit un articol despre micoze într-o revistă medicală.
- Ce aiurea! spuse Jenny. Urcă în camera lui Josh şi adună toate hainele într-o grămadă ordonată, lângă uşă. Ce mare scofală? De ce oare le lăsase să se adune în halul ăsta? Doamna Friedman strigă de jos:
- Pa! iar Jenny mormăi un „Pe curând“ caracteristic pentru Josh.

în drum spre garaj, Jenny analiză cu grijă ultimele evenimente năucitoare. Plănuise să ia Toiota lui Josh, dar îşi aminti că era la reparat. Era nevoită să meargă pe jos, ceea ce va

contribui şi mai mult la întârziere. în timp ce mergea grăbită spre şcoală, fu năpădită de valuri de panică, parcă stârnite de o mare furtunoasă.
Aparent, Josh obţinuse ceea ce-şi dorise. în mod ciudat, imposibilul se înfăptuise.
***
în cealaltă extremitate a oraşului, Josh Friedman se foi, deranjat de soneria deşteptătorului. De fapt, neplăcerea provenea din interior. Părea a fi prea

devreme pentru el. Nu era obişnuit să se trezească înainte de opt şi n-avea nici un chef să-şi schimbe tabietul.

Strânse pleoapele şi-şi acoperi urechile până ce sunetul neplăcut încetă. Apoi îşi dădu seama că aşternutul degaja o mireasmă discretă. Parfumul Jennyei! „Je Reviens.“ Ii plăcea numele şi mai ales semnificaţia. „Mă voi întoarce.“ Şi-o imagină pe Jenny revenind la el iar şi iar, învăluită în acea aură aromată.

„Reclamele de la televizor, n-au nici o legătură cu ceea ce simt pentru Jenny“, îşi spuse el, îngropându-şi faţa în pernă. Acel parfum nici nu fusese promovat de vreo reclamă TV. Insistau cu „Charlie“ sau „Scoundrel“, care nici nu se apropiau de calitatea lui „Je Reviens“. Citise cândva că cel mai important ingredient în formula unui

parfum de calitate avea, în mod ciudat, compoziţia chimică a transpiraţiei. N-ai putea intra într-o parfumerie să ceri un flacon de „traspiraţie“, iar dacă ai numi astfel un parfum, cine ar fi nebun să-l cumpere?

Şi totuşi, care putea fi motivul pentru care cearşaful lui mirosea a parfum? Şi ce era cu senzaţia ciudată de care nu putea scăpa? Casa părea foarte animată şi, conform ceasului său biologic, era mult prea devreme pentru atâta activitate. Neobişnuită febrilitate, voci străine! Dintr-o dată, simţi imboldul de a se ridica, de parcă trupul lui era nerăbdător să treacă la acţiune.

Deschide numai un ochi, îşi zise el, furişând o privire cercetătoare de sub cuvertură. *Camera Jennyei!* Brusc, se simţi asediat de întrebări. Camera îi dansa prin faţa ochilor, într-un amestec de nuanţe roz, alb şi galben. *Ce căuta el acolo? Unde era Jenny?* Terorizat, privi împrejur, dar ea nu era nicăieri.

Avu senzaţia că Jenny nu mai trecuse pe acolo de ceva vreme. în dulapul încastrat în perete, întredeschis, hainele ei erau frumos înşiruite. Razele soarelui pătrundeau prin fereastra triunghiulară, întruchipând modele complicate pe tapiţeria scaunelor, iar cărţile erau stivuite cu grijă pe un colţ al mesei de lucru. Jenny era o persoană ordonată,

indiscutabil.

Ei bine, îşi spuse Josh, aş face bine să mă dau jos din pat. Adică, ce-ar spune mama ei dacă m-ar găsi aici? Şi-ar ieşi din minţi, asta s-ar întâmpla. Imposibil de găsit cuvinte care să descrie drama.

Aşa că împinse în lături cuvertura şi . fu supus celui mai puternic şoc din viaţă. Panica îl cuprinse instantaneu. Dacă până atunci îşi imaginase că-i este rău, acum îi era cu adevărat. Corpul Jennyei! Avea sub ochi trupul ei - *îi luase locul!* Desigur, picioarele lui, sau mai degrabă ale ei, se potiviră perfect în papucii roz de pluş, de lângă pat.

Fără grabă, grijuliu, făcu inventarul. Mâini de fată. Picioare de fată; lungi şi graţioase, de balerină, pe care

le admirase întotdeauna. Şi piele mătăsoasă - da, era fină şi catifelată, cu puful acela auriu de pe braţe. Se privi din nou cu stupoare.

Se împletici spre măsuţa de toaletă şi rămase pironit în faţa oglinzii. Imaginea Jennyei îi întorcea o uitătură uimită. Devenise Jenny. *Nu! Era imposibil!*

Ţipătul i se opri în gâtlej. Să fi fost o festă? Ii era imposibil să trăiască într-un trup de fată! Trebuia să scape! Să evadeze din trupul ei. Să fi fost mâna imbecilului de spirit al

computerului? Şi în orice caz, cum ajunsese aici?

Imposibil, îşi spuse Josh. Era doar o mare greşeală, ridicolă şi misterioasă. Un vis! Josh plesni obrazul Jennyei şi privi iar în oglindă. Nici o modificare. Poate că făcea parte dintr-un soi de experiment ştiinţific guvernamental. Vreun drog nou. Nu exista nici o logică, îşi spuse, pipăind cu degetele obrazul care nu-i aparţinea.

Nu ştia decât un singur lucru, senzaţia era extrem de neplăcută. Pur şi simplu groaznică. Niciodată nu dorise una ca asta. Ar fi vrut numai ca Jenny să înţeleagă cum se simţea, în nici un caz să *fie* el. Şi, cu atât mai puţin, nu dorise să-i ia locul! Când avea să se trezească din coşmar?

Aştepta, sperând o schimbare. Privea la ceas, numărând minutele şi gândindu-se că măcar ar fi

putut cronometra timpul necesar revenirii la normalitate. Oare când se petrecuse schimbarea? Peste noapte, sau abia dimineaţa?

După zece minute, nu intervenise nimic nou. îşi zise că, dacă aşa stăteau lucrurile, probabil că Jenny se trezise în corpul lui. La fel de ciudat. Cum se descurcase ea? îşi dorea să fi făcut ordine şi curăţenie în cameră, deşi asta

ar fi fost în total dezacord cu principiile lui. Totuşi, dacă ar fi ştiut mai din vreme, ar fi fost un gest frumos.

De fapt, ai fost avertizat, îi aminti o voce interioară, dar el nu luă în seamă remarca. Da, un individ cu înfăţişare ciudată care-şi spunea spirit şi care-i vorbise de pe ecranul calculatorului! Cum putea fi socotit avertisment? Cum să iei în serios aşa ceva? Cum să accepţi o asemenea realitate?

Josh închise ochii şi aşteptă binecunoscuta senzaţie de ireal care însoţeşte de obicei trezirea dintr-un vis. în loc de asta auzi nişte paşi dincolo de uşă.

- Jenny?

Era mama ei. întotdeauna se purtase frumos cu el.

- Da? răspunse el cât mai amabil.

- Te-ai trezit? Nu ţi-am auzit radioul şi mi-am spus că poate nu te-ai deşteptat.

- Nu, m-am sculat. Mulţumesc.

Uf! Fusese aproape. Vocea îi sunase ca a Jennyei, ceea ce i se păru şi mai ciudat. Ultima dată când

sunase astfel, avea glasul în schimbare şi vreo doisprezece ani. Fusese o experienţă dubioasă să nu-şi poată controla tonul. La fel se simţea acum, îşi spuse el scuturat de un frison.

Josh era un tip calm. Dar acum era şocat.

Până în vârfurile degetelor - care nici măcar nu erau ale lui.

In general, când ceva te deranjează în viaţă, poţi găsi un sprijin interior. Insă acum, până şi acest ajutor îi era refuzat. Conştiinţa îi spunea că e Josh şi totuşi, devenise Jenny, iar dacă era să-l creadă pe înger, va rămâne aşa timp de trei zile. Va fi în locul ei, dacă nu cumva „excelenţa sa“ îşi va face apariţia şi-l va dezlega, înapoindu-i propriul trup. Se întrebă dacă nu exista vreo modalitate de a scurta perioada. Nu găsea nici o soluţie.

In primul rând, trebuia să se îmbrace. Deschise sertarele noptierei şi privi maldărele ordonate de lenjerie în culori pastelate. Scoase un sutien. Avea să poarte *sutien*!

Timid, îl puse şi încercă să-l încheie la spate. Când încercarea se dovedi prea dificilă, trase catarama în faţă ca să uşureze operaţia. Apoi privi în oglindă la corpul Jennyei. Avea un aspect feciorelnic.

Se îndreptă spre dulap şi cercetă şirul de haine, în căutarea unor articole de îmbrăcăminte care-i plăcuseră. Desigur, era cămaşa havaiană, care mergea foarte bine cu pantalonii albi. Se uită după

ei, dar nu-i găsi. Aşa că alese o pereche de pantaloni verde-deschis, prespălaţi, care se potriveau cât de cât, după părerea lui.

Această activitate îi solicită atenţia suficient cât să-i îndepărteze gândurile de la visul din care nu se mai trezea. Nu era un cunoscător al modei. îi plăcea doar cum se îmbrăca Jenny. Reuşea mereu să arate bine, de parcă n-ar fi trebuit să facă nici un efort.

îşi verifica înfăţişarea în oglindă foarte des. Rămânea mereu aceeaşi, a Jennyei. Nici un indiciu vizibil de schimbare. Era tot mai demoralizat.

Nişte paşi uşori se auziră pe holul mochetat şi uşa se deschise.

- Hei, Jenny. Mama vrea să ştie de ce n-ai descărcat maşina de spălat vase. Bernie, fratele mai mic al Jennyei era purtătorul mesajului.

- Spune-i că vin imediat, răspunse Josh, intrând în panică.

Cum să facă una ca asta? Să se ducă la şcoală în locul ei? O dilemă cu „D“ mare.

Şcoala. Maşina de spălat vase. Trebuia să ajungă în birou şi să încerce să-l înduplece pe spirit, înainte de micul dejun. Să nu aibă de suportat schimbarea mai multă vreme.

Simţindu-se ciudat de uşor, Josh traversă în grabă holul şi intră în biroul situat în celălalt capăt al casei. Intrând în încăperea întunecată şi răcoroasă, închise

uşa după el. In caz că ar fi venit cineva să vadă

de ce întârzia, Josh plănuia să spună că era în căutarea unei dischete cu tema pentru acasă.

Introduse discheta pe care o utilizaseră ieri în unitatea de disc. Aşteptă. Nu se întâmplă nimic. Scoase discheta exact aşa cum procedase cu o zi în urmă, lăsând calculatorul deschis.

Apoi privi la ceas. Trecură cinci minute. Nici o figură! Nimic. Doar un ecran gol. Unde era individul? In primul rând nici nu era real, îşi spuse Josh. Dar cum să.

Abia acum, îşi zise Josh cu tristeţe, *aş avea cu adevărat nevoie de o intervenţie divină.* Nebunia asta n-avea nici un sens, iar acum, după alte zece minute pierdute, Jenny era aşteptată jos, să descarce maşina de spălat vase şi să-şi mănânce micul dejun.

Se hotărî să încerce iar mai târziu. Era disperat să-l găsească pe ciudatul individ, să-l convingă să-şi anuleze vraja, sau să întrerupă acest coşmar, sau ce-o fi fost.

Deodată, stomacul îi chiorăi de foame. Când venea vorba de masă, Josh era un adevărat sac fără fund. Trebuia să mănânce des, ca să nu se ofilească pe picioare. Iar dimineaţa, era obligatorie băutura lui specială. Habar n-avea ce obişnuia Jenny să mănânce, dar spera să fie bun. Se gândi cum să-şi prepare

băutura, în bucătăria familiei Knudson. Cu un nou fior de groază, îşi dădu seama că nu ştia mai nimic despre gospodăria lor.

înfrânându-şi zăpăceala, Josh coborî şi-l întâmpină pe Bernie cu un surâs.

- Hei, ce mai faci, Bern? întrebă el.

Cel interpelat ridică ochii din bolul cu cereale şi-şi împinse ochelarii mai sus, pe nasul cârn. Ştia că soră-sa îl adora. Avea treisprezece ani, părul de culoarea spicului de grâu şi nişte ochi albaştri, mari, în spatele ochelarilor metalici cu lentile ovale. Părea studios şi cu toate că era foarte inteligent, Josh îl considera un „copil obişnuit“. Mai era şi foarte îndemânatic la jocuri.

- Bine, Jen. Berni o urmări pe cea pe care o credea sora lui. Cerealele Grapenuts sunt deja pe masă. Nu le mai vrei în dimineaţa asta?

- Voiam să-mi prepar o băutură energizantă.

- Băutură energizantă? Tu? Berni se ridică de la masă, îşi îndesă pe cap şapca „Oakland A“ şi-i ajustă cozorocul.

- O, ştiu şi eu. M-am gândit la o schimbare. Poate mă ajută la dans. Josh găsi ouă, banane, lapte şi miere. Nu exista pudră proteică la vedere şi era convins că, dacă ar fi cerut, solicitarea ar fi provocat uimire. Nu era momentul să ajungă subiect al atenţiei generale,

chiar dacă nimeni n-ar fi fost în stare să ghicească adevărul. Realitatea depăşea orice fantezie.

Porni mixerul. Zgomotul o aduse în bucătărie pe doamna Knudson.

- Ce faci? întrebă ea, sărutându-şi fiica pe obraz.

In mod clar, folosirea mixerului nu făcea parte din
rutina matinală a familiei. Josh încercă să răspundă cât mai degajat.

- A, preparam o băutură energizantă. I-am spus şi lui Bernie că sper să-mi fie de folos la balet.

- Te descurci excelent şi fără, dar cred că nu-ţi poate face rău. Doamna Knudson zâmbi. Purta o rochie cu imprimeuri indigene şi cu nişte clopoţei la guler, care sunau de fiecare dată când se apleca să pună câte ceva în servietă. Era profesoară universitară, chiar foarte apreciată. Părul ei avea aceeaşi nuanţă cu al Jennyei, dar era tuns scurt, uşor ondulat în jurul urechilor. De obicei, avea pe figură o expresie de amuzament, cu colţurile gurii ridicate de un surâs schiţat. Prin contrast, faţa Jennyei exprima constant concentrare intensă, mai ales când venea vorba despre dans.

- Bun, am plecat, anunţă doamna Knudson, sărutându-şi fiul pe frunte. Şi nu uita maşina de

spălat vase, Jenny. Poţi să iei VW-ul astăzi - n-am nevoie de el. Ah, bine că mi-am amintit, de ce ţi-ai lăsat cămaşa de noapte pe jos? Gestul nu-ţi este caracteristic.

- Oh, nu-ţi face griji, am să-o iau de acolo înainte de plecare. Pe deseară, mamă. Josh înghiţi hulpav conţinutul paharului.

După două boluri cu Grapenuts, care nu fuseseră vreodată printre preferatele lui, se apucă de descărcat maşina de spălat vase. Nu mai făcuse aşa ceva. Betsy, menajera familiei Friedman, avea întotdeauna grijă de asemenea amănunte.

Ezitând, scoase vasele curate şi apoi o umplu din nou - fără să mai cureţe resturile din farfurii. Arătau destul de scârbos cu amestecul acela de resturi divers colorate, dar îşi zise că, dacă punea suficient detergent, se vor curăţa bine.

Pe masa din sufragerie, Bernie împăturea nişte haine. Aveau miros proaspăt şi îmbietor, dar Josh fu cât pe ce să întrebe de ce trebuia să facă atâtea treburi înainte de şcoală. însă reuşi să se abţină. Cumva, situaţia îi părea logică. Era o familie cu un singur părinte; soţii Knudson divorţaseră. Nu aveau nici menajeră. Fiecare făcea câte ceva. Era chiar plăcut.

Apoi se întoarse în camera Jennyei şi culese

de pe jos cămaşa de noapte. Va fi nevoit să-şi supravegheze gesturile.

Trecând pe lângă Bernie, ocupat să distribuie hainele curate în diverse încăperi, îl auzi exclamând:

- Hei, cine a lăsat calculatorul deschis?

- Eu, ă ... probabil. Cuprins de panică - senzaţie care nu-l părăsise nici un moment de când se trezise - Josh se repezi în birou. Sperase din tot sufletul să vadă pe ecran figura spiritului, dar nu avu norocul. Nemernicul îi abandonase, pe Jenny şi pe el, lăsându-i să se descurce singuri. Poate că-şi va face apariţia mai târziu.

Şi totuşi, începu să se simtă ca un naufragiat prins în lanţul ancorei. Teama că se aflau la mâna ciudatului străin începea să-l apese tot mai tare. Lovi cu palma în carcasa metalică a computerului, gata să izbucnească în plâns.

Apoi, opri calculatorul, se uită la ceas şi îşi spuse că venise vremea să plece la şcoală. Adică, ora la care pleca Jenny de obicei. Se gândi că trebuia să înfrunte încercarea de a rămâne printre prietenele Jennyei toată ziua, în loc să stea cu gaşca lui. Poate că totuşi spiritul avea să se înduplece şi să apară la laboratorul de informatică. Trebuia s-o facă!

Inhăţă cărţile Jennyei şi ieşi din casă, strigând:

- Pa, Bernie. La revedere!

- Da, Jen. Asemenea! îi răspunse fratele.

Urcând la volanul hărtănitei broscuţe VW a familiei
Knudson, Josh încercă să-şi clarifice sentimentele. Era tot mai înstrăinat de propriul sine.

Părea să aibă un nas mult mai sensibil - izul de benzină, când pornise motorul, mirosul discret de tapiţerie uzată, parfumurile florale ale primăverii, pe când intra pe bulevardul Mission. Putea deosebi chiar şi mireasma sărată a oceanului.

Josh se considerase întotdeauna un tip simţitor. Desigur puternic, dar sensibil, totuşi. Şi iată că acum descoperea lucruri pe care nu le mai observase, sau le percepuse diferit.

Acum era conştient de aspectul încâlcit al mătăsii de porumb din Community Garden, de braţul îndoit al sperietorii de ciori, care părea să facă semne trecătorilor, de zbârciturile de pe obrazul doamnei Hewett, dându-i înfăţişarea unui măr uscat, în timp ce-şi plivea culturile.

Deci, astfel vedea lumea Jenny.

îşi aminti o vorbă auzită cândva: Ai grijă la ce năzuieşti, fiindcă s-ar putea împlini! Desigur, până acum nu se mai gândise niciodată la acea

zicală. Exprimată sau nu, nici o altă dorinţă nu i se mai împlinise, până atunci.

Traversând o intersecţie, Josh decise că venise vremea să ia viaţa mai în serios. însă, în primul rând, trebuia să găsească o cale de a-şi recăpăta trupul.

Capitolul 3

Ajungând în apropierea şcolii, Jenny inspiră adânc. Dintr-o dată, fusese cuprinsă de dorinţa de a deveni invizibilă, pentru tot restul zilei. Făcu un efort de a se calma şi îşi spuse: *într-o oră, totul se va termina şi voi redeveni eu. Sau poate că vraja se va destrăma în clipa când mă voi întâlni cu Josh?*

Sigur. Continuă să speri, Jenny! Traversă în grabă curtea şcolii şi holul de la intrare, fără să întâlnească pe cineva. Toţi erau în clase, cum ar fi fost de aşteptat. Oare aşa păţea Josh în fiecare dimineaţă? Să ajungă după ce începuse predarea?

Prima oră a lui Josh era Istoria Americii cu domnul Leviathan, care-i făcea mereu necazuri din cauza întârzierilor. Jenny îşi luă inima-n dinţi şi intră în clasă, sperând să se comporte ca adevăratul Josh.

Domnul Leviathan scria ceva pe tablă, dar auzind uşa, se opri la mijlocul frazei.

- Ei bine, ne bucurăm că te-ai hotărât să ni te alături, domnule Friedman. Zâmbetul care însoţea cuvintele contrazicea înţelesul propoziţiei, îşi spuse Jenny, înfiorându-se.
- Vă mulţumesc, replică ea, iar clasa izbucni în râs.
- Şi fiindcă suntem atât de încântaţi să vă vedem, vă vom acorda o favoare specială.
Jenny auzise poveşti înfricoşătoare despre ideile domnului Leviathan şi n-o entuziasma deloc perspectiva de a-i afla intenţiile.
- Da? zise ea fără vlagă, sperând să sune ca Josh.
- Daaa! exclamă domnul Leviathan şi îşi umezi buzele cu încântare anticipativ'. Ti-am rezervat recitarea preambulului la textul constituţiei. Acum, dacă ai să binevoieşti să vii aici, lângă catedră, te vom asculta cu toată atenţia.
Profesorul îi făcu loc, aşezându-se lângă drapelul american din colţul clasei, care se clătină puţin în suportul său alungit. Clasa emise un cor de nechezături.
Incăperea plină de figuri în expectativă îi jucă puţin prin faţa ochilor. Jenny înghiţi în sec şi începu.
- Noi, cetăţenii Statelor Unite, în dorinţa de a realiza o uniune cât mai corectă .
Când termină, clasa izbucni în aplauze.
- Hei, bravo Friedman, strigă Terry Fields
- Bună treabă, adăugă alt băiat.
Jenny zâmbi şi privi spre încruntatul domn

Leviathan.

- în orice domeniu al vieţii, exerciţiile duc la realizări, domnule Friedman, vorbi el pe un ton îngheţat. Păcat că nu vrei să aplici acest concept şi la punctualitate, la fel de uşor cum ai făcut-o cu învăţarea pe de rost.

Jenny continua să fie puţin speriată.

- La fel de simplu? întrebă ea cu maximă seriozitate şi sinceritate. Colegii râseră.

Domnul Leviathan pufni zgomotos, murmură ceva neinteligibil şi-i ceru să se aşeze.

Jenny luă loc. îi era greu să se concentreze asupra lecţiei referitoare la stat şi guvernare. Pe lângă celelalte, a fi Josh însemna şi disconfortul provocat de pupitrul prea îngust, problemă la care nu se mai gândise până acum.

în sfârşit, se auzi clopoţelul. Toţi o zbughiră de la locurile lor, în timp ce domnul Leviathan striga ultimele indicaţii privind temele pentru acasă. Jenny îşi luă cărţile şi ieşi cu greutate din bancă.

Terry Fields, unul dintre prietenii lui Josh, se nimeri alături de ea.

- Hei, Josh, ai fost grozav. O plesni pe spinare.

- Mersi. Se clătină, surprinsă de forţa loviturii. înţelese că era un gest amical. Aşa

glumeau băieţii - cu mâna.

- Şi sigur n-ai avut textul scris pe dosul mâinii? încercă Terry să-şi necăjească prietenul.

Şapca de baseball cu cozorocul într-o parte îi acoperea părul castaniu cârlionţat, iar zâmbetul larg scosese la iveală un dinte ciobit.

- De astă dată nu, Terry, răspunse Jenny. Ar fi vrut să-l întrebe despre antrenamentul la baseball, dar neştiinţa lui ar fi părut ciudată şi, în afară de asta, spera să se întoarcă în propriul trup până la terminarea programului.

- Azi avem probe de atletism, îi aminti Terry pe coridor.

- Ah, da, aşa-i. Jenny se înfioră, dându-şi seama că urma ora de educaţie fizică şi că va fi singura fată printre băieţii în costum de sport. In mod normal, era genul de situaţie la care ar fi putut visa orice fată, ştiind sigur că nu se va întâmpla. Doar dacă era împinsă cu forţa în vestiarul băieţilor de o gaşcă de colege glumeţe, sau dacă nu ştia să citească şi ajungea acolo din greşeală.

Ah, Josh, pe unde umbli? întrebă ea implorator, pe când ajungeau la vestiare.

Ocolind primul rând de dulăpioare, îl urmă pe Terry, fixându-i spatele cu privirea. Când acesta se opri în faţa propriului dulăpior, Jenny

se ciocni de el.

- Ce-ai păţit Friedman? Dulapul tău este acolo, zise el, indicând cu degetul următorul rând. Il împarţi cu Ryan, mai ţii minte?

- Chiar aşa. Jenny porni în direcţia indicată, căutându-l pe Rob Ryan, un băiat masiv, pe care-l găsi aşezat pe băncuţa dintre dulapuri - purtând doar boxeri!

- Care-i treaba, Friedman? rânji Rob, trăgându-şi o şosetă murdară până sub genunchiul păros.

- Oh, salut, spuse Jenny, înghiţind în sec şi plimbânduşi privirea prin vestiar. Oriunde numai la Rob nu. De ce nu se grăbea să se echipeze? Bineînţeles că era curioasă, dar situaţia devenise cumva demoralizantă.

Noroc că dulăpiorul era descuiat - recunoscu numele înscris citeţ pe tricoul gri. îl trase afară, împreună cu o pereche de şosete şi şortul.

Oho. Pasul următor - schimbarea îmbrăcăminţii în faţa celorlalţi. îşi aminti însă că nu avea de ce să se teamă, doar se afla într-un corp de băiat. Nimeni nu-i putea bănui impostura.

Tacticos, îşi scoase hainele. Degetele i se încurcară puţin în veşmintele cu care nu era obişnuită. Din cauza stării de nervozitate, le împături inconştientă şi le aşeză frumos pe banchetă. Apoi, îmbrăcă şortul şi tricoul boţit. Oare când catadicsise Josh pentru ultima dată

să le ia acasă şi să le spele?

- Friedman, ce-i cu tine, băiete? Niciodată nu-ţi împătureşti ţoalele, remarcă Rob, cu uimire, aproape dezgustat.

- Da, păi, mi-am schimbat obiceiul. Ăsta este noul Josh.

- Sigur că da, omule. Eşti ca un nou-născut, ştiu, chicoti Rob, trăgându-şi pe el şortul. Apoi, îşi închise fermoarul bluzei de trening.

Pe alături, treceau băieţi aflaţi în stadii diferite de echipare. Inşi pe care-i întâlnea zi de zi la şcoală, defilând acum în chiloţi şi ciorapi. De fapt, nu era mare diferenţă faţă de costumele de baie purtate pe plajă, totuşi ...

Se grăbi să iasă. Pe când se aliniau lângă pista de atletism, antrenorul Jacobs aruncă o privire critică hainelor lui Josh.

- Hei, Friedman, ar fi o idee bună să-ţi mai speli din când în când echipamentul, mugi el glumeţ.

- In weekendul ăsta, promise Jenny, convinsă că va fi treaba lui Josh. Antrenorul era o versiune ceva mai posacă a instructoarei de dans, doamna Herbert.

Spre norocul ei, domnul Jacobs îşi mută repede atenţia spre alţi elevi. Jeni îşi privi încălţările enorme, întrebându-se cum va reuşi să ţină pasul cu restul clasei. Nu se prea omora după alergare. Desigur, era suplă şi vioaie, însă

nu se putea pune cu Josh la viteză. Dansul era cu totul altceva . Dacă ar fi reuşit să parcurgă pista în paşi de dans. dar într-un asemenea corp?

Of! Antrenorul le ordonă tuturor să se înhame la câte cincizeci de flotări şi abdomene. Abdomenele erau floare la ureche; Jeni era capabilă să facă

suficiente din cauza propriilor antrenamente. însă flotările erau altă poveste. Totuşi, în corpul lui Josh, reuşi fără prea multe probleme. Câteva clipe se putu chiar bucura de uşurinţa cu care îndeplinea o activitate pe care o găsea atât de dificilă în propriul trup.

Pe partea opusă a terenului, fetele făceau gimnastică aerobică. Se întrebă cum se descurca Josh. Oare se făcea de râs? Şi ce va fi mai târziu, dacă va trebui să participe la repetiţia ei de balet? Cum va reuşi să se descurce?

Poate că până atunci, spiritul se va îndura de noi şi ne va înapoia corpurile originale, îşi ridică ea moralul. Absurd! îşi dorea atât de mult să-l vadă pe Josh, să se convingă că nu păţise nimic, să se asigurea doar că mai exista.

Jenny o urmări pe Tabitha Ballinger conducând formaţia fetelor spre prima bază a terenului de baseball. Părul ei lung şi negru era strâns într-o coadă de cal şi se balansa în ritmul

alergării. O parte dintre băieţi se întoarse s-o privească.

- Arată cam bine, remarcă Freddie Halbrecht, rânjind spre ceilalţi.

- Da? Atunci de ce nu-i dai o întâlnire, Freddie? întrebă Gary Krupp.

- Tocmai mă gândeam că n-ar fi rău, zise Freddie, continuând s-o urmărească pe Tabitha, care alerga de la prima bază spre casă.

- Dar s-ar putea ca ideea să nu-i surâdă şi ei, îl tachină Gary. Inţeleg că-i cam pretenţioasă - nu se întâlneşte decât cu tocilari obsedaţi de computere.

- Ah, ai vrea tu, Krupp? Va ieşi cu mine! Cine ar putea rezista? Freddie ridică o sprânceană, compunând o grimasă pe care o credea irezistibilă.

Jenny gemu în sine. Freddie, cu părul lui blond, ciufulit şi tenul bronzat, poate că n-ar fi întâmpinat nici o dificultate la Tabitha, dar după opinia ei ar fi făcut mai bine să-şi lase acasă îngâmfarea şi întreaga personalitate. Era întruchiparea vanităţii.

- Iat-o pe Rhonda. Ea o să-ţi accepte invitaţia cu siguranţă, sugeră Gary, arătând spre fata subţirică aflată la bătaie.

Freddie rumegă ideea.

- Ea ar accepta orice invitaţie. O fi rămas în liceul ăsta cineva cu care să nu fi ieşit?

- Nu-i corect să spui una ca asta! exclamă

Jenny pătimaşă. Intâmplător, ştiu că Rhonda este o persoană foarte drăguţă!
Toţi băieţii se întoarseră să-l privească pe Josh, de parcă ar fi căzut din Lună.
- Da, da, ştim că te-ai cam muiat, Friedman, spuse Freddie. Ne distram doar.
- Şi ce-ar fi dacă ea ar spune asemenea lucruri despre tine?
- Ar fi cât se poate de adevărat! răspunse Freddie, acompaniat de râsetele aprobatoare ale celorlalţi.

Jenny se simţea ca un străin, dar nu-i mai păsa. O scoseseră din sărite. Ştia că Rhonda avea o reputaţie îndoielnică, dar nu putea admite ca băieţii s-o bârfească astfel. Cât de groaznic este să ajungi subiectul unei asemenea discuţii! Cum puteau fi atât de cruzi?

- Hei, Josh, unde-ţi umblă gândurile? strigă antrenorul. Treci pe pistă, te rog! Avem de făcut un tur de stadion.

- A spus „te rog“. Antrenorul nu roagă pe nimeni, niciodată, observă Freddie bine dispus.

Jenny îşi luă locul lângă Gary, cu mâinile proptite pe zgura pistei. în afară de ei doi, la cursă mai participau încă cinci băieţi. înspiră profund.

- Josh o să-i învingă fără dificultate, auzi ea un murmur printre cei rămaşi pe margine. Ca răspuns, fu străbătută de un fior.

- Pe locuri, fiţi gata. start! strigă antrenorul, apăsînd butonul cronometrului.

Jenny simţi că devine Josh, lansându-se în cursă cu toată forţa. Picioarele se mişcau ritmic, bătăile inimii îi răsunau înfundat în urechi. Entuziasmantă senzaţie! Aproape ca la dans, dar altfel. Se deplasa de-a lungul pistei parcă purtată de altcineva. Gary o urma. începuse să obosească. Gary depăşi pe cel pe care-l credea a fi Josh, cu un zâmbet pe buze. Jenny hotărî să păstreze ritmul, fără să mărească viteza, până spre sfârşitul cursei. îl auzise pe Josh destul de des

povestind despre cursele de alergare, aşa încât ştia că el aşa ar fi procedat.

Josh Friedman realiză un timp mediocru. Surprinzător, atât pentru antrenor cât şi pentru colegi.

- Cred că este cel mai slab timp pe care l-ai scos, Josh, comentă antrenorul, lovindu-l cu palma pe spate. Jenny se făcu mică de tot. Nu te-am mai văzut niciodată întârziind atât.

- Pote că vom reuşi să te batem, Friedman, adăugă Tommy Southern, încurajat.

- Nu, dacă va depinde de mine, răspunse Jenny aşa cum ar fi făcut-o Josh.

- Te provoc, spuse Tommy, luând poziţie alături de Jenny. Plictisită, îi făcu pe plac, alergând până la sală.

Apropiindu-se, Jenny auzi zgomotul apei la duşuri. Aburul se înălţa din trupurile bărbăteşti.

Iată-l pe Rob, săpunindu-şi părul şi clătindu-se sub jetul fierbinte. Clăbucul i se scurgea pe piept. Jenny nu se putu împiedica să privească fix scena. Alături, Sean Cunningham cu mâna făcută pâlnie îl stropea pe Eddie Collander. Râsetele răsunau, ricoşând din pereţii faianţaţi. Işi strânse pleoapele.

- Friedman, termină cu visarea. Nici o mirare că ai mers atât de prost azi. Rob îşi privi cercetător prietenul. Sigur n-ai nimic?

Jenny rămăsese împietrită, copleşită de valuri succesive de panică.

- Nu, murmură ea. Dacă ar fi ştiut! Se zgribuli sub presiunea terorii pe care o simţea la ideea de a se dezbrăca şi de a face duş în comun cu ceilalţi.

- Doi băieţi trecură în fugă pe lângă ei, biciuindu-se unul pe celălalt cu prosoapele. Aveau un comportament zgomotos, agresiv, absolut nefamiliar.

Ezitând, îşi scoase echipamentul murdar. *Poartă-te normal,* îşi impuse ea. *Spală-te şi îmbracă-te rapid.*

Dar nu fu în stare să intre la duşuri. îngrozită, îşi trase pantalonii şi-şi încheie în grabă cămaşa. Apoi, luă echipamentul murdar şi-l înghesui în sacul de sport ca să-l ducă la spălat.

Unul dintre colegi ridică privirea şi o interpelă:
- Hei, Friedman, ce faci? N-ai de gând să te speli?
- Hei, Friedman, îngălatule! strigă altul.
- Nu stau lângă tine la ora următoare!
- Groh, groh!

Pe când se îndepărta, ţipetele răutăcioase o urmăriră. îi venea să plângă, dar făcu sforţări să se abţină. îşi dădu seama că băieţii nu aveau obiceiul să verse lacrimi. Josh ar fi devenit ţinta eternă a glumelor neiertătoare. înţelese că trebuia să se poarte exact aşa cum se aştepta lumea din partea unui băiat. Dificilă responsabilitate!

Capitolul 4

Josh traversă curtea şcolii, încercând să-şi amintească ce oră avea Jenny. Istoria muzicii. Intr- adevăr. Dar care o fi fost subiectul lecţiei? Trebuia s-o găsească pe Jenny. Devenise prea mult! Nu-i cunoştea nici combinaţia de la dulăpior, aşa că nu avea cum să scoată cărţile. Habar n-avea de temele ei. Şi nu-i plăcea deloc să ajungă atât de devreme.

Absorbit de aceste gânduri, se ciocni cu cea mai bună prietenă a Jennyei, Elyse Roberts. Fata scundă, cu păr negru, se retrase surprinsă.

- Jenny? Incotro te duci? Nici măcar nu m-ai observat! spuse ea.

- Iartă-mă, Elyse. Eram cufundată în gânduri.
- Păi, ai face bine să revii cu picioarele pe pământ. Te-ai putea accidenta. Atitudinea ei de preocupare altruistă era o noutate pentru Josh.

Ochii ei căprui-închis se fixară asupra pantalonilor prespălaţi pe care-i purta Josh.
- Hei, Nu te-am mai văzut purtându-i cu bluza asta. Combinaţia este. interesantă.
- Nu pari convinsă.
- Păi, durează o vreme până să te obişnuieşti cu ideea. Cămaşa roşie şi pantalonii verzi, înţelegi.

Josh şi Elyse pătrunseră în clădire şi se opriră să discute cu un grup de prietene. El spera să arate aşa cum trebuia. Nu se aşteptase ca Elyse să-i observe îmbrăcămintea.
- Bună, Jenny. Ce mai faci? întrebă Connie Bevelman, o blondă micuţă.
- Excelent, dar tu? răspunse Josh, iritat.
- Minunat. Azi-dimineaţă am avut o conversaţie grozavă cu mama de la inimă la inimă şi am stabilit totul. Connie clipi cu înţeles.
- Nu-nţeleg, spuse Josh nelămurit.
- Ştii bine, despre cât eram de supărată că se căsătoreşte cu Frankfurter. Părea exasperată. Jenny ar fi trebuit să-şi amintească.
- Ah, da, într-adevăr. Am uitat. De ce-i zici Frankfurter? întrebă Josh, încercând să-şi îmbunătăţească informarea.
- Un motiv suficient ar fi că-l cheamă

Frank. Ei bine, ştii cât eram de abătută din cauza lui şi pentru noua slujbă a mamei, care o ţine mereu departe de casă, continuă Connie.

- A-ha.

- Acum mă simt mult mai bine. Mă întreb doar de ce am aşteptat atâta vreme ca să clarificăm lucrurile. Nu-i aşa?

- Nu, adică da, spuse Josh.

Nu-şi mai amintea de când nu mai avusese o discuţie serioasă cu mama lui. Era mereu preocupată ca el să nu cumva să dea de necazuri şi se înscrisese la cursul acela aiurit: „Cum să-i înţelegi pe adolescenţi!“, dar nu vorbiseră niciodată despre vreo anumită problemă.

- Eu nu comunic deloc cu părinţii, interveni suspinând Toni Wiseman şi trânti uşa dulapului. Ne rezumăm la: „Dă-mi te rog zahărul“, sau sarea.

- Tata nu mi se adresează decât ca să-mi ceară carnetul de note, spuse altcineva.

în vreme ce clopoţelul suna, toate izbucniră în râs.

Elyse îşi privi ceasul de mână, Swatch.

- Hei, trebuie să plec. Ne vedem la prânz. Pa, zise ea, rupând-o la fugă.

Ceea ce însemna că ar fi fost cazul să plece şi Jenny. Urcă la etaj, la cabinetul de istoria muzicii. Profesoara se numea doamna Mumper.

Josh nu mai avusese de-a face cu ea, dar dacă Jenny o plăcea, probabil că era de treabă.

Avea cam cincizeci de ani, era masivă şi foarte expresivă. Purta o fustă din petice şi o bluză lungă,

prinsă în talie cu o centură. Avea un păr lung cu fir aspru, care-i dădea aspectul unui hippyot îmbătrânit.

Una dintre prietenele Jennyei, Cathy Bowen, stătea într-un colţ al clasei. Părea să plângă.

- Ce-ai păţit? întrebă Josh, cu impulsivitate.

- Ah, Jenny. M-am despărţit de Doug, spuse ea, trăgându-şi nasul. Vrea să se-ntâlnească şi cu alte fete. A zis că legătura noastră devenise prea serioasă. Mă simt groaznic, aş vrea să mor!

Josh rămase cu gura deschisă. Să moară ... din cauza lui Doug Kalinsky? Neîndemânaticul ăla care nici să lanseze mingea ca lumea nu era în stare?

- Hei, sunt convinsă că nu-i chiar aşa de grav, spuse Josh compătimitor.

- Este mai rău. N-o să ne mai întâlnim deloc. Adică, dacă n-am fi colegi de şcoală. Işi îngropă figura în batistă. Intr-un colţ era brodată o figurină olandeză reprezentând un băieţel.

- N-o să fie sfârşitul lumii, sunt sigură, o încurajă Josh.

- Ba da, este! oftă ea tremurând. Adică, de

acum înainte, am să-l văd flirtând cu alte fete. Mă gândesc numai la el. Ne vom întâlni întâmplător prin şcoală, iar eu n-am să rezist să-l văd cu alta!

După Josh, Cathy se îndrepta spre o criză majoră de isterie. Nu-i plăcea situaţia, aşa că schimbă subiectul.

- Ce aveam de pregătit? întrebă el, privind peste umărul Cathyei la manualul deschis de pe bancă. Nu ştia cum ar trebui să reacţioneze la ieşirea aceea nervoasă. Cînd Jenny plâgea din cine ştie ce motiv, el se rezuma să stea acolo, stânjenit, aşteptând să-i treacă.

- Of . Vivaldi. Cum se face că nu ştii? Doar eşti „miss muzica“, nu-i aşa? se încruntă Cathy printre lacrimi. Părea supărată pe Jenny, dar Josh nu înţelegea de ce.

- Ah, păi da, dar uitasem de Vivaldi. Se apropie audiţia şi sunt cam agitată. Şi-ar fi dorit să aibă măcar parţial acces la mintea Jennyei, încât să-şi poată dea seama ce se petrecea în clasă. Istoria muzicii şi povestirile emoţionale ale colegelor constituiau pentru el adevărate aiureli.

Clopoţelul sună. Cathy îşi şterse ochii şi se întoarse cu faţa la catedră. Josh o imită, sperând să nu fie rândul Jennyei la ascultare.

Pe când doamna Mumper făcea prezenţa, el anticipă evenimentele zilei, ajungând la concluzia că trebuia neapărat să dea de Jenny imediat după ora aceea. Poate că, dacă s-ar fi întâlnit, toată nebunia aceea ar fi luat sfârşit.

- Jenny Knudson, răsună vocea exasperată a doamnei Mumper. Eşti aici, draga mea?

Profesoara gesticula cu creionul în aer, de parcă ar fi încercat s-o smulgă astfel din

amorţeală. Josh înţelese în sfârşit că lui i se adresa şi se ridică în picioare.

- Da. Scuzaţi-mă. Mă gândeam la altceva, murmură el, simţind cum roşeşte.
- N-ar trebui. Deja te-am strigat de două ori, dar parcă ai fi încă la micul dejun, pufni doamna Mumper, iar clasa râse. Profesoara îşi drese glasul.
- Intrebarea pe care ţi-am pus-o este următoarea: In ce an s-a născut Antonio Vivaldi?

Josh îşi zise că mai bine dădea un răspuns greşit decât să-şi recunoască neştiinţa. Iar răspunsul îi era total necunoscut. Transpiraţia îi broboni fruntea.

Apoi se petrecu ceva total neaşteptat. Cathy îşi lăsă bărbia în palmă, iar schimbarea de poziţie îi deschise lui Josh perspectiva asupra manualului de pe bancă. Pagina era ocupată de o litografie sub care se putea citi: Antonio Vivaldi, 1675? - 1741.

Triumfător, Josh înfruntă privirea doamnei Mumper.

- Păi, se crede că s-ar fi născut în 1675, dar informaţia e urmată de semnul întrebării.
- Şi după tine, Jenny, care-i motivul? continuă doamna Mumper.

Josh ridică din umeri.

- Poate că nu voia să i se cunoască adevărata vârstă.
Colegele izbucniră în râs.
- In dimineaţa asta, eşti cam ştrengăriţă, domnişoară Knudson, spuse doamna Mumper,

zâmbind. Josh îşi zise că asta era o atitudine foarte neobişnuită pentru Jenny şi că probabil Vivaldi nu era cel mai indicat subiect de glumă.

Spre norocul lui, doamna Mumper se întoarse spre alt elev, Ronnie Gray, căruia-i ceru părerea. Josh nu mai ascultă răspunsul. Aştepta cu nerăbdare clopoţelul ca să poată pleca în căutarea Jennyei, sau a sa - în sensul cel mai real al propoziţiei.

***

Zărind-o pe Jenny în faşa dulăpiorului lui, Josh fu copleşit de o senzaţie ciudată. Cât de des ai ocazia să-ţi urmăreşti de la distanţă propria persoană, într-o activitate normală? Poate să te vezi înregistrat de camerele de supraveghere dintr-un supermagazin, dar n-ar fi acelaşi lucru, îşi spuse el. Nu era o imagine TV, ci realitatea. Alergă pe coridor, minunându-se de uşurinţa cu care trupul Jennyei se strecura prin aglomeraţia de pe hol.

- Jenny!

Automat, Jenny întoarse capul. îi zâmbi, sau mai degrabă îşi zâmbi.

- Voiam să zic Josh, şopti el, sărutând-o cu uşurare. Apoi spuse: Până acum, nu m-am mai sărutat niciodată pe mine însumi.

- Ah, Josh, te-am căutat peste tot! strigă Jenny. Ce ne facem?
- Habar n-am, răspunse el, menţinând tonul şoptit. Doamne, s-a întâmplat cu adevărat! La început, nu mi-am putut crede ochilor.
- Da, şi eu am păţit la fel. Dar speram că, dacă ne întâlnim, se va produce schimbarea inversă. Nu poate să ne lase aşa!
- A spus trei zile, Jenny. E imposibil să rezistăm atâta vreme. Azi-dimineaţă am încercat să-ţi deschid calculatorul, ca ieri, dar nu s-a petrecut nimic. Nici urmă! Tipul s-a evaporat.
- Sâmbătă vine repetiţia în costume! Trebuie să mă antrenez! Obligatoriu să dăm de el şi să-l convingem să ne redea corpurile, declară Jenny.
- Absolut. Ne vom ocupa de asta imediat. Prindeţi hoţul! spuse el, simţind nevoia descreţirii frunţii în faţa dezastrului.
- Termină cu glumele astea, Josh! zise Jenny, înăbuşindu-şi râsul.

Ceilalţi se întorseseră şi-i priveau.

- Parcă văd cum depunem o plângere privind experienţele noastre de dedublare.

Apoi, primim un bilet spre cel mai apropiat balamuc, mormăi el.

- Cred că am putea încerca la ziar, sugeră Jenny.

Josh ridică din umeri şi îşi studie făptura.

- Hei, îmi place cum m-ai îmbrăcat.

- Mulţumesc. Dar nu-s sigură că plăcerea e reciprocă. Nu cred că aş fi recurs vreodată la combinaţia asta de culori. Privi nesatisfăcută la hainele pe care le alesese Josh.

- Aşa a zis şi Elyse. Ei bine, poate că vei avea mai mult noroc data viitoare. Se îndepărtaseră de şirurile de dulăpioare personale.

- Te-ai întâlnit cu Elyse? întrebă ea.

- Ce ciudat este să-mi vorbeşti cu vocea mea, spuse Josh.

- Ce-ai fi vrut?

- Hai să mâncăm ceva, sugeră Josh. Probabil că eşti moartă de foame.

Amândoi izbucniră în râs. Faptul că erau împreună reuşi să topească, pentru moment, spaima îngheţată care le cuprinsese măruntaiele.

***

La cantină, Josh luă două tăviţe şi-i înmână una Jenyei, ca de obicei.

Se aşezară la aceeaşi masă şi-şi împărţiră mâncarea. Aşa făceau mereu. Jenny sorbi din

paharul cu lapte, privind pofticioasă la farfuria cu hrană dietetică din faţa lui Josh, pe când el saliva la gândul fripturii din farfuria ei. Ar fi devorat într-o clipă grătarul şi cartofii prăjiţi. El rupse tăcerea.

- Ora următoare am, adică ai, informatică. Hai să intrăm în laborator înainte de începerea orei şi să încercăm să-l contactăm pe spirit.
- Bine. Şi dacă ne surprinde profesorul?
- Ar fi teribil! exclamă Josh. Domnul Leipzig ne-ar putea fi martor. Pentru noi, s-ar putea dovedi începutul unei cariere lungi şi profitabile. Jenny clipi.
- Pe post de ciudaţii şcolii?

Işi terminară rapid prânzul şi porniră imediat spre sala computerelor. Uşa era descuiată, iar ei se strecurară înăuntru, aprinzând lumina. Jenny se aşeză în faţa unuia dintre monitoare şi porni calculatorul. Introduse o dischetă cu jocuri şi aşteptă. Lumina ecranului împrumuta o nuanţă verzuie degetelor ce mângâiau tastatura.

- Unde eşti, spirit al computerului? exclamă Josh, lovind tastele pe deasupra umărului ei - de fapt, a propriului umăr. Apoi ridică un deget spre ecran, poruncitor. Arată-te! ordonă el.
- Vrem să-ţi faci apariţia! întări Jenny. Cuvântul „vrem“ i se păruse o idee

promiţătoare.
Dar spiritul nu se supuse. In schimb, sună clopoţelul. Josh se lăsă pe spătarul scaunului, vorbind ca un robot.

- Am pătruns în zona crepusculară! Suntem în căutarea unui omuleţ ciudat care sălăşluieşte în computer. Eroare de calcul!

In aceeaşi clipă, domnul Leipzig intră în sală.

- Ce fel de eroare? întrebă profesorul, amuzat.

- Ah, nu, nimic. Orice lucru are o explicaţie, vorbi Jenny în numele amândurora. Acum, cu proful alături, pierduseră orice şansă de a mai invoca figura spiritului, mai ales că se uita la monitor peste umărul lui Josh.

întorcându-se spre Jenny, Josh spuse:

- Tocmai mi-am amintit. Am uitat manualul la cantină. Vino cu mine să-l caut.

- Sigur. Jenny primi cu recunoştinţă ocazia oferită de a scăpa de sub ochiul vigilent al domnului Leipzig.

în vreme ce părăseau sala, profesorul îi privi pe rând. Afară, Josh rupse o bucăţică de hârtie dintr-un caiet.

- Spune-mi ce program ai şi dă-mi cât mai multe informaţii despre colegii tăi. Cred că vom rămâne în situaţia asta toată după-amiaza.

Jenny îi comunică orarul, iar el făcu acelaşi lucru pentru ea.

- Ne întâlnim la dulăpiorul tău după program, bine? propuse Josh.
- OK, fu ea de acord.
încurcată situaţie!
- Hei, zise Josh cuprinzându-i faţa în palme, putem să mulţumim pentru un singur lucru.
- Care? se interesă Jernny, neînţelegând la ce se referea.

- N-a spus că schimbarea va fi definitivă, zâmbi Josh.
- Slavă Domnului, Josh!
***
După ore, se reîntâlniră la dulăpiorul ei. Josh scoase cărţile de care ea urma să aibă nevoie si porniră pe culoar.
- Hei, n-ai de gând să-mi duci cărţile? întrebă Josh.
- O, ba da. Am uitat de frumoasele maniere. Jeni îi luă pachetul de cărţi din mână. Vai, Josh, cât de ciudate sunt toate! Să-ţi car cărţile, vreau să spun ... asta-i ceea ce se cheamă „schimbare de roluri“, dar ... Se opri, apoi întrebă:
- Şi acum, ce ne facem?
- Mergem la tine acasă si încercăm să-l contactăm pe spirit. Porni spre poarta laterală a clădirii. Aici mi-am parcat masina.
- Adică, masina mea.
- Da. Păi, exercitarea posesiei este esenţială din punct de vedere legal, glumi el,

luând-o înainte spre parcare.

- Se aplică si la corpuri? vru Jenny să stie, observând expresia poznaşă apărută pe propria ei mutră.

- Ar trebui. Am în stăpânire corpul tău de destulă vreme.

- Numai la asta îţi stă gândul? îl tachină ea.

- Bineînţeles că nu!

Urcară în maşină. Jeni constată cât de lipsită de confort părea broscuţa din perspectiva lui Josh. Pentru ea, dimensiunile interioare erau ideale, când se afla în propriul trup.

- Ei bine, uneori mă întreb dacă nu cumva voi băieţii aveţi o idee fixă, mai ales după ceea ce am îndurat azi. îi relată întâmplările de la ora de sport.

Josh izbucni în râs.

- închipuie-ţi ce-ar fi fost dacă aflau băieţii!

- Am intrat într-o asemenea panică încât am plecat fără să mai fac duş.

- O, vai, nu! O să mă tachineze multă vreme pe tema asta. Ce-ai făcut pe pistă? Adică, ce *am* făcut?

- Nu prea grozav. Toţi te împungeau din cauza timpului slab. Se aşeză mai comod şi continuă: Şi făceau remarci răutăcioase la adresa Rhondei Nygard. Au fost atât de nesuferiţi!

- Aşa fac întotdeauna, zise Josh, ridicând

din umeri.
Jenny schimbă subiectul.
- Sunt îngrijorată. Dacă nu reuşim să ne recăpătăm corpurile - ştiu că nu-i o idee prea plăcută - cum vei reuşi să dansezi în locul meu, după-amiază?
Gândul îi provocă lui Josh un fior de teamă. Ce avea să se întâmple? Sigur, n-avea cum să reuşească

din prima exerciţiile complexe la care ea muncea de câteva luni. Iar cariera ei viitoare depindea de acele exerciţii. Schimbul n-avea cum să se fi petrecut într-un moment mai prost.

- Hei, Jen, zise Josh, ridicându-şi pumnul victorios. Ai de-a face cu un campion. Pot orice!

- A-ha. Iţi dai seama ce înseamnă pentru mine repetiţia asta? întrebă ea privindu-l.

- Cred c-am auzit povestea de cel puţin o mie de ori, deşi nu credeam că voi fi implicat, replică el. N-ai nici un strop de încredere?

- Nu-i vorba de încredere. *Dar,* se întrebă ea, *despre ce putea fi vorba?*

- Dar în privinţa antrenamentului la baseball, reluă Josh, crezi că ai să te descurci?

Ea inspiră profund.

- Uite ce-i, toată treaba este ridicolă. Până atunci, sunt convinsă că ne vom reveni. N-are

cum să dureze mai mult, nu-i aşa? Mi-e dor să fiu din nou eu.

- Da, şi mie. Până nu m-am transformat, nu-mi dădusem seama cât de ataşat eram de propria persoană. Abia acum încep să pricep cât sunt de ciudate fetele. De exemplu, azi-dimineaţă, Cathy Bowen plângea fiindcă se despărţise de Doug, se lamentă Josh.

- Ah, nu! Groaznic! Probabil că este distrusă, spuse Jenny, încruntându-se de îngrijorare. Trebuie să vorbesc cu ea.
- N-ai cum, Jenny. Nu mai eşti tu însăţi, se grăbi Josh să-i amintească. N-o să vrea să ţi se destăinuie.
- Şi ce i-ai răspuns? Ai încercat s-o încurajezi? vru Jenny să afle.
- Nu ştiu, ridică el din umeri. I-am spus ceva de genul: nu-i sfârşitul lumii! însă ea era tare necăjită.
- Păi, cum altfel? Pe tine nu te-ar deranja dacă ni s-ar întâmpla nouă aşa ceva?
- Ba da. întrebă ezitant: hei, Jen, la noi toate-s în regulă?
- Ei bine, chiar în clipa asta, n-aş prea zice, răspunse ea, chicotind. Dar am face bine să rămânem uniţi, fiindcă unica persoană care poate înţelege prin ce treci sunt eu. Şi viceversa.

Afirmaţia era destul de liniştitoare.

- Şi acum, să-ţi povestesc despre repetiţie.

Jenny părea nerăbdătore să schimbe subiectul. Maioul de balet este pe raftul de sus din dreapta al dulapului, unde l-am pus ultima dată.

- Ieri, o corectă Josh.

Cuvântul păru să-o sperie. Ieri. Când încă erau normali.

- Da, ieri. Numele profesoarei este doamna Herbert şi se aşteaptă să fiu familiarizată cu acest dans. Am să-l repet o dată în faţa ta, când ajungem acasă.

- Ăsta-i dansul la care te chinui de câteva luni? strigă Josh.

- Da.

- Doamne, sunt mort!

Jenny oftă.

- Nu-i un gând prea încurajator. Dacă ţinem seama că eşti în pielea mea.

***

Spre norocul lor, când ajunseră, nu mai era nimeni acasă. Primul impuls fu să se repeadă în birou şi să încerce să-l invoce pe spiritul computerelor.

Josh privea fix ecranul, murmurând:

- Hai o dată! Fă-ţi apariţia şi spune-ne ce să facem!

- E cam încăpăţânat, Josh, zise Jenny,

hipnotizată parcă de ecranul gol.

- Nu prea vrea să coopereze cu noi, se plânse Josh. Adică, gândeşte-te cât tupeu a avut să apară şi să împlinească nişte dorinţe, pentru ca apoi să dispară şi să-i lase pe oameni să se descurce singuri. Cineva ar putea avea de suferit!

Privind ecranul, Jenny se simţi tot mai descurajată. Îi aruncă o privire lui Josh şi spuse:

- Poate că este ocupat deocamdată, sugeră ea.

- Ar trebui să fie disponibil pentru urgenţe, replică el. Hai să-i dăm ocazia să-şi facă datoria.

Se aplecă, opri şi porni din nou calculatorul. Reintroduse discheta de jocuri, dar pe ecran nu apăru nici o figură.

- Grozav spirit! Nu te poţi baza pe el, Jen.

Ea se ridică şi păşi prin cameră.

- Măcar, ştim la ce ne putem aştepta. Trei zile, fie că ne convine sau că nu.

Josh oftă din rărunchi.

- înseamnă că n-avem de ales. Vino. Hai să vedem cum mă descurc la dans.

Jenny puse o casetă cu muzică de Chopin şi încercă o demonstraţie stângace pentru Josh. Avea un solo în uvertură şi două dansuri romantice din „Les Sylphides“.

Privindu-şi propriul corp care se împleticea prin

încăpere, Josh izbucni în râs.
- Termină cu râsul, strigă Jenny. Habar n-ai cât este de greu. Mă simt ca un pui de elefant.
- Gata cu umorul de camionagiu, zise el, căutându-i privirea. Nu, serios, sunt convins că este dificil. Nu mă văd în stare de aşa ceva. îşi înăbuşi zâmbetul superior.
- Ei bine, a venit vremea să încerci să fii în stare. Doar eşti campionul. Jenny trecu la următoarea bucată, ajungând rapid la exasperare.

- A-ha. OK. Se ridică şi încercă o combinaţie de paşi.
- Nu. Nu aşa. Eşti complet dezechilibrat! spuse Jenny, exasperată.
- Păi, demonstraţia ta cam lasă de dorit, replică el. Cred că în momentul acesta nici unul dintre noi nu este apt pentru un spectacol.
- Nu-i amuzant, se răsti Jenny, gata-gata să izbucnească în lacrimi. Toate aspiraţiile ei, pentru care muncise atât de mult, păreau compromise.
- Uite, Jen, dacă tot eşti în locul meu, ar trebui să nu te laşi copleşită de sentimente. Acum eşti băiat. Trebuie să arăţi duritate!
- Da, tip „macho“! Mănânc lame de ras la micul dejun. Işi încordă demonstrativ muşchii braţului.

- Nu glumi, Jenny. E lucru serios. Băieţii trebuie să-şi stăpânească pornirile astea.
- De ce *devine serios* numai când vorbim despre tine? Ai impresia că sentimentele mele n-au nici o importanţă? strigă Jenny.
- Ca să fiu cinstit, în momentul acesta, nu contează, răspunse el.
- Inţeleg că nu prea mă iei în serios, Josh. Acum, stătea cu mâinile-n şolduri, străpungându-l cu privirea.
- Hai să nu ne mai ciondănim, Jenny. Sunt cât se poate de serios, vezi? Işi compusese o expresie care

s-ar fi vrut de concentrare pură. Să mergem în spatele casei să vedem cum te descurci la bătaie.

Deşi avea la dispoziţie corpul lui, nu reuşi mare lucru. Mai jucase baseball pe stradă, copil fiind, dar asta se petrecuse de multişor.

Josh stătea în centrul curţii, aruncându-i mingi, iar ea încerca să le lovească, ratând mereu.

- Strânge mai bine bâta, Jen. Haide, sunt sigur că vei reuşi.

Respectă indicaţiile întocmai.

- Ochii la minge! Nu lovi aşa devreme, aşteaptă să ajungă aproape. Aşa! Of, la dracu!

Jenny era uimită de priveliştea ei, aruncând

atât de bine mingea, şi faptul îi distrăgea atenţia. în afară de asta, mâinile lui erau mult mai mari - ca nişte labe de urs. Când încerca să lovească, se dezechilibra puţin.

în cele din urmă, după câteva încercări eşuate, Jenny spuse:

- Josh, a venit vremea să pleci. începe repetiţia şi trebuie să fii prezent.

El se apropie şi-i luă bâta din mână.

- Bine. Dar să ştii că aş prefera să joc baseball. Se sărutară fugar, încă jenaţi de situaţie. Am să te conduc până la mine acasă.

O dată ajunşi, se sărutară iar şi Jenny păşi pe lespezile de la intrare. Singura prezentă era menajera, Betsy. Jenny se duse direct în camera lui Josh şi începu

să caute echipamentul de baseball. Bineînţeles că se împiedică de ghetele cu crampoane. Mai greu era să eviţi o accidentare împiedicându-te de ele decât să le găseşti.

După o privire spre ceasul de pe noptieră, Jenny se îmbrăcă şi ieşi, în vreme ce menajera lucra cu aspiratorul în capătul celălalt al holului.

***

- Friedman, ai dat de dracu, înţelegi? urlă antrenorul Jacobs, cu figura acoperită de o reţea de riduri.

Sub impactul acestui atac verbal, Jenny se

crispă. Uitase că timp de trei zile era obligată să dea faţă şi cu nesuferitul antrenor de baseball. Trei zile!

Echipa lui Josh se numea Druids şi se divizase în două pentru un joc de antrenament.

Jenny era la prima bază. După ce scăpă o minge trimisă de Willie Edwards, nervoasă, lovi cu pumnul în mănuşa lui Josh. Willie îşi clătină capul a dezgust.

Jenny se simţea foarte neîndemânatică. Nici vorbă de stăpânirea de sine pe care o aveau băieţii, după cum pretinsese Josh. în gând, îi ceru iertare lui Josh. Apoi se pregăti pentru următoarea fază. La bătaie ajunsese Eddie Collander, încovoiat ca un uriaş semn de întrebare.

Zgomotul bâtei lovind mingea reverberă pe întregul teren. Toţi adversarii alergau cu ochii în sus şi mâinile întinse. Sean Cunningham prinse mingea şi o scăpă. Eddie fugea ca un iepure şi reuşi să ajungă în casă, împreună cu Walt Collins şi Benjamin Stein. Echipa lui Eddie jubila extaziată.

Scorul ajunsese 3 - 0 . Două reprize. Apoi aruncătorul îi servi o minge lui Doug Kalinsky, care lovi în gol. Willie o prinse sigur.

Pe bancă, antrenorul veni la Jenny.

- Sper să loveşti mai bine decât ai prins, Friedman. Nu-mi dau seama ce-ai păţit. Ce mă

fac cu tine?

Jenny simţi că se face mică, în interiorul acelui trup străin.

- Nu ştiu. S-ar putea să am un început de gripă, încercă ea o justificare.

- Un început de gripă? o maimuţări antrenorul. Da, poate că eşti bolnav, dar eu încep să-mi pierd răbdarea. Poate vrei să te duci acasă şi să te tratezi cu o porţie de somn. Antrenorul îşi scărpină chelia. Am văzut de toate şi am auzit cele mai ciudate scuze, dar n-am mai avut un jucător cu asemenea fluctuaţii de formă.

- îmi pare rău. Sunt sigur că o să-mi revin până la jocul de vineri, încercă ea să-l liniştească, simţingu-se groaznic. Formă! Ştia foarte bine cauza. *Ah, Josh, te rog să mă ierţi!*

Se aşeză urmărindu-i pe ceilalţi, cărora le venea rândul la bătaie. Gary Krupp reuşi să ajungă în casă, Cecil Morris o făcu mergând agale, iar Terry Fields rată.

- E rândul tău, Friedman, anunţă antrenorul. Şi te rog, de astă dată arată ce poţi. Ai baftă că ăsta este doar un antrenament.

Jenny inspiră adânc. Alese o bâtă mai groasă de lemn, asemănătoare cu cea pe care o folosiseră în curtea din spatele casei. Se îndreptă alene spre punctul de bătaie şi luă

poziţia încovoiată pe care o observase la ceilalţi.
Freddie Halbrecht trimise o aruncare rapidă, curată, la înălţime mică.
- Prima! strigă arbitrul.
Freddie aruncă din nou. De data asta, Jenny îşi încleştă mâinile pe bâtă, aşa cum îi spusese Josh. îşi impuse să aştepte şi lovi cu putere.
- A doua!
- Hai, Friedman! mârâi antrenorul, din spate.
Jenny se înfioră. Se propti mai ferm pe picioare, preocupată să nu arate ca o fată.
Următoarea aruncare veni rapid şi cu forţă. Când lovi, fu cât pe ce să cadă grămadă.
- A treia! Eşti eliminat!
Cuvintele aspre îi răsunară vibrând în urechi.

- Următorul!

Antrenorul se apropie şi îşi sprijini mâna pe umărul lui Josh.

- Du-te şi te culcă. Roag-o pe maică-ta să-ţi prepare nişte supă de pui. Fă-te bine, băiete! Se apropie meciul.

în sfârşit, antrenamentul luă sfârşit. Extenuată, Jenny luă un mănunchi de bâte şi le îndesă în sacul jerpelit. Abia aştepta să ajungă acasă - mai bine zis la Josh - şi să zacă.

De fapt, efortul de a-şi cântări fiecare reacţie şi acţiune se dovedea extrem de

obositor. O singură zi în locul lui Josh, fusese suficientă s-o facă să se simtă părăsită într-o ţară străină, fără să cunoască limba.

Şi nu era vorba doar de cazul lui Josh. O descumpănea limbajul folosit de băieţi în general. De parcă nu le-ar fi păsat de nimeni. înţelegea dorinţa de autodepăşire dusă până la limita posibilităţilor fizice, dar îi părea de neînţeles pretenţia aceea de atotputernicie afişată mereu. Oare de când adoptaseră asemenea atitudine?

Diferenţa era foarte mare. Se simţea într-o tensiune permanentă, ca un arc întins la maximum, fără o clipă de relaxare. Cele trei zile aveau s-o scoată din minţi.

Se întrebă dacă Josh încerca aceleaşi senzaţii.

Capitolul 5

Josh era la bara de încălzire, concentrându-se asupra mişcărilor balerinei din faţa sa. îi imita cu atenţie toate mişcările şi, din când în când, îşi verifica în oglindă prestaţia.

Făceau reverenţe, îndoindu-şi genunchii dar ţinând spatele drept. La început, le considerase floare la ureche. însă destul de repede constatase că nu era deloc uşor să le faci de parcă ai purta un teanc de cărţi în echilibru pe creştet.

- Jenny Knudson! Ce-i aia? întrebă doamna

Herbert, o femeie micuţă, voinică, a cărei atitudine încrezătoare părea să satureze aerul din sală.

Ridicat pe vârfuri în pantofii de poante ai Jennyei, Josh avu un frison de teamă. Din fericire, degetele ei erau destul de rezistente şi obişnuite cu această poziţie neobişnuită. De pe urma sportului, Josh era

destul de suplu, dar cu toate astea, nu era capabil să realizeze corect exerciţiile demonstrate mai devreme de Jenny. Imposibil!

- Jenny, astăzi parcă n-ai fi tu însăţi. în glasul instructoarei de balet răsuna neîncredere. Nu mai eşti cea pe care o cunoşteam! Ti-e rău?

- Păi, în ultima vreme m-am simţit cam ciudat, recunoscu Josh.

Ochii doamnei Herbert se îngustară, iar buzele i se strânseră în semn de îngrijorare.

- îmi pare rău să aud una ca asta, Jennifer. Clar că nu eşti în apele tale. Trebuie să ne lămurim care-i motivul şi să-l eliminăm. Vocea ei împrumută un ton de şoaptă conspirativă. Ştii bine că eşti marea noastră speranţă pentru şcoala de balet.

- înţeleg aluzia, spuse Josh, zâmbind şi dând din cap. Doamna Herbert clipi surprinsă, dar nu răspunse la comentariu. Josh pricepu că

profesoara nu era obişnuită să audă asemenea vorbe. Ei bine, această Jenny încorpora şi alte diferenţe subtile.

Doamna Herbert îşi flutură degetele subţiri în aer şi se adresă clasei:

- Bine, acum reverenţe. Toată lumea, împreună! Unu-doi-trei-patru şi unu-doi-trei-patru şi ...

Josh se supuse, provocând o nouă înnegurare a trăsăturilor instructoarei şi câteva gesturi

nerăbdătoare. Termină exerciţiul neglijent, dorindu-şi din răsputeri ca Jenny să revină în propriul trup în acel moment şi să îndrepte lucrurile.

îl avertizase că încălzirea la bară era mai dificilă decât părea. Chiar o asistase de câteva ori. Era extraordinar de graţioasă.

Una era să meargă la şcoală dându-se drept Jenny şi cu totul alta să danseze în locul ei. Ştia desigur că existau şi balerini, dar nu-şi propusese niciodată un astfel de viitor. I se părea o activitate exclusiv feminină. Nu făcea parte dintre cei gata să râdă de un băiat care ar fi vrut să devină balerin, însă dansul nu era pentru el.

Cum se descurca oare Jenny în locul lui? Când îi povestise despre rezultatul slab la

proba de atletism, începuse să se îngrijoreze. Sigur că putea îndrepta asta de îndată ce va reveni în propriul trup, dar detesta să le furnizeze celorlalţi cel mai mic motiv de-a face haz pe socoteala lui.

Ridicând fruntea, întâlni privirea exasperată a doamnei Herbert.

- Faci o mişcare prea largă cu piciorul acela, Jennifer, îi spuse ea elevei. Probabil că iar greşise, îşi zise Josh.

îşi dădu toată silinţa să imite execuţiile celorlalte eleve. Apoi, veni vremea să lase bara şi să treacă la dansul propriu-zis.

întreaga grupă interpreta trei dansuri din „Les Sylphides“, pregătite pentru audiţia la şcoala de balet. Personajele erau nişte fete mlădioase şi graţioase, un fel zâne ce populau văzduhul. La Jenny totul păruse atât de minunat. îi arătase o dată dansurile, aşa că ştia cam ce ar fi trebuit să facă şi se lansă în execuţie.

- Stop! Stop! Stop! ceru instructoarea, ridicând mâna.

Josh se opri. în oglindă, imaginea Jennyei aducea cu o barză rămasă într-o poziţie instabilă - mult diferită de a unei balerine graţioase.

Un grup de fete pufniră în râs, în spatele lui

Josh.

- N-ar fi grozav să schimbăm baletul în comedie? se auzi o voce.

- Jenny este prea bună balerină ca să danseze în felul ăsta, comentă alt glas.

Josh îşi zise că trebuia să se relaxeze. îşi privi imaginea din oglindă. Jenny era foarte drăguţă, ca de obicei. Dacă ar fi reuşit să se şi mişte la fel!

- Revino-ţi, zise el cu voce tare, adresându-se imaginii. Deşi de obicei se mişca degajat, în momentul de faţă Josh era prea crispat. Paşii de balet i se păreau nenaturali.

- Jenny, sunt convinsă că mâine te vei simţi mult mai bine, spuse doamna Herbert, conducând-o afară de pe parchet, astfel încât repetiţia să poată continua.

Ce-ar fi să te duci şi să te odihneşti bine la noapte, să mai exarsezi dacă vrei, dar să laşi restul grupei să lucreze?

- Da, bine, răspunse Josh fericit. Dar în acelaşi timp se simţea rău fiindcă nu fusese capabil s-o suplinească pe Jenny. *Să fim cinstiţi, Friedman, ai făcut-o de oaie!* Se aşează pe băncuţa de lângă perete.

Le privi pe celelalte fete dansând pe muzica aceea inefabilă, impresionat de graţia lor. Jessica Melvin, Tracy Holt, Sasha Hayward,

Amanda Sterling. Toate erau mlădioase, cu picioare lungi, fine, totuşi diferite. Toate erau experte, însă nici una dintre ele nu se putea compara cu Jenny. Mişcările ei erau aparte şi probabil că acesta era motivul supărării doamnei Herbert.

Josh rămase prăbuşit pe băncuţă până la terminarea repetiţiei, în timp ce elevele pluteau parcă prin încăpere. în scurtul interval, încercă să reţină cât putea de mult despre dansuri, ascultând cu atenţie toate indicaţiile doamnei Herbert. în cele din urmă, lecţia luă sfârşit.

- îmi pare rău că în seara asta am terminat atât de târziu, fetelor. Instructoarea se încruntă, uitându-se la ceasul de mână. Mai sunt încă unele imperfecţiuni la care trebuie lucrat. Ne vedem mâine.

Jessica Melvin veni spre Jenny.

- Ce-ai păţit? Eşti bolnavă?

- Da. Aşa cred, murmură Josh, împachetându-şi echipamentul.

- Niciodată nu te-am mai văzut atât de ieşită din formă, declară ea, cu fruntea încreţită de îngrijorare. Jessica era o brunetă cu gene negre, lungi, ceva mai înaltă decât celelalte.

- Mâine mă voi simţi mai bine, Jess. îţi mulţumesc. Josh zâmbi, sperând din suflet ca vorbele lui să se adevereasc㠎.

Plecă împreună cu colegele, dorindu-şi ca

măcar o parte din priceperea lor să fie molipsitoare. Afară îşi luară rămas-bun.

- Ne vedem mâine, Jenny. Odihneşte-te! strigă Jessica, zâmbind compătimitor.

- Mulţumesc, Jess. Aşa voi face.

Josh ştia că Jessica era una dintre prietenele preferate ale Jennyei. Desigur, între balerine exista o competiţie permanentă, dar ele reuşeau să păstreze o atitudine amical-colegială una faţă de cealaltă.

De când cele cinci eleve fuseseră selecţionate pentru audiţie, tensiunea dintre ele crescuse mereu. Erau conştiente că succesul uneia însemna eşecul celorlalte. însă îşi păstraseră spiritul concurenţei sportive. Jenny îi spusese că asta se datora faptului că învăţaseră să câştige, dar ştiau să şi piardă.

Josh îşi luă la revedere, dintr-o dată fericit să scape de prezenţa celorlalte, a căror îngrijorare îi dădea o

senzaţie de disconfort. Fetele aveau grijă una de cealaltă, îşi spuse el. Dacă ar fi fost un lot de băieţi, acum ar fi trebuit să rabde o ploaie de insulte. Aşa procedau ei pentru a uşura povara înfrângerii, în vreme ce fetele erau mereu gata să-şi ofere sprijinul.

Porni Volkswagenul. Motorul tuşi puţin. Poate că simţise schimbarea şoferului. Conducea, cu gândul la spiritul computerelor. Ar fi grozav dacă ar reuşi să ia legătura cu el.

***

Josh uitase că avea de împlinit unele munci domestice, în numele Jennyei. Ajuns acasă, îl găsi pe Bernie pregătind cina.

- Am făcut cotlete de porc, zise el, aruncându-i o privire pe deasupra ramei ochelarilor aburiţi. Nu ştiam când ai să ajungi acasă.

- îmi pare foarte rău. Astăzi, lecţia de dans a fost o adevărată corvoadă, spuse Josh.

- Băutura energizantă nu te-a ajutat? Bernie ridicase o sprânceană, dar continua să fie absolut serios.

- Ă, nu. Cred că trebuie să treacă o vreme până să-şi facă efectul. Inteligent flăcău, îşi zise Josh.

- Mă interesează efectul pe care-l poate avea o asemenea băutură asupra performanţelor oamenilor, explică Bernie, scoţând cotletele pe un prosop de hârtie. Poate că am să fac un studiu practic.

- S-ar putea să fie amuzant, comentă Josh neatent, deschizând pe rând sertarele în căutarea tacâmurilor. în sfârşit, le găsi şi puse masa. Mă poţi utiliza pe post de cobai.

- Progresul s-ar vedea la sărituri şi piruete. Berni zâmbi şi-i întinse cotletele.

- Frumos, Bernie, foarte drăguţ! spuse Josh, aşezându-se la masă.

- O chem pe mama, zise Bernie, pornind în

goană spre camera ei.
Când intră în încăpere, doamna Knudson părea preocupată.
- Bună, Jenny. Cum a mers repetiţia? întrebă ea, aşezându-se la masă.
- A fost OK. Doamna Herbert ne-a ţinut mai mult decât de obicei.
- ... ?
- Păi, da. A trebuit să mai trecem o dată prin toată rutina. Nu pomeni de faptul că întârzierea i se datora.
- Aşa credeam şi eu, spuse doamna Knudson, tăindu-şi cotletul. Dar nu începu să mănânce, aşa cum şi-ar fi dorit Josh, aşa că fu obligat să-şi înfrâneze şi el pofta.
- Dar la şcoală cum a fost? întrebă Josh.
- Minunat. Am vorbit despre: „Umorul în societatea contemporană“. Doamna Knudson ţinea un curs de etnografie la universitate.

- Ai mai auzit vreun banc? se interesă Josh.
- Nu, eu le-am spus, Jenny. Şi le-am analizat - comic de nume, snoave, glume etnice, bancuri politice etc. Lista este practic infinită. Pe urmă, mai sunt şi calamburile.
- E grozav să ai o mamă care-şi câştigă existenţa spunând bancuri. Josh gustă din mâncare.
- Ceea ce pe vremuri era jignitor a ajuns acum ilar, continuă doamna Knudson, de parcă

şi-ar fi continuat expunerea academică. Dar cel mai mult am zăbovit asupra tendinţelor actuale, ca de exemplu glumele despre computere.

- Despre computere? Josh deveni dintr-o dată extrem de atent.

- Da. Cum sunt caricaturile din revistele moderne. Un individ se află pe patul morţii, iar doctorul se întoarce spre asistentă şi spune: cheamă familia, cred că-i pe cale să-şi *proceseze* ultimele cuvinte.

Bernie şi Josh râseră.

- Imaginaţi-vă cum ar fi dacă am ajunge să nu mai comunicăm decât prin intermediul computerului, zise Bernie.

După cină, se apucă să cureţe masa. Josh se ridică să-i dea o mână de ajutor, conştient că Jenny aşa ar fi procedat.

- Adică, ce-ar fi dacă în fiecare dimineaţă ar apărea o figură pe ecranul monitorului şi i-ai da indicaţii ce vrei să facă în ziua respectivă? continuă Bernie ideea.

- Ai văzut vreo astfel de persoană pe monitor, în ultimul timp? întrebă Josh, plin de speranţă. Poate că spiritul era un obişnuit al casei. Poate că li se arătase şi altor membri ai familiei!

Bernie pufni în râs.

- Doar în vis. Ce n-aş da să apară! Ar face viaţa atât de uşoară.

- Da, ar fi bine. Dar nu există nici o garanţie că ne-ar uşura traiul, spuse Josh, în cunoştinţă de cauză. Eşti sigur că n-ai observat nimic ciudat la calculator?
încruntându-se, Bernie clătină din cap.
- Nu, nimic. Hei, Jen, sper că nu mi-ai luat vorbele în serios, nu-i aşa?
Josh se foi.
- Nu, nu. Totuşi, aş putea folosi ideea într-o lucrare la limba engleză, inventă el, ca să-şi explice interesul.
Doamna Knudson se ridică de pe scaun.
- Sună cam prea fantezist. Iertaţi-mă, dar am de corectat nişte lucrări.
Bernie şi Josh curăţară farfuriile şi le introduseră în maşina de spălat vase. Apoi, Josh îşi făcu de lucru pe lângă birou, dar doamna Knudson lucra acolo. Trebuia să mai aştepte. îl dureau toţi muşchii şi intră în camera Jennyei să se apuce de lecţii. Se făcuse deja opt, dar el continuă să stea la masă şi să-şi facă temele conştiincios, până reuşi să termine.

Găsi fără dificultate cămăşile de noapte ale Jennyei (era o fată ordonată). Pe când se pregătea de culcare, se întrebă de ce se certaseră în privinţa sexului. De ce îl refuzase Jenny? Pretindea că-l iubeşte, dar uneori atitudinea ei îl făcea să creadă altceva, deşi n-ar fi recunoscut în faţa nimănui. Se simţea înlăturat de o forţă necunoscută. O dorea! Atât

şi nimic mai mult. De ce nu putea simţi şi ea la fel? Parcă dorinţa ar fi existat numai din partea lui.

Deocamdată, întreaga problemă era suspendată. Se furişă pe vârfurile degetelor până la birou să vadă dacă doamna Knudson mai era acolo.

Plecase. Aprinse lumina şi se aşeză în faţa monitorului. încărcă jocul de pe dischetă şi şopti: *Hai, spirit al computerului, nu mă lăsa baltă! Trebuie să-ţi vorbesc!*

Spera ca tonul imperativ să-l convingă pe spirit, dar acesta nu apăru. Aşteptându-l, lansă trei jocuri. Disperat, în cele din urmă stinse calculatorul şi se furişă înapoi în dormitorul Jennyei.

***

Jenny încerca să se relaxeze sub jetul duşului, lăsând apa fierbinte să-i şiroiască pe trup. însă nu-i prea era la îndemână, îşi spuse ea, cu permanenta conştiinţă a faptului că se găsea într-un corp străin. în

prezenţa prietenilor lui, trebuia să rămână în gardă tot timpul. Până şi acum, sub duş, acolo unde se bucura de obicei de singurătate, continua să simtă prezenţa neliniştitoare a lui Josh. Tânjea după propriul corp - avea nevoie de intimitate.

Ieşi de sub duş şi îmbrăcă în grabă o

pereche de pantaloni de catifea reiată şi o cămaşă pe care n-o mai văzuse. O găsise mototolită la fundul unuia dintre rafturile dulapului şi fusese imediat cucerită de dungile întrepătrunse, maronii şi albastre.

Intră în bucătărie să vadă ce era de mâncare. Pe aragaz trona o plăcintă sub care era prins un bileţel.

„Doamnă Friedman,

Coaceţi-o la 350° cam 25 de minute.

Am pus salata în frigider.

Betsy“

Jenny găsi salata şi se hotărî să-i potrivească un sos. Doamna Friedman nu avea să ajungă acasă decât după ora şase, aşa că Jenny avea tot timpul, total neobişnuit pentru ea.

Vârî echipamentul lui Josh în maşina de spălat şi făcu sosul. Apoi, se apucă de teme.

Pupitrul lui era plin de hârtii. El reuşea să se descurce destul de bine în harababura aceea, dar Jenny întâmpină dificultăţi. Dădu totul jos de pe masă şi reorganiză mai judicios spaţiul de lucru.

în vreme ce făcea ordine, câteva foi de hârtie subţire căzură pe covor şi se împrăştiară dând la iveală

o surprinzătoare colecţie de schiţe, care-i tăiară respiraţia. Se aplecă şi le culese cu grijă. Una reprezenta nişte veliere desenate în peniţă, cu

umbre gri-apoase. Următoarea era un autoportret al lui Josh în echipament de baseball. Apoi, doi băieţi alergând pe stradă. Jenny îşi trecu degetele peste liniile frumoase, curgătoare ale desenelor, gândindu-se la el.

Nu mai văzuse lucrări ale lui Josh atât de bune. Ştia că era talentat la desen. Avea spontaneitate şi uşurinţă. Era degajat, niciodată nesigur, iar schiţele îi ieşeau mereu, dar parcă nu *atât* de bine. Desenele astea demonstrau aceeaşi spontaneitate, dar dublată de trăsături de penel îndrăzneţe, agresive, care-i reţineau privirea.

Le studie vreme îndelungată, încercând să descifreze personalitatea autorului. Pentru moment, se simţi lezată că el nu dorise să i le arate, deşi ea îşi manifestase adesea dorinţa de a-i vedea lucrările. însă Josh avea obiceiul de a-şi minimaliza talentul, de a schimba subiectul, sau de a-i abate atenţia prin orice mijloc posibil.

Rotindu-şi privirea prin camera confortabilă, dar dezordonată, simţi că-l invidiază pe Josh pentru nepăsarea cu care privea lucrurile. Pentru ea, viaţa era mult mai solicitantă din proprie opţiune şi avea tendinţa să-i accentueze acea caracteristică. în centrul universului ei se afla dansul. Era tot timpul pe fugă,

având mereu un program foarte încărcat. Aşa că, o deranja cu adevărat când Josh se purta de parcă lipsa de la o repetiţie n-ar fi însemnat cine ştie ce. Nu-i lua în serios ambiţiile personale sau aspiraţiile - încerca mereu s-o tempereze, spunând: „Linişteşte-te, trenul vieţii n-o să plece fără tine!“

„Dar ar putea-o face“, răspundea Jenny de obicei, simţind că dacă n-ar reuşi să ţină pasul cu ceasul biologic, întregul ei sistem s-ar prăbuşi.

Acum însă, nu mai avea ce face. Cum să ţină pasul cu acel orologiu interior când nu mai putea dispune nici de propriul trup?

Suspinând, Jenny puse cu grijă desenele într-un sertar şi se apucă de teme. Apoi, la şase fără un sfert, intră în bucătărie să pună plăcinta la cuptor. Chiar atunci, intră şi doamna Friedman.

- îţi mulţumesc Josh! spuse ea, sărutându-şi fiul pe obraz. Cum de ţi-a trecut prin minte? Sunt moartă de foame!

- Ti-am auzit stomacul chiorăind de la cinci kilometri, glumi Jenny. *Reuşit comentariu,* îşi zise ea. *Tipic pentru Josh.*

- Ei bine, da. în drum spre baie, trecu prin faţa maşinii de spălat. Când a plecat Betsy? Maşina merge încă.

- Eu am pornit-o ... mamă. îi venea greu să-i spună „mamă“ doamnei Friedman.

- Doamne fereşte! Ce-ai păţit? Te-ai molipsit de vreo epidemie de ordine şi curăţenie?
- Păi, ă ... echipamentul meu de sport trebuia spălat. Acesta era adevărul.
- Asemenea nenorociri se mai întâmplă, chicoti doamna Friedman.

Domnul Friedman îşi făcu apariţia, venind de la muncă şi îşi privi feciorul ridicând din sprâncene. Era un bărbat masiv, cu aspect de urs. Purta barbă.

- Josh la bucătărie? Ar trebui să imortalizăm momentul cu o fotografie, aprecie el.
- Ştiu că nu-i teritoriul meu, dar am vrut să prepar masa mai devreme, explică Jenny.
- Ori ai vreo întâlnire, ori îţi trebuie un echipament nou de baseball, îl necăji domnul Friedman.
- Nu. Aşa sunt eu, un înger de copil! răspunse Jenny, înţelegând că depăşise limitele personajului. Josh nu era băiat rău, doar cam răsfăţat. Nimeni nu aştepta de la el vreo contribuţie reală în activităţile domestice, aşa că se complăcea în respectiva situaţie.

La masă, doamna Friedman fu impresionată de sosul salatei.

- De unde ai aflat cum să-l prepari, Josh? Mi-am închipuit mereu că nu eşti capabil nici să

fierbi un ou.

- Ne-au învăţat în tabără, mamă, zise Jenny, considerând răspunsul ca plauzibil. Ştia că Josh deprinsese gătitul în tabără. Mai vorbiseră despre asta.

Totuşi, n-avea habar dacă printre cele învăţate se afla şi sosul cu oţet. Ştia că mai preparase adesea paste făinoase, dar era absurd să-l considere mare maestru în arta culinară.

- Ah, da, uitasem. însă cunoştinţele tale în domeniu nu s-au mai manifestat până acum, glumi doamna Friedman.

- Recunoaşte-i meritul, Rachel, ricană domnul Friedman. Doar e singurul nostru flăcău.

- Ştiu şi mă frământ din cauza lui, Sid, oftă ea, ... cu toate poveştile pe care le aud. Vreau să spun, la cursul de „Cum să te porţi cu un adolescent“. Este foarte instructiv. Ei pretind că pregătirea începe acasă, dar nu-s chiar atât de sigură.

Jennyei i se părea ciudat că doamna Friedman se înscrisese la un curs care s-o înveţe cum să se descurce cu propriul copil.

- Dacă ţii să afli cum să tratezi un adolescent, de ce nu mă întrebi pe mine, mamă?

- Poftim? clipi ea surprinsă. Ah, cred că aş fi putut s-o fac, dar îmi place să aud părerile

specialiştilor.

- îţi faci prea multe griji. N-am nimic. Mă port foarte bine, spuse el, încercând s-o liniştească.

- Oh, cred că ar fi mai bine să reformulezi, băiete. Domnul Friedman se aplecă să-i şoptească la ureche, complice: maică-ta te poate contrazice foarte uşor doar aruncând o privire în camera ta.

Problema asta am de gând s-o rezolv curând, îşi spuse Jenny. N-am să pot supravieţui în acest haos, chiar dacă este vorba de numai trei zile.

- Astăzi, subiectul seminarului a fost fiul familiei Nordstrom, Willis. Tot ameninţă că o să fugă de acasă. Doamna Friedman îşi împături şervetul şi se ridică de la masă.

- Poate că nu-i dau destul de mâncare, sugeră domnul Friedman, încercând să lămurească problema. Nordstromii ţin dietă vegetarian', nu-i aşa?

- Nici o grijă, mamă. N-am să plec de acasă - adică, atâta vreme cât mă veţi hrăni bine, o asigură Jenny.

Zâmbi, dar continuă să se arate îngrijorată.

- Nici nu ştii ce uşurare îmi aduc vorbele tale, Josh.

Jenny se ridică şi o ajută să umple maşina de spălat

vase, ceea ce constitui o nouă surpriză pentru domnul şi doamna Friedman.

- Abţine-te doar să pui prea mult detergent în maşină, înterveni doamna Friedman. Iţi mai aminteşti ce s-a petrecut ultima oară?

Ah, da. Bine. Jenny se îndepărtă de maşină, derutată. Oare ce se întâmplase? Cunoscându-l pe Josh ...

In sfârşit, părinţii trecură în camera de zi să privească programul de la televizor, iar Jenny urcă în camera lui Josh.

Extenuarea era cât pe ce s-o dea gata. Probabil că trecuse prin cea mai grea zi din viaţa ei şi se simţea prea obosită pentru a-şi mai termina temele. Stinse veioza de pe noptieră şi rămase întinsă în pat pe întuneric, ascultând zgomotele pe care le producea respiraţia lui Josh. Continuă să le urmărească atentă până ce-i deveniră familiare.

Se gândi la comportamentul lui afectuos, la dorinţa permanentă de a o atinge, de a fi aproape de ea. Intimi. Ei bine, şi ea dorea acelaşi lucru; nu era un drum cu sens unic. însă uneori, împreună fiind, sentimentul se dovedea atât de puternic încât o înspăimânta. Calea spre acest gen de intimitate ar fi însemnat un pas mare înainte. Se temea că le-ar fi putut altera sentimentele. Nerăbdarea lui Josh o făcea să se retragă şi-i era dificil să explice

motivele. Acum, se întrebă care era cauza atitudinii diferite a băieţilor. Să fi fost sexul mai impotrant pentru ei? Oare erau mai repede gata pentru activitatea respectivă?
***

Vineri, amândoi trecură cu chiu cu vai de orele dimineţii. Apoi, Jenny îl luă pe Josh cu maşina şi merseră împreună la şcoală.

Pentru el, dimineaţa se dovedise plină de probleme. Doamna Knudson îi ceruse să pregătească

nişte clătite, ceea ce-i depăşea puterile. Aşa că urmărise întocmai reţeta şi turnase amestecul într-o cratiţă minune. Berni îi sărise în ajutor, punând porţiile cu lingura într-o tigaie unsă cu unt.

- Jenny, ce-i cu tine? spusese el, încruntându-se. Ai fost întotdeauna maestră la clătite.

- Zău? clipise Josh, uimit. Da, aşa-i, îşi revenise el rapid.

- Da, nu-mi pot da seama ce-ai păţit. Fii atentă, ai să le arzi!

Cu stângăcie, Josh scoase clătitele din tigaie şi le aşeză pe un platou. Se simţise atât de stingher. Trebuia neapărat să înveţe să gătească, îi mărturisi el Jennyei.

Apoi, mama se enervase din cauză că

cineva, adică Josh, pusese prea mult detergent în maşina de spălat vase, iar spuma dăduse pe dinafară, revărsându-se pe duşumea. Pe vase rămăseseră urme de detergent şi câinele întinsese apa prin toată casa. Toate trebuia spălate din nou.

Povestea Jennyei fu oarecum diferită. Aparent, doamna Friedman rămăsese plăcut surprinsă şi speriată să constate că Josh făcuse ordine în cameră. Situaţie cu totul necaracteristică pentru el!

- Ar trebui să ne comportăm mai conform cu originalul, spuse Josh, pe când se apropiau de şcoală.

- Data viitoare, poate că ar trebui să facem doar schimb de părinţi, glumi Jenny.

- Să nu mai aud de dorinţe! zise Josh şi izbucniră amîndoi în râs.

- Ei bine, eu aş vrea să nu fi lipsit la repetiţia de ieri, continuă Jenny. Cum a mers?

- Nu mă-ntreba, murmură Josh. Sunt un tip atletic, dar la balet nu mă descurc. Din cauza mea, repetiţia a durat mai mult, iar drăguţul de Bernie pregătise deja masa când am ajuns acasă. Josh părea apăsat de remuşcări. Iartă-mă!

- Ah, Josh, îşi muşcă ea buza, amintindu-şi senzaţia de după antrenamentul la baseball. Ce a spus doamna Herbert?

- Era doar îngrijorată de starea mea de sănătate. Şi de capacitatea mea de a face faţă audiţiei. Josh fluieră a pagubă.

- Uite ce-i, nu-ţi face reproşuri din cauza dansului. Nu este vina ta. N-ai mai avut contact cu baletul, pe când eu am mai jucat baseball înainte. Şi totuşi, m-am încurcat teribil. Antrenorul a rămas cu impresia că eşti bolnav şi spunea că nu te-a văzut niciodată jucând atât de slab .

- Doamne, asta mi-ar putea compromite locul în echipă, spuse el gânditor.

- Poate reuşim astăzi să dăm de spirit, încercă Jenny să-l încurajeze. Dacă este prins în computer, probabil că trebuie să ia contact cu oamenii - măcar ca să se hrănească, ce zici?

- Poate. Dar este posibil să fie o fiinţă „autarhică“ şi să n-aibă nevoie de nimic.

- Ca o fantomă, aprobă Jenny.

- Da, aşa ceva, adăugă Josh.

- Nu mă prea încântă ideea că viaţa mea este în mâinile unei fiinţe fantomatice, spuse Jenny.

- Era o simplă teorie, Jenny. Adică, ar putea fi orice

- n-avem cum să-l definim. Uite, hai să ne luăm o pauză după ora de balet. Să mergem la un film, sugeră el. In felul ăsta, vom scăpa o vreme de obligativitatea de a ne preface. Am

putea fi noi înşine.
- Bună idee, suspină Jenny.
Insă tot restul zilei, şcoala îi ocupă integral preocupările. La informatică fu pe dinafară. Dacă în ziua precedentă domnul Leipzig nu-i verificase cu atenţie temele, de astă dată ceru să vadă toate lucrările. Jenny habar n-avea despre tabele de calcul. Şi negăsind nici un computer liber, nu i se ivi ocazia de a încerca să-l contacteze pe spirit.
Mai grav, antrenorul Jacobs anunţă o sedinţă suplimentară de antrenament, după ore. Băieţii se întâlniră pe teren. Prietenii continuau s-o necăjească din cauza rezultatelor de la ultimul joc simulat. Apoi, ieşind din sală, păreai complet terminat, explică unul dintre colegi.
Pe teren, Jenny îi asigură pe ceilalţi:

- Azi va fi mai bine.
- Da, vezi să nu, interveni cineva, cu scepticism.
Aşa că provocarea fusese aruncată. Jenny se simţea
mânioasă şi hotărâtă. Il întărâtau pe Josh cu expresii de genul: dacă nici acum nu reuşeşti, eşti un ratat! Nici vorbă de suport moral din partea echipei.
Jenny porni spre poziţia de bătaie, încercând să-i imite mersul, închipuindu-şi că este el. OK,

Josh, îşi spuse ea, luând poziţia, de data asta o să le arăţi ce poţi! Vom şterge amintirea zilei de ieri.

- Prima lansare! strigă antrenorul. Jenny se dezechilibră puţin din cauza forţei pusă în lovitură. Tine-te bine de bâta aia, Friedman. Aşa băiete!

O singură încurajare. Se aplecă hotărâtă înainte. Prima minge! Hai, hai, Josh, să le arătăm cum ...

Poc! Mingea zbură spre stânga terenului. Jenny lăsă bâta şi o zbughi până la prima bază. Toţi izbucniră în urale.

Următorii doi jucători reuşiră să lovească şi Jenny ajunse să ia poziţie la prindere, pe postul lui Josh de la prima bază. Prinse două lovituri. Toţi ochii mărturiseau un respect renăscut. Antrenorul ridică pumnul într-o mişcare entuziastă.

- S-ar părea că mi-am spălat păcatele, îi şopti Jenny aruncătorului, Willie Edwards.

- Ce tot spui, Friedman? Asta-i o echipă şi fiecare trebuie să-şi dea toată silinţa.

- Că de nu ... murmură Jenny. Dar n-avea cum să le explice celorlalţi cum se simţea. Părăsită. Singură în faţa eşecului, ba chiar atacată. Spre deosebire de clasa de balet, când după o zi mai proastă fetele săreau imediat,

compătimitoare. Se îmbărbătau una pe alta, dezinteresat.
***
- N-ai dreptul să greşeşti, nu-i aşa? îl chestionă ea pe Josh, mai târziu, în drum spre cinematograf.
- La ce te referi? păru el încurcat de întrebare.
- Vreau să spun că propriilor tăi colegi nu le pasă cum te simţi, dacă ratezi. Orice greutate ar apărea, ori o rezolvi, ori încerci să scapi cu o glumă.
- N-am observat, ridică Josh din umeri.
- Fetele îşi împărtăşesc problemele şi băieţii nu, explică Jenny.

Josh îşi aminti preocuparea arătată de Jessica privind starea de sănătate a Jennyei, după repetiţie.
- Băieţilor nu le plac chestiile siropoase, replică el.
- Durerea este siropoasă? insistă Jenny.
- Nouă aşa ne pare, răspunse Josh, neatent. Hei, iată un loc de parcare chiar în faţa cinematografului!
- Şi vă mai place să schimbaţi subiectul, observă ea cu asprime.

- Vino! Nu prea avem vreme.

Nerăbdător, ieşi din maşină, iar Jenny înţelese că era sfârşitul conversaţiei.

Porni în urma lui, gândindu-se la rarele ocazii când Josh i se confesase. Se simţi singura persoană din lume care cunoştea unele lucruri intime despre el. Ii divulgase unele informaţii despre familie, despre prieteni, dar nu şi despre ceea ce simţea pentru ea. Ii spusese că o iubeşte, dar nu aprofundase subiectul. Uneori, îi declara că o doreşte.
Josh nu simţea nici o dorinţă de a fi mai explicit. Prefera să-şi păstreze gândurile pentru sine. Iar despre emoţii părea să nici nu-i pese. Adesea, Jenny se întrebase dacă avea aşa ceva. Sau poate că le exprima într-un mod neaşteptat pentru ea.
- Hei, Jen, nu vii? strigă el. Câţiva oameni întoarseră capetele. Jenny chicoti, grăbindu-se să i se alăture. Dintr-o dată, găsi hilar, chiar deosebit de amuzant, să-l observe în acel trup de fată, al ei, gesticulând frenetic.
Când ajunse, el o cuprinse cu braţul.
- De ce râzi? Lumea o să creadă că ţi-ai pierdut minţile, o avertiză el.
- S-ar putea să aibă dreptate, zise ea. Mintea mea este captivă în trupul unui nebun.
- Uneori, îmi spui lucruri atât de drăguţe, glumi Josh.
Râseră iar şi intrară în clădire - exact ca în vremurile bune.

Capitolul 6

In dimineaţa următoare, Josh porni computerul. Il auzi pe Bernie urcând şi-l opri repede. Ii ieşi în întâmpinare pe hol.

- Ce avem de mâncare astă-seară? întrebă fratele Jennyei.

- Păi, nu m-am hotărât încă, se bâlbâi Josh. Gândurile îi rămăseseră în birou.

Bernie îşi vârî nasul în frigider.

- Dacă este posibil să vii iar târziu, am putea fierbe nişte crenvurşti picanţi. Sunt uşor de făcut.

- Ă ... bine, spuse Josh, considerând că era mai bine să nu discute. Dacă Bernie credea că se prepară uşor, atunci aşa trebuia să fie. Hei, Bernie!

- Ce-i? Clipea, cu gura plină de prăjitură.

- Nu-i faci tu?

- Asta-i treaba ta, Jen. Am fost de serviciu şi aseară.

- Da, ştiu. Dar n-o să prea am vreme. Săptămâna aceasta, repetiţiile vor fi mai lungi şi pe urmă ies în oraş cu Josh. Ştia că exagerează, dar încercă, totuşi. Am să mă revanşez.

- Cum? întrebă Bernie, oftând.

- Păi, poate având grijă de hamsterul tău?

- Bine. Ne-nţelegem noi cumva. Am să

pregătesc cina. Ah! exclamă Bernie, desprinzând un bileţel de pe uşa frigiderului. Nu uita să cumperi lapte.

- OK, strigă Josh peste umăr, în vreme ce ieşea din casă, apoi se întoarse să ia o cămaşă groasă. Trebuia să-şi amintească atâtea lucruri! Ii era dificil să ţină pasul cu programul ei încărcat.

Magazinul de alimente, masa de seară, spălatul vaselor, dansul - cum reuşea să le rezolve pe toate? Ca să nu mai pomenească de teme! Era uimitoare, absolut uluitoare. Mai înainte, nu-i trecuse prin minte că Jenny avea atâtea pe cap, deşi ea se mai plânsese din când în când.

Viaţa lui era mai puţin complicată, îşi spuse, mergând cu bicicleta spre studioul de balet. Ştia că nici alte fete nu aveau un program aşa încărcat. Numai întâmplarea o adusese în asemenea situaţie. Adică, nu doar întâmplarea, se corectă el. Dacă n-ar fi fost baletul, ar fi trebuit să se declare mulţumită cu mult mai puţine activităţi.

Când intră în sală, celelalte fete ridicară privirile şi o salutară. In grup apăruse o fată nouă, care-i fu prezentată drept Caitlin Tapper.

- Jenny, cum îţi mai merge? întrebă Jessica. Purta jambiere de culori diferite pe fiecare

picior, una roz- deschis, cealaltă verde, un maiou portocaliu cu dungi şi colanţi purpurii. Josh îşi zise că semăna cu un exponat de ţesături populare. Rămăsese atât de uimit de amestecul de culori, încât întârzie cu răspunsul aproape un minut. Jenny? Jessica o privea îngrijorată.

- Ă ... ah, bine, spuse el nervos.

- Sunt tot mai emoţionată. Nu simţi la fel? adăugă Jessica.

- Ba da. Nu acesta era cuvântul care să-i descrie exact senzaţia. Celelalte fete se adunaseră în jurul unei cutii cu jupe albe, maiouri şi ciorapi de balet, care constituiau articolele de bază ale costumelor pentru recital. Aerul vibra de freamăt.

- Vom fi îmbrăcate în alb. Grozav, nu-i aşa? continuă Jessica. Aş vrea să văd din timp scena ca să-mi pot imagina cum vom arăta.

- Pare minunat, spuse Josh, însă vocea Jennyei răsună fără entuziasm. Până acum, nu se prea gândise la costumele de balet. Trebuie să fie ca şi când ai căpăta un echipament nou de baseball, scăpă el.

- Cum? se încruntă Jessica. Ah, cred că da. Dar ce-ţi pasă de echipamentele de baseball, Jen? Doar nu te preocupă aşa ceva, nu?

- Ă ... nu. Insă îl interesează pe fratele meu, minţi Jenny.

- Ah!

Jessica îi întinse un maiou mulat, jupa şi ciorapii colanţi.

- Uite, astea-s măsură mică. Ar trebui să-ţi vină.

In acelaşi moment, doamna Herbert bătu din palme pentru a semnala începutul repetiţiei. Ascultător, Josh luă locul rezervat Jennyei la bară şi începu exerciţiile preliminare.

- Jennifer, a doua poziţie aduce mai degrabă a poziţie de călărie. Apropie-ţi tălpile, draga mea.

Josh se supuse. Incerca să se sugestioneze că este Jenny şi se concentră la execuţiile celorlalte. Profitabilă atitudine! Pe parcursul primei părţi a lecţiei, doamna Herbert n-o mai urmări pe Jennifer. Noua elevă, Caitlin Tapper, îi solicita atenţia la capătul opus al barei. Mai târziu, o auzi pe instructoare spunându-i fetei că ar trebui să se înscrie la altă grupă, deoarece aceasta era prea avansată pentru ea.

Mulţumesc cerului că mai există şi elevi noi, îşi spuse Josh, trecând la mişcările mai îndrăzneţe ale primului dans.

-Jenny, ai grijă la sărituri! Te dezechilibrezi! strigă doamna Herbert, exasperată.

Josh reuşi cu greu să se oprească exact în clipa în care Caitlin ieşea spre vestiar. Asta însemna că va beneficia iar de întreaga atenţie

a doamnei Herbert.

Instructoarea se apropie şi îi spuse pe un ton confidenţial:

- Asta-i partea în care toţi ochii vor fi pe tine, Jennifer. Eşti solistă, aşa că atragi atenţia publicului. Aminteşte-ţi, trebuie să pari exuberantă, dar nu nestăpânită. Trebuie să fii splendidă, perfectă, îşi continuă ea explicaţiile. In ultimele zile, n-ai dansat grozav, dar probabil că ştii foarte bine. Il bătu pe braţ. Exersează, draga mea, exersează până la epuizare.

- Da, desigur, OK. Josh uitase de exerciţiile de acasă. Nu se gândise decât la sine - la antrenamentele de baseball pe care le pierduse, la propria viaţă, din care absenta pentru moment. Clar că exerciţiile i-ar fi fost de folos acum. Probabil că s-ar fi descurcat mult mai bine. Dacă ar reuşi să gândească în felul Jennyei, să se pună în locul ei, poate .

Concentrându-se, refăcu mişcările dansului. Jenny era cea mai talentată balerină din grupă. Chiar şi un ochi neavizat ca al lui reuşea să observe. Işi aminti de ultima reprezentaţie la care asistase; cu toate că avusese un rol de duzină, păruse să iasă în evidenţă dintre celelalte balerine. Avea o dotare naturală, aparte. Cum să reuşească s-o imite? Părea imposibil. Işi

zise că trupul ei pricepea limba aceea - dacă ar

fi acolo şi mintea care să-l conducă! Dacă Josh ar stăpâni cunoştinţele ei, dansul ar ieşi perfect.

- Mult mai bine, Jennifer! Mult, mult mai bine! Pe alocuri, continui să fii crispată. Şi controlează-ţi mai mult mişcările braţelor, dragă. Degetele doamnei Herbert, mlădioase ca nişte bage te fermecate, se ridicară în aer. Cred că-ţi vei reveni la timp pentru spectacol. Avea un zâmbet încurajator.

- Sper că da, răspunse Josh, zâmbind. „A reveni“ nu era verbul potrivit. Se întrebă dacă exista vreo normă de timp pentru adaptarea la schimbarea corpurilor.

***

După repetiţie, Jessica o invită pe Jenny la o cola. Josh se codi.

- Ştiu şi eu ...

- Mereu ai câte ceva de făcut după program. Totuşi, te înţeleg. Dar vorbisem săptămâna trecută să ieşim împreună, insistă Jessica.

Josh avea în minte mulţimea de corvezi care-l aştepta acasă. Apoi se gândi la ce-ar simţi Jessica dacă i-ar refuza invitaţia. Nu voia să destrame prieteniile Jennyei.

- Bine, hai să mergem, dar nu stăm mult, zise el.

Impachetă echipamentul de balet şi o urmă pe Jessica. Traversară strada şi intrară într-o cofetărie ale cărei ferestre erau năpădite de plante agăţătoare şi scoici.
Josh comandă o cacao cu lapte. Scoase paiul din pahar şi-l aşeză frumos pe şerveţel.
Jessica privi curioasă manevra, dar continuă să-şi savureze cola cu îngheţată.
- Am observat că în ultimele câteva zile ţi-ai schimbat stilul. Imi dau seama că n-ai prea exersat, dar mai este şi altceva.
- ... ? Frica blocă vorbele în gâtlejul lui Josh.
Jessica îşi apăsă buza de jos cu arătătorul, meditativ.
- Masculin. Asta este! Dansul tău a căpătat dintr-o dată o alură masculină. Nu-i neîndemânatic, ci doar mai bărbătesc.
- Ce vrei să spui? zise Josh, înghiţind cu greu.
- Păi, există o diferenţă, după cum ştii, Jen.
Jessica zâmbi. Este mai degrabă agresiv decât graţios.
- Asta sună a discriminare, remarcă Josh încruntându-se.
- Ah, mai lasă-mă! Mergem împreună la balet de la nouă ani. Am văzut destui băieţi şi fete dansând ca să ne dăm seama. Cu toate că sunt egali juridic, bărbatul şi femeia se manifestă vizibil diferit.

- Da, cred că ai dreptate. Dar nu-i nimic în

neregulă cu stilul de dans bărbătesc, trecu Josh în defensivă. Nimeni nu se plânge că Mihail Barâşnicov dansează ca un bărbat.

- Nici o problemă, aprobă Jessica, cu condiţia să nu fii fată.

Josh fu gata-gata să se înece cu băutura, dar se strădui să păstreze aparenţa de sânge rece. Poate că voi lansa o nouă modă, sugeră el.

Jessica se aplecă peste masă.

- Te necăjeşte ceva, Jenny? întrebă ea. Poate vrei să discutăm.

- Să mă deranjeze ceva? O, nu! negă Josh, scuturând din cap cu vehemenţă. N-am nimic!

- Ei bine, să ştii că poţi apela oricând la mine. A trecut multă vreme de când n-am mai stat de vorbă.

- într-adevăr. Hei, poate că n-am discutat niciodată, îşi spuse Josh, zâmbind. Nu-i convenea această încercare de a-l provoca la confidenţe. De ce or fi vrând fetele să vorbească mereu? Bătând cu paiul în linguriţă, încercă să găsească o portiţă de scăpare din respectiva conversaţie, cât şi din local.

- Hei, ascultă-mă, trebuie s-o iau din loc, Jessica. Am întâlnire cu Josh. înţelegi, nu-i aşa?

- Da sigur. Părea dezamăgită, dar acceptă explicaţia.

Lui Josh i se păru că nu poate dispărea atât

de repede cât şi-ar fi dorit. In grabă, se împiedică de picioarele scaunului. Se simţea ca un fulg. Bineînţeles că acest corp i se păruse mereu uşor, acum însă, era pe punctul de a-şi lua zborul, complet imponderabil, cu el prins înăuntru. In timp ce încerca să deschidă uşa, simţi privirea nedumerită a Jessicăi, ceea ce-i spori nervozitatea.

Dar îndată ce reuşi să se îndepărteze de ea, cuvintele Jessicăi îi reveniră în minte. Poate că tocmai masculinitatea lui era vinovată că nu reuşea să imite stilul Jennyei. Pe urmă, nici nu ştia prin ce se caracteriza feminitatea. Incă de la vârste fragede, băieţii erau descurajaţi să se manifeste ca nişte fete.

Işi spuse că, dacă ar reuşi să se conecteze cumva la feminitatea ei şi ar exersa câteva ceasuri, poate va reuşi să ducă la bun sfârşit repetiţia în costume. Adică, în cazul că rămâneau în situaţia actuală încă o zi.

***

Mai târziu, în vreme ce se plimbau împreună pe strada principală, Jenny zise:

- Am uitat să te anunţ. Astă-seară trebuie să te duci la o petrecere în pijamale, acasă la Elyse. Iartă-mă.

- O petrecere în pijamale? Adică numai fete?
- Păi, da, răspunse ea încurcată.

Deocamdată, părinţii nu ne-au dat voie să invităm şi băieţi.

- Nu mă duc, declară el fără să ezite. Se opriseră în faţa unui magazin de computere.

- Trebuie, Josh! imploră ea.

- Nu, nu trebuie, replică el. Asta depăşeşte puterea mea de sacrificiu.

- Nimeni nu mă va înţelege, dacă nu-mi fac apariţia.

- N-am de gând să mă duc şi să le ascult cum vorbesc despre haine, despre băieţi şi cine mai ştie despre ce, zise el hotărât.

- Nu doar despre asta discută fetele, iar tu ştii foarte bine, îl puse la punct Jenny.

- Nu ştiu şi nici nu vreau să aflu. Nu-mi doresc decât să fiu din nou eu însumi.

- Ei bine, să ştii că nu eşti singurul, zise ea mânioasă, prinzându-l de braţ. Este foarte important pentru Elyse. A făcut invitaţiile acum câteva săptămâni, iar eu sunt cea mai bună prietenă a ei.

- Deci n-am de ales? oftă Josh. N-aş putea să inventez vreo boală rară, sau altă scuză?

- Nu-i deloc amuzant, i-o tăie Jenny.

Josh fluieră a pagubă. Lucrurile luau o întorsătură mult mai rea.

- Oricum, ce faceţi voi la aceste petreceri? Mereu mi-am pus întrebarea. Băieţii nu au

asemenea obiceiuri.
Jenny izbucni în râs.
- Nu-i prea mare diferenţă faţă de vremurile când eram mici, în tabără. Mai ţii minte când rămâneam treji până târziu spunând poveşti cu fantome, sau când ne băteam cu pernele? Vorbim, râdem. Imi pare teribil de rău că voi lipsi.
- Şi mie. Hei, fii atentă, pe ecranul acela nu-i o figură? Brusc, ochii îi fuseseră atraşi de imaginea grafică a unui chip, apărută pe unul din monitoarele expuse în vitrină.
Jenny se întoarse pentru a constata că nu era decât un personaj de desen animat.
- Ce dezamăgire! exclamă ea.
- Hai să intrăm, propuse el. îl urmă în magazin, iar Josh se interesă de computerul din vitrină. Aveţi vreun program care să creeze şi figuri umane?
Vânzătorul râse.
- Nu. Dar sunt convins că în câţiva ani o să apară şi aşa ceva.
Cei doi se priviră cu înţeles.
- Prea târziu, spuse Jenny liniştită.
Josh se aşeză şi se interesă de modul de operare al programului care genera desene animate. Funcţionarul fu încântat să-i facă o demonstraţie, după care-i lăsă singuri.

- Dacă reuşim să dăm de spirit şi-l convingem să anuleze schimbarea, nu voi mai

fi obligat să particip la petrecerea aceea, explică Josh nerăbdător.
- Aş putea merge eu însămi, concluzionă Jenny.
Peste cincisprezece minute, vânzătorul se întoarse.
- Vă mai pot ajuta cu ceva? Doriţi să cumpăraţi un sistem?
- Nu, mulţumesc, răspunse Josh, în grabă.
Joaca la noul computer era distractivă, însă spiritul nu binevoise să se arate. Jenny şi Josh mulţumiră din nou vânzătorului şi ieşiră din magazin cu mâinile pline de pliante publicitare.
- Gata! Nu-i acasă.
- Acum, sunt pe cale să cred că nu l-am văzut niciodată, spuse Jenny. Aproape că nu-mi mai vine să cred că există. O fi fost un vis.
- Atunci, cum explici situaţia noastră?
Singura consolare constă în faptul că mâine dimineaţă expiră cele trei zile. Ar trebui să ne trezim ca la început.
- Măcar, mă voi trezi acasă la Elyse.
Josh îşi privi ceasul de mână.
- E şase fără un sfert.
- Nu uita că trebuie să ajungi la petrecere pe la şapte şi jumătate.
- Cu ce să mă îmbrac? mormăi Josh.
- Cu blugi - nu-i nevoie de ţinută. Şi nu uita să-ţi iei şi o cămaşă de noapte.

-Mai sunt şi alte lucruri pe care ar trebui să le ştiu?

- O să te descurci de minune, spuse Jenny, chicotind. Dacă te împotmoleşti, sună-mă, bine?

- OK. Se opriră la colţul străzii şi se sărutară, pornind apoi în direcţii opuse.

Indreptându-se spre casa Jennyei, Josh începu să-şi imagineze diverse moduri de a evita participarea la petrecere. Primul ar fi fost să reuşească să-l găsească pe spirit. Apoi, ar fi putut avea un accident urmat de amnezie. S-ar fi putut îmbolnăvi. Sau ar fi putut să dispară.

Depăşi intersecţia şi zări imediat maşina Elysei parcată pe aleea de acces. Inima i se opri. Era prins şi nici una dintre posibilităţile imaginate mai înainte nu-i mai putea fi de folos.

Destinul implacabil îl obliga să participe la o petrecere în pijamale. Cu fetele!

Capitolul 1

- Bună, Jenny! strigă Elyse veselă, de îndată ce o văzu.

- Bună, răspunse Josh, cu entuziasm simulat. Trase aer în piept. OK, trebuie să treci şi prin încercarea asta. Acum, Friedman, dă tot ce poţi!

Elyse i se alătură pe aleea spre intrare.

- Treceam prin cartier şi mi-am spus că ar fi

frumos să trec să te iau. }i-ai făcut bagajul?
- Nu, dar n-are cum să dureze mai mult de un minut. De obicei, când îşi petrecea noaptea „în deplasare“, Josh îşi lua doar periuţa de dinţi şi un tricou în care să doarmă. Ajunşi în camera Jennyei, Elyse îl asistă, în timp ce-şi alegea o cămaşă de noapte, verifica trusa galbenă de spălat pe dinţi şi împacheta sacul de dormit.
- Asta-i tot? întrebă ea. Nu-ţi iei fardurile şi nişte haine de schimb?

- Nu, mă mulţumesc cu atât. Nu rămân decât peste noapte.
Elyse clipi nedumirită şi spuse:
- Ah, poţi împrumuta de la mine, dac-o fi nevoie. Hai, celelalte probabil că au ajuns deja. Ar fi bine să ne grăbim ca să nu rămânem nemâncate.
Josh lăsă un bileţel pentru Bernie şi doamna Knudson şi o urmă pe Elyse la maşină. Se simţea depăşit de evenimente.
- Câte vom fi? vru el să afle.
- Ah, doar ştii, Jenny! Eu, tu, Connie, Toni şi Cathy. Gaşca obişnuită. Elyse trecu prin intersecţie şi intră pe strada ei.
Josh i-ar mai fi pus o mulţime de întrebări, dar îşi spuse că, în mod normal, trebuia să cunoască răspunsurile, aşa că rămase tăcut. Dacă ar fi fost vorba de prietenii lui, atunci s-ar fi vorbit despre baseball, dar cu siguranţă nu s-

ar fi întâlnit pentru un asemenea motiv.
Fetele aşteptau deja în curtea din spatele casei Elysei. Având-o pe Connie în frunte, se adunară toate la intrarea laterală să vadă cine venise.
- Ah, Jen, bună! Toate se înghesuiră în jurul lui. Făceam exerciţii de stat în mâini pe peluza din spatele casei.
- Bună, răspunse Josh.
Fire proaspete de iarbă li se agăţaseră în păr şi pe haine. O clipă se simţi nelalocul lui, apoi Connie îi luă

sacoşa şi-l conduse. Curtea Elysei era uriaşă, mărginită pe toate laturile de straturi de flori. In centru era întinsă o plasă de volei.

- Arată-ne cum să facem stândul pe mâini, Jen! o rugă Toni.

- Ea se pricepe la statul pe vârfuri, interveni Connie.

- Din întâmplare, mă pricep destul de bine şi la asta, spuse Josh, demonstrându-şi abilităţile de gimnast. Traversă peluza, mergând în mâini.

Fetele aplaudară realizarea. Toni încercă să facă podul.

- Să-ţi arăt cum, se oferi Josh. Ii susţinu spatele cu o mână, lăsând-o să se arcuiască spre pământ. Foarte bine - ai reuşit!

- Zău? După ce ţi-ai dat seama? După durere? zise ea, cu figura schimonosită de o

grimasă de suferinţă.

- Hai să mâncăm, le întrerupse Elyse. Cred că ne-am stârnit suficient foamea.

Toate o zbughiră spre casă. In sufragerie fusese improvizat un bufet cu autoservire. Josh pescui din farfurie un crevete şi-l aruncă în gură.

- Delicatese, spuse Toni ridicând o feliuţă de salam.

- Avem şi pizza, adăugă Elyse.

- E vreo sărbătoare? Poate vreo zi onomastică sau de naştere? întrebă Josh.

- Nici un eveniment important. O simplă întrunire, Jen. Cathy se încruntă. Doar nu te afli la prima petrecere, nu-i aşa?

- Oh, desigur. Josh zâmbi. *Aminteşte-ţi că nu eşti la prima petrecere în pijamale!* îşi zise el. *Poartă-te ca şi cum ai fi obişnuit cu asemenea întruniri.* Pe figurile fetelor putură fi observate semne de nelămurire pasageră, dar trecură repede la subiectul mâncare şi la poveştile despre foste întâmplări.

Apoi, Elyse puse un disc. Câteva fete începură să danseze între ele. Josh rămase la masă.

- Hai, Jen, vino să dansăm, strigă Connie, ţinând în mână o felie de pizza.

Josh fusese mereu uimit de obiceiul fetelor

de a dansa una cu cealaltă. Nu părea să le deranjeze. Băieţii n-ar fi făcut aşa ceva niciodată. S-ar fi temut de părerea celorlalţi.

- Ieri, la bibliotecă, citeam jurnalul unei balerine, începu Cathy. îşi descria sentimentele faţă de balet, care reprezenta întreaga ei viaţă. La fel simţi şi tu, Jenny?

Ce să spună? Josh ştia că dansul era foarte important pentru Jenny. Era o diferenţă faţă de ceea ce simţea el pentru sport. Lui îi plăceau multe sporturi complet diferite, pe când ea era atrasă exclusiv de balet.

- Da, aşa este, răspunse el, în cele din urmă. Mă preocupă aproape tot timpul.

Până să le rostească, Josh nu fusese conştient de adevărul acelor cuvinte. Probabil că asta era! Jenny se gândea tot timpul la dans. De când îi luase locul, făcuse şi el acelaşi lucru.

- Când dansezi, arăţi de parcă ai trăi în vis, spuse Cathy suspinând.

Mă simt de parcă aş face parte dintr-un vis, reflectă Josh.

- Asta-i ideea. Lucrezi multă vreme ca să ajungi să arăţi astfel.

- Chiar trebuie să-ţi petreci atâta vreme exersând? întrebă Cathy.

Celelalte fete se opriseră din dans şi formaseră un cerc în jurul lor. Era o întrebare

pe care i-o pusese Jennyei de nenumărate ori. Răspunse afirmativ, imaginându-şi că aceasta era singura variantă posibilă pentru ea. O auzise adesea vorbind despre necesitatea unui efort susţinut.

- Mi se pare minunat să fii atât de hotărâtă, ştiind că aceasta va fi cariera ta, spuse Cathy admirativ.

Tot grupul se deplasă la masă pentru a da gata ce mai rămăsese din mâncare. Apoi, pe pardoseala camerei de zi, fură întinşi sacii de dormit. Toată desfăşurarea asta de forţe numai pentru a avea ocazia

să doarmă împreună şi să stea de vorbă, îşi spuse Josh. Sporovăiau despre absolvire, despre facultăţile pe care şi-ar fi dorit să le urmeze.

- Cred că voi încerca la o universitate de pe coasta de est, ca să cunosc şi alţi oameni, explică Toni. Până acum, n-am părăsit niciodată oraşul.

- Cred că e o idee foarte bună, zise Elyse. Dar mi-ar fi prea dor de casă. Aş face mai bine să rămân aici.

- De când s-a îmbolnăvit tata, nu mi-am mai dorit să plec, interveni Cathy. Cu toate că despărţirea de Doug m-a făcut să cochetez cu plecarea undeva departe.

- Senzaţia asta va trece, o consolă Elyse.

Josh se duse la baie şi puse pe el cămaşa de noapte a Jennyei, dar reveni la timp s-o audă pe Cathy spunând:

- Nu ştiu ce m-aş face fără voi, fetelor!

- Ar trebui să formăm o asociaţie, zise Toni.

- „Societatea de Sprijin Reciproc, SRL“, glumi Elyse.

- „Inimi Frânte, SA“, supralicită Connie şi toate izbucniră în râs.

- Se spune că râsul este cel mai bun leac, filozofă Elyse, adăugând: şi că timpul vindecă orice suferinţă.

- Cel ce schimbă locul des nu prinde cheag, glumi şi Josh, iar râsetele răsunară din nou.

- Ce-ai păţit cu Doug m-a făcut să-l apreciez mai mult pe Carl, mărturisi Elyse, adresându-se Cathyei. Vreau să spun că-ţi închipui că vei rămâne cu el pentru totdeauna, fiindcă asta simţi, dar lucrurile nu ies aşa cum credeai.

- De ce? întrebă Cathy.

- Pentru că oamenii se schimbă, răspunse Elyse. Soră-mea mai mare spune că nici pentru tine nu poţi garanta că vei rămâne aceeaşi.

In ochii Cathyei apăruseră lacrimi.

- Aşa s-a întâmplat cu noi. Mi-am dat mereu silinţa să-i fac pe plac, dar asta n-a adus fericire nici unuia dintre noi. Doug voia mai

multă libertate.

- Băieţii vorbesc mereu despre libertate, comentă Elyse. Tânjesc după independenţă şi se tem că fetele le-ar răpi-o.

- Unele chiar aşa procedează, declară Toni. Eu îmi doresc foarte mult să fiu intimă cu un băiat, să vorbim despre orice, să împărţim totul.

- Şi cu sexul cum rămâne? întrebă Josh. Furat de subiectul conversaţiei, uitase că în ochii lor trebuia să rămână Jenny.

- Ce mare scofală? Sexul reprezintă numai o parte dintr-o relaţie sentimentală, zise Cathy. Totuşi, uneori, mi se pare că băieţii îi acordă mai multă importanţă decât fetele.

- Poate îşi închipuie că sexul şi iubirea sunt acelaşi lucru, îşi dădu cu părerea Elyse.

- Când îi spun că vreau să fiu aproape de el, Alex nu pricepe că nu mă refer la acel soi de intimitate, dezvălui Connie. Eu vorbesc despre comunicare, participare, implicare.

- De câte ori eram împreună, aveam senzaţia că Doug nu se putea gândi la altceva în afară de sex, intră Cathy în detalii mai intime. Mereu ne certam din cauza asta. Mă stresa.

Josh asculta cu atenţie. Să fi reprezentat sexul mai mult pentru bărbaţi? Oare chiar aşa se

manifestau? Nu era sigur - din cauză că majoritatea băieţilor, ca şi el, preferau să nu discute despre sentimente.

- Băieţii nu înţeleg că noi simţim altfel, spuse Elyse. Noi suntem mai romanţioase. Pentru noi, relaţia conteză mai mult. Dorim să ni se arate că suntem iubite.

- E foarte greu să-ţi dai seama dacă un băiat te iubeşte. Uneori nici nu catadicsesc să pronunţe cuvântul, adăugă Connie.

- Eu simt nevoia să-l aud din când în când, mărturisi Toni.

Cathy se întoarse spre Jenny.

- N-ai prea intervenit în discuţie.

- Mă gândeam, replică Josh nesigur.

- La Josh? Aş putea paria.

- Da, la Josh şi la Jenny.

Toată trupa chicoti. Poate că aşteptau de la Jenny nişte dezvăluiri privind experienţa ei cu Josh. Era uimit de modul deschis în care abordau subiectul şi puţin speriat. Oare Jenny discuta cu fetele la fel despre el? Dacă aşa stăteau lucrurile, cum să-i mai împărtăşească gândurile fără ca acestea să devină de notorietate?

11 deranjau toate acele plângeri la adresa băieţilor. Ce era cu toată discuţia asta despre dragoste şi sex? Suna de parcă băieţii şi fetele erau mereu în contratimp, incapabili să se pună

de acord asupra vreunui subiect.

- Sexul poate fi un mod de exprimare a iubirii, se pomeni declarând. Ce-i rău în asta?

Fetele fură uimite de reacţie.

- Jenny, încerci să ne spui ceva? întrebă Cathy încetişor.

Josh pricepu ce porumbel îi scăpase de pe buze şi-i fu ruşine.

- Băieţii sunt altfel decât credeţi voi. Şi ei au sentimente, numai că nu sunt gata să le dezvăluie aşa, la o mică bârfă.

- Cred că ai dreptate, dar tare mi-aş dori să le pătrund în minte, măcar câteva zile, zise Elyse.

- Nu spune aşa ceva! sări Josh pripit. Dac-ar putea şti! Nu era de glumit cu *dorinţele.*

După ce conversaţia încetă, se vârî în sacul de dormit al Jennyei, iar Elyse stinse lumina. Murmurul vocilor se estompă, iar Josh avu vreme să cugete asupra întregii seri din propriul punct de vedere. îşi închipui că o ţine în braţe pe Jenny şi rememoră senzaţia de dorinţă amestecată cu frică ce-l cuprindea de obicei. înţelese că şi fetele erau înspăimântate, probabil mai precaute în viziunea lor asupra sexului. Asta nu însemna că sunt crude sau nepăsătoare şi nu constituia o respingere, cum crezuse el. îşi doreau să fie iubite, dar aveau nevoie de siguranţă.

Adormi, cu mintea plină de gânduri. Se făcea că, deşi reveniseră în propriile trupuri, el şi Jenny erau din nou vizitaţi de spiritul computerului, la fiecare semn de neînţelegere. Se trezi acoperit de o transpiraţie îngheţată. Apoi, privi împrejur spre contururile neclare ale prietenelor Jennyei. în cele din urmă, convins că fusese doar un vis, se adânci din nou în somn.

***

La şase şi jumătate în acea seară, Terry Fields îl claxonă pe Josh din stradă. Jenny îi strigă pe fereastră să aştepte, luptându-se să îmbrace costumul strâmt de neopren. Terry sunase mai devreme pentru a-i reaminti că hotărâseră să meargă la surfing. înhăţă

planşa, ieşi din casă şi se grăbi spre maşină, aruncând-o pe bancheta din spate. Ar fi fost bine dacă ar fi deprins sportul respectiv mai de mult. Era destul de speriată. Cine şi-ar fi dorit ca prima încercare să aibă loc noaptea?

- Era timpul să apari. Credeam că vei da bir cu fugiţii. Mai prindem cel puţin o oră de surfing.

Terry porni maşina şi coti pe strada principală a oraşului. Trecură pe lângă trei fete care alergau pe marginea drumului, iar Terry ambală motorul ca să le atragă atenţia. Apoi, frână brusc şi reveni lângă ele în marşarier,

scoţând capul pe fereastră.

- Vreţi să vă duc undeva? strigă el.

Jenny era gata să intre sub banchetă de ruşine. Intotdeauna i se păruse ciudat că Josh îşi pierdea vremea cu unul ca Terry. Nu aveau nimic în comun.

- Nu, mulţumim! răspunseră fetele.

- Nu ştiţi ce pierdeţi! zise Terry. *Ce texte răsuflate*, îşi spuse Jenny exasperată. *Un nemernic!* In locul fetelor, ea l-ar fi trimis la plimbare.

- Hei, ia mai du-te şi răcoreştete în apă rece, amice! strigă una dintre fete, declanşând râsul celorlalte.

Jenny îşi astupă gura cu palma, pentru a-şi opri hohotul.

- De ce te hlizeşti, Fridman? întrebă absent Terry, în vreme ce continua să le urmărească din priviri pe cele trei fete, care-şi reluaseră alergarea.

- Din cauza ta.
- Da, da, sunt firmă de divertisment. Terry îşi scutură părul zburlit.
- Parcă ieşeai cu Janie Messler, nu-i aşa? întrebă Jenny brusc.

Terry ridică din umeri.

- Spune că sunt un monstru.
- Ce s-a întâmplat?
- Hei, habar n-am ce n-a mers bine! Trase

în jos ecranul de protecţie împotriva soarelui, urmărindu-le încă pe fete.

- Terry, fii atent! strigă Jenny.

Răsună un zgomot de metal îndoit - fusese prea târziu. Terry frânase brutal, dar nu putuse evita ciocnirea cu maşina din faţă, oprită la semafor.

- Friedman? Mai exişti? Terry rămăsese pe locul şoferului, cu ochii închişi. Jenny bănuia că se speriase.

- Aici sunt. La marginea banchetei, pe cale de-a avea o cădere nervoasă. Puteam să devin subiect de statistică, zise Jenny.

- Tata o să mă omoare. Părea demoralizat.

Fetele se întorseseră şi se scuturau de râs. Şoferul
maşinii din faţă coborî să inventarieze stricăciunile.

- îmi pare foarte rău, Terry, spuse Jenny, compătimitor.

- Hei, amice, asta este! zise el, coborând din maşină. Jenny îl urmă. Bara de protecţie închipuia un „V“ aproape perfect. Ornamentul cromat şi deformat

părea să le facă un semn complice cu ochiul, în batjocură. Terry se lovi cu palma peste frunte.

- Ce-o să spună tatăl tău? întrebă Jenny.

- Ah, nimic, răspunse Terry fără inflexiuni. O

să mă spânzure cu capul în jos, doar.

- Nu pari prea îngrijorat, comentă Jenny. In locul lui, ar fi fost foarte afectată. Mama s-ar fi supărat tare, iar ea s-ar fi simţit ca o idioată. Terry arăta mai liniştit.

- Hei, vorbele nu mai au nici o valoare. Am dat-o-n bară. Ridică din umeri.

Pierdură aproape o oră schimbând cu celălalt şofer numere de telefon, informaţii despre companiile de asigurare şi aşteptând sosirea poliţiei.

Terry şi Jenny stăteau în maşină, glumind şi prostindu-se ca să le treacă vremea mai iute.

- Parcă văd titlurile: UN ŞOFER ŞI PRIETENUL LUI, ADOLESCENŢI, LA UN PAS DE O MOARTE TIMPURIE, DIN CAUZA ATRACŢIILOR DE PE MARGINEA DRUMULUI! chicoti Terry.

- Din cauza distragerii atenţiei, îl corectă Jenny. Asta ar fi spus Josh, probabil. Cam lung pentru un titlu, dar sună bine.

Terry lovi cu pumnul în volan.

- De ce dracu mi-or fi zburat ochii după fetele alea? Adică, până unde poţi ajunge cu prostia? Era clar că nu-s amatoare.

- Aş zice că, pentru moment, ai fost orb, sugeră Jenny.

- Mai degrabă, orbit de pofte, declară Terry. Jenny fluieră a pagubă, spunându-şi că aveau o

conversaţie tare ciudată. Avusese ocazia să vadă şi destule fete atât de căzute în admiraţie după vreun băiat drăguţ încât uitau că sunt la volan. Cu Terry, lucrurile păreau să stea altfel. Nu fusese doar atras de privelişte - păruse obsedat.

- îmi dau seama prin ce treci, zise ea.
- Nu, nici nu ai habar, Friedman! Tu ai o prietenă.
- Şi ce contează asta? întrebă Jenny, surprinsă.
- Contează! Ai o viaţă sentimentală. în ce mă priveşte, parcă aş fi în Sahara, replică Terry.
- Am viaţă sentimentală? Să fi ştiut Terry ceva ce ea încă nu aflase? Şi-l imagină pe Josh lăudându-se, aşa cum fac unii băieţi. Doar nu făcuse una ca asta? îşi închipuise că-l cunoştea destul de bine, dar acum era posibil să afle că fusese o iluzie, că el inventase poveşti pe seama ei. Terry era prietenul cel mai bun al lui Josh. Amicii se destăinuiesc unul celuilalt, nu-i aşa?
- Ce te face să crezi că aş avea viaţă sexuală? Ti-am spus eu una ca asta? întrebă Jenny, hotărâtă.
- Păi, nu. N-am mai vorbit despre asta. Mi-am închipuit doar ... Se scărpină în creştet.
- Ti-ai închipuit greşit. Jenny era încântată că totul se petrecuse numai în imaginaţia lui

Terry. Şi oricum, să ştii că sexul nu reprezintă totul.

- Uşor de spus.

- Fetele nu se gândesc toată vremea la sex, continuă Jenny. Le place să poarte o conversaţie, să fie prietenoase, să aibă alte preocupări, la fel ca noi.

Terry se întorse nedumerit spre prietenul lui.

- Ştii, Janie mi-a spus cândva ceva foarte asemănător. „Nu eşti capabil să te mai gândeşti şi la altceva?“ Supărată, mi-a mai declarat că mă port ca un monstru şi că se simte de parcă s-ar întâlni cu un octopus. I-am spus că o ascult întotdeauna. Dar, cum ştii, mi-era foarte greu să mă concentrez. Fiindcă aş fi vrut să vorbim, dar doream să ne şi ... atingem. Terry părea uşor stânjenit. Ştii, Friedman, ca să spun adevărul, dacă una din fetele alea ar fi manifestat interes, m-aş fi pierdut. Sau i-aş fi tăiat elanul, debitând o prostie. Nu ştiu ce-i cu mine.

- Nu te mai frământa din pricina asta, Terry, încercă Jenny să-l consoleze.

- Ei bine, ţi-am mărturisit, dar rămâne între noi. Ştii cum reacţionează băieţii de obicei. Nu vreau să fiu considerat un ratat.

- Mie nu-mi laşi impresia asta, zise Jenny. Oricum, majoritatea băieţilor nu fac decât să se

laude.

- Da, poate. Apoi, atenţia îi fu atrasă de luminile intermitente ale echipajului de poliţie care se apropia. Hei, uite şi poliţia! Mai bine aş coborî să le prezint actele şi permisul.

Conversaţia se încheie aici. Jenny rămase deoparte, privind la poliţistul care-şi nota toate datele necesare. Fusese extrem de surprinsă că Terry îşi recunoscuse nesiguranţa în privinţa fetelor. Toată atitudinea lui îndrăzneaţă nu era decât de faţadă. Să fi fost băieţii la fel de speriaţi ca fetele?

Păreau să existe unele legi nescrise. De exemplu, compasiunea nu făcea parte din reacţiile lor normale. Totuşi, între băieţi se manifesta un soi de camaraderie. Cu toată competiţia, păreau să se înţeleagă. Le plăcea senzaţia de atotputernicie si nu doreau ajutorul nimănui. Cu excepţia echipei, unde era acceptabil să-şi unească forţele pentru un scop comun mai important decât individualităţile.

Pe când era mică, se gândise adesea la situaţia diferită a băieţilor, invidioasă pe independenţa lor. Păreau liberi şi rezervaţi. S-ar fi spus că nu se temeau de nimic. Până şi Bernie, frăţiorul ei mai mic, plângea foarte rar. Vorbele lui Terry probabil că erau cea mai intimă confesiune pe care ar fi putut-o spera. O ajutaseră destul de mult în efortul de a-i

înţelege pe băieţi, cu toate că-i părea foarte rău că nu se arătau mai puţin închişi în ei.

Urcară din nou în maşină, iar Terry aruncă procesul verbal pe bord.

- Ei bine, probabil că nu mai avem vreme de surfing.

Soarele apunea în spatele unui pâlc de eucalipţi.

- Ştiu şi eu, glumi Jenny. Cum stai cu vederea pe timp de noapte?

- Foarte amuzant, Friedman! Să mergem acasă. Astăzi, nu-mi mai arde de bâjbâit prin apă.

Jenny râse. Intreaga scenă - aşteptarea poliţiei din cauză că Terry se lăsase atras de cele trei fete - îi părea acum deosebit de hazoasă. Reflectă la mulţimea de necazuri în care intrau băieţii şi fetele, urmărindu-se reciproc. Dar, având în vedere această atracţie, de unde provenea lipsa de înţelegere între sexe? Să fi fost cauzată de scopurile diferite urmărite de băieţi şi de fete?

- Iartă-mă, omule! spuse Terry, pe când Jenny îşi lua planşa de pe bancheta din spate.

- Hei, nu-i nimic. Promite-mi doar că, de acum înainte, ai să-ţi ţii ochii pe drum.

Terry ridică două degete închipuind semnul păcii, dădu solemn din cap şi ridică un impresionant nor de praf, demarând.

Capitolul 8

Josh visa că naufragiase pe o insulă si fusese împresurat de un grup de fete. Purtau niste robe lungi, exotice. Genul lui preferat de vise. Aerul era înmiresmat de esenţe florale, razele soarelui se jucau în pletele fetelor, iar el le cerceta feţele zâmbitoare. Apoi, figurile lor părură să se separe în fragmente de parcă le-ar fi urmărit printr-un caleidoscop.

In realitate, Cathy si Elyse se băteau cu pernele, iar una dintre arme aterizase pe mutra lui. Cathy răsturnase un flacon de colonie. Soarele dimineţii pătrundea prin perdelele transparente din camera de zi. Toate aveau un motiv.

Cu excepţia faptului că el si Jenny nu făcuseră încă rocada. înţelese că spiritul părea să-i fi uitat si constatarea îl demoralizã.

Se îmbrăcă repede, copleşit de faptul că nu va participa la meciul de baseball, asa cum sperase.

- Mergem la complexul comercial, spuse Elyse. Se stârnise o discuţie aprinsă despre haine, iar tricourile şi blugii erau împrăştiate peste tot. Fetele se tot îmbrăcau şi dezbrăcau, încercând diverse combinaţii vestimentare. Işi împrumutau una alteia fardurile. Josh avu

impresia că asistă la un soi de ritual străvechi. Panorama îl lăsă fără cuvinte. Se reculese şi spuse grăbit:

- Trebuie să plec. Astăzi, avem repetiţia în costume.

- Dacă am reuşi să fim ca tine, am economisi o groază de bani, zise Cathy, împachetându-şi lucrurile.

Connie vorbea la telefon cu prietenul ei. Celelalte terminară cu gătitul şi începură s-o bombardeze cu perne, pentru a-i capta atenţia.

- Bine, bine, termin imediat, ţipă Connie.

- Parc-ar fi lipiţi în zona urechii! comentă Cathy.

In cele din urmă, toată lumea se înghesui în maşina
Elysei. O lăsară acasă pe Jenny.

- Ajungi la meciul de baseball? întrebă cineva. Gândul că va lipsi de la meci îl înfioră pe Josh, dar
reuşi să îngaime:

- Depinde de ora la care se va termina repetiţia.

Pe când fetele plecau, Josh simţi că-şi pierde curajul. Dacă nemernicul de spirit nu-şi va face curând apariţia, va fi nevoit să danseze. Era absolut imposibil! Sigur, începuse să prindă câte ceva din meşteşug, dar numai atât. Nu avea cum să treacă de audiţie.

Intră în casă, încercând să-şi clarifice

următoarele mişcări. Foarte urât din partea spiritului că nu se ţinuse de cuvânt. De ce-i obliga să treacă prin aşa ceva? Va trebui să-i ţină locul Jennyei la repetiţia în costume, iar la meci
- mii de draci! - ea va fi nevoită să joace în locul lui.

De cum ajunse înăuntru, o sună.

- Bună! Cum o mai duci? întrebă el glumeţ.

- Eşti în regulă. Dar eu, cum mă prezint? Dintr-o dată, păru îngrijorată. Josh, ce-o fi păţit spiritul? N-ar fi trebuit ca astăzi să redevenim noi înşine?

- Aşa credeam, fu el de acord.

- Aş fi vrut să revin în propria piele înainte de repetiţie, se plânse Jenny.

- Mă gândeam la acelaşi lucru. Uite ce-i, am să-mi dau toată silinţa, bine? spuse Josh, sperând că sunase destul de convingător.

Puse receptorul în furcă şi fugi în birou, închizând cu grijă uşa în urmă. Porni calculatorul, introduse discheta şi aşteptă. Se zgâia la ecran, numărând minutele. Apoi, îşi strânse pleoapele îşi încercă să vizualizeze schimbarea. Ce senzaţie i-ar face? Nu fusese conştient atunci când avusese loc prima rocadă. Cum să procedeze pentru a declanşa schimbarea inversă? N-ar fi reuşit oare să transfere moleculele şi atomii doar prin puterea combinată a voinţei lor?

Nu se întâmplă nimic. Josh înghiţi în sec. Avusese încredere în spirit, cu toate că nu mai binevoise să-şi

arate mutra. Nu le făcuse nici o promisiune, dar lui Josh i se păruse imposibil ca situaţia să dureze mai mult de trei zile. Ce-ar fi putut urmări spiritul cu asta?

Disperat, renunţă să mai privească ecranul gol. Işi zise că n-avea nici un sens să se mai agite. Era zece fără un sfert şi trebuia să se pregătească pentru repetiţie. Se schimbă în maioul de balet şi începu încălzirea.

Soneria de la intrare îi întrerupse exerciţiile. Era Jenny.

- N-am putut suporta tensiunea. Trebuia să văd cu ochii mei. O luă înainte spre birou.

- Imi pare rău să te dezamăgesc, dar nu-şi arată mutra. Este un timid!

- Sau mincinos. Se întoarse spre ecran şi spuse pe ton de implorare: Nu ţi-ai susţinut suficient punctul de vedere, spirit malefic?

Nici un răspuns. Josh se apropie de ea.

- Poate că mai avem şi altceva de învăţat, sugeră el.

Ea îşi roti privirea prin încăpere şi atinse câteva
obiecte - un prespapier, nişte cărţi, câteva creioane.

- N-au trecut decât trei zile şi deja mi-e dor

de locul ăsta.

- Da, înţeleg. Ce-o să ne facem, Jen?

Ochii li se întâlniră. Josh se simţi tânjind după familiarul statu-quo pierdut de numai câteva zile. Jenny fu cea care rupse tăcerea.

- Cred că va trebui să trecem şi prin asta. Vei fi obligat să dansezi, iar eu am să joc baseball.

Se prinseră de mâini, rămânând tăcuţi o vreme.

- Petrecerea în pijamale s-a dovedit o experienţă dură, spuse Josh.

- Ai avut ceva de învăţat? întrebă Jenny zâmbitoare.

- Desigur. Ştiu la ce facultăţi vor merge, cu ce s-au îmbrăcat pentru expediţia la complexul comercial şi cât se poate de mult despre vieţile lor sentimentale. Ei, ce părere ai? rânji el triumfător.

- Josh!

- Credeam că vei fi impresionată. La tine, cum a fost?

- M-am dus la surfing cu amicul tău Terry, dar am suferit un mic accident ... Ii povesti întreaga întâmplare.

- O dată, Terry şi-a zdrelit nasul fiindcă nu se uita pe unde merge şi s-a ciocnit de un stâlp. Şi atunci era cu ochii după o fustă, zise Josh.

- Văd că nu-i prima dată! Ştii, la început îl

consideram un nemernic, dar am constatat că este cel mai deschis dintre prietenii tăi.

- Hei, nu-mi mai vorbi despre asta! Prietenele tale sunt gata să-şi verse toată tolba, se plânse el. Vom ajunge să ne cunoaştem toate micile secrete.

- Mă bucur să te cunosc, dragul meu, chicoti Jenny.

***

Josh se simţea un soi de Peter Pan, sau mai iute Wendy, astfel îmbrăcat cu tricou, jupă de balet şi colanţi.

Intregul studio era în debandadă. El stătea la oarecare distanţă, urmărind-o pe doamna Herbert în timp ce-i cosea unei fete elasticul la unul din pantofii de poante. Apoi trecu la alta, îndreptându-i o cută la maiou. Două fete se înghesuiau să se machieze în faţa oglinzii micuţe din vestiar.

Josh avusese grijă de farduri acasă, nedorind s-o facă în public. Credea că reuşise destul de bine. Fusese distractiv, ca o temă la arte plastice, îşi spuse el. Totuşi, doamna Herbert nu se arătă mulţumită.

- N-ai pus suficient fond de ten, Jenny. Lasă-mă pe mine. Mâinile doamnei Herbert s-ar fi potrivit mai bine cu
o folie de glaspapir decât cu manevrarea fardurilor. Dacă ar fi avut copii, Josh le-ar fi

plâns de milă la schimbarea scutecelor.

- Mă simt de parcă aş fi pierdut un strat de piele, comentă Josh.

- Prostii, Jennifer! replică doamna Herbert, caustic. Pielea are nevoie de puţin stimul pentru îmbujorare.

- Da, sigur, răspunse Josh, privind pieziş.

In cele din urmă, doamna Herbert se grăbi să ajute pe altcineva. Jessica se apropie.

- Jenny, arăţi minunat. Mă laşi să-ţi pieptăn părul?

Privind împrejur, Josh observă că fiecare fată
apelase la câte o colegă pentru aranjarea coafurii.

- Desigur, mulţumesc, răspunse el, recunoscător. O văzuse pe Jenny strângându-şi părul pentru repetiţii, dar nu reţinuse procedeul.

Apoi, mai erau şi pantofii de balet. Jenny îl instruise cum să coasă panglici şi elastice şi să-i prepare pentru dans. O mulţime de operaţii doar ca să poată fi purtaţi!

Pentru el, statul pe poante continua să fie ciudat, chiar dacă nu era vorba de propriile degete. Totuşi, poziţia i se părea absolut anormală. Işi amintea ce-i povestise Jenny despre prima ei pereche de pantofi de balet şi cât de entuziasmată fusese când îi primise.

Toată lumea se aliniase pentru încălzire. Josh se descurcă binişor. Exerciţiile îşi demonstrau utilitatea. Se simţea mult mai stăpân pe sine şi nu-şi mai pierdea echilibrul. Un mecanism bine reglat. Şi totuşi, complet înspăimântat.

- A sosit vremea, îi şopti Jessica, prinzându-l de braţ. La fel costumate, toate balerinele se aliniară în spatele draperiei ce despărţea sala de aşteptare de studioul propriu-zis. Josh stătea lângă Jessica, încercând să-şi imagineze cum ar fi procedat Jenny. *Trebuie să gândeşti ca ea,* se sugestionă el. închise ochii, încercând să evoce imaginea ei dansând pe scenă.

Muzica lui Chopin începu să se reverse ca o ploaie uşoară, în vreme ce balerinele ieşiră la lumină, făcând piruete. Josh o urmă pe Jessica, imitându-i mişcările. Dădu ocol studioului trecând dintr-o piruetă în alta. Muzica dansului începu într-un ritm de vals vaporos, dar vesel. Toţi ochii se fixară asupra lui. Panica îl cuprinse, dar el o respinse înainte de a-l îngheţa. Se gândea la Jenny: efortul ei, graţia, concentrarea asupra dansului. Continuă să danseze, hotărât să reuşească.

Valsă cu exuberanţă, arcuind graţios braţele şi încheie cu o piruetă cu braţele întinse şi capul lăsat pe spate. Habar n-avea cum arăta, dar după cum se simţea, era convins că

reuşise. Il cuprinsese un soi de entuziasm, dar reprimă sentimentul, încercând să rămână concentrat pe imaginea mentală a Jennyei.

Doamna Herbert se încruntă şi se aplecă spre doamna Craft, altă profesoară a şcolii lor. O doamnă corpolentă aşezată alături le asculta conversaţia. Putea fi reprezentanta şcolii de balet la care dorea Jenny să se înscrie. In vreme ce vorbeau, continuau s-o urmărească pe Jenny. Lui Josh îi era clar că discutau despre ea. Oare aveau s-o respingă dacă interpretarea lui nu s-ar fi ridicat la standardul cerut? Alungă gândul şi-şi mută atenţia spre colege, care formaseră un semicerc în jurul lui, unduindu-şi braţele la unison.

Işi aminti de felul în care obişnuia Jenny să atingă lucrurile din jur. Uitase, însă o observase repetând gestul şi după ce schimbaseră locurile. Intra în contact

cu lucrurile - de parcă ar fi găsit desfătare în simţirea texturii diferitelor obiecte, a formei lor. Poate că era o caracteristică unică, deşi nu avea cum să fie sigur. Lăsând la o parte alte consideraţii, simţul tactil, văzul şi auzul luau şi ele parte la concepţia ei despre dans. Uneori părea să aibă o legătură secretă cu aerul care o înconjura. Toate astea îi treceau prin minte în timp ce se lăsa purtat de ritmul muzicii. Inspiră adânc, rechemă imaginea Jennyei şi continuă să danseze.

Următorul balet era mai îndrăzneţ, mai neîngrădit, mai exuberant. Traversă studioul în diagonală executând „grand jeté uri“, urmate de piruete, întinzând braţele înainte şi apoi lăsându-le-n urmă, cu capul în piept. Inspiraţie şi expiraţie; văzduhul trecându-i printre degete; pantofii de balet abia atingând parchetul; amestecul de figuri întrezărite între salturi şi piruete. Trupul Jennyei îl purta fără efort, cu uşurinţă, de parcă ar fi fost un fulg ridicat de vântul puternic. Asta era! îşi spuse el entuziasmat. Aceasta era senzaţia corectă, acum dansa cu adevărat - şi dansa bine. Sentimentul era grozav şi-l savură până la final, chiar şi în senzaţia aparent anormală a piruetelor pe poante.

Cu o nouă şi ciudată încredere în sine, Josh îşi încheie evoluţia. îndoi uşor genunchii şi ridică braţele lateral, ca într-un zbor întrerupt de pasăre. Din direcţia celorlalte balerine, îi ajunse la urechi un cor de exclamaţii.

Ah, nu, îşi spuse el, *am dat-o-n bară.* Văzând că doamna Herbert se îndrepta spre el, fu cuprins de disperare.

- Jennifer, a fost superb! Trebuie să recunosc, ai adus o notă inedită. A fost neobişnuit, dar foarte interesant. Sunt impresionată. Cum ai procedat? Poţi să repeţi?

Josh o privea uimit. Era serioasă oare? Da! Reuşise să creeze ceva nou. Incredibil!

- Cred că ceea ce am văzut este inovativ şi minunat, continuă doamna Herbert, iar Josh avu senzaţia că instructoarea nu-şi arăta prea des entuziasmul.

- Serios? Hei, asta-i grozav! declară Josh, scuturând viguros mâna doamnei Herbert. Nu ştia ce anume fusese atât de ieşit din comun, dar laudele aveau un efect puternic asupra lui - în orice corp s-ar fi găsit.

- Jennifer, te rog, spuse instructoarea, adoptând o atitudine mai rigidă, stânjenită de efuziunea neaşteptată a elevei.

- Scuze. Josh se retrase câţiva paşi. In spate, Jessica chicotea. Dar ce înseamnă asta? Credeţi că voi fi acceptată la şcoala de balet? insistă Josh.

- Cum am mai spus, ai mari şanse. Răspunsul fusese scurt şi cinstit. Şi, cu siguranţă, eşti pregătită pentru audiţie.

Nimic sigur, totuşi ... Să vezi când îi voi povesti Jennyei ce s-a întâmplat! îşi zise el fericit.

Capitolul 9

Din poziţia aruncătorului, Gary Krupp îl zări pe Josh şi-i făcu semn cu mâna.

- Hei, Friedman, vino-ncoace!

Jenny se uita la ceilalţi băieţi care se încălzeau, încercând să-şi vizualizeze propriul joc, atât de important acum. Pentru Druids, era un meci

decisiv. Alergă spre locul unde stătea Gary.

- De ce nu încerci să loveşti câteva mingi? Poate că astăzi vei reuşi ceva mai bine, zise antrenorul Jacobs, privind-o încurajator.

- Da, sigur. Se deplasă spre locul de bătaie şi luă bâta. Era ceva mai grea decât şi-ar fi ales ea, dar trebuia să ţină seama că acum era în trupul lui Josh. *Fii el, Fii el…*

Gary îi lansă o minge. Jenny o lovi. Mingea se întoarse direct la aruncător.

- Hei, grozavă lovitură! rânji Gary.

Jenny îi pricepu sarcasmul, dar nu se lăsă influenţată. Toată echipa îl urmărea pe Josh cu sufletul la gură. Aşteptările lor o stresau şi asemui senzaţia cu cea dinaintea începerii unui dans. Reuşi să trimită o a doua minge spre mijlocul terenului, iar colegii îşi manifestară entuziasmul. Rams, echipa liceului Ryder, îşi făcu apariţia pe teren şi antrenamentul încetă. Druids luă poziţie la prindere, iar fetele din trupa de marjorete se aliniară pe marginea terenului. Puţinii spectatori ocupau primele două rânduri de scaune ale tribunei neacoperite.

In ultimele luni, Jenny asistase foarte rar la meciurile lui Josh, din simplul motiv că nu avusese vreme. Işi dorea să-l fi susţinut mai des, cunoscând bine influenţa pe care o are publicul asupra oricui.

Jocul începu. Jenny era la prima bază. Primul

adversar la bătaie trimise mingea razant, direct în mănuşa ei. Reuşi să-l scoată din joc.

- Eliminat! strigă arbitrul. Toată echipa îl privi pe Josh aprobator.

Următorul la bătaie trimise o minge înaltă, prinsă de Gary.

- Al doilea eliminat! spuse arbitrul.

Jocul se anima. Următorul rată, trimiţându-i pe Druids la bătaie.

Uşurată să constate că nu era prima, Jenny se aşeză pe bancă să urmărească meciul mai relaxat.

Druids nu reuşiră mare lucru - doi eliminaţi şi un jucător ajuns la prima bază, apoi o greşeală la bătaie îi trimise din nou pe teren. Jenny reuşi să se descurce cu toate mingile care ajunseră la prima bază, însă echipa era în dezavantaj. Din şapte reprize, Rams reuşiseră două puncte, faţă de nici unul pentru Druids.

In repriza a opta, Josh ajunse la bătaie. Jenny împietrise de frică. încercă toate stratagemele ce-i trecură prin cap. Mintea îi era înceţoşată, însă apoi reuşi să se scuture de stres, închise ochii şi se concentră.

încovoiată, privea cu atenţie zborul mingiei. Lovi din răsputeri, dar rată.

- Prima! Din tribună, îi ajunseră la urechi remarci zeflemitoare, însă reuşi să nu le ia în seamă.

La a doua lovitură, mingea se rostogoli

săltând pe mijlocul terenului. Jenny ţâşni spre prima bază. Următorul rată, aşa că Druids trecu iar la primire.

- Mai avem o singură şansă de a schimba rezultatul, băieţi. Hai s-o fructificăm! strigă antrenorul Jacobs. Era furios şi se înroşise la faţă, mârâind spre adversari.

Jenny culese o minge greşit lovită şi i-o aruncă lui Gary. *Una greşită! Hai, Druids, să le arătăm ce putem,* îşi spuse ea lovind cu pumnul în mănuşă.

Următorea lovitură veni foarte înalt şi ateriză în mijlocul terenului. Cu un adversar pe traseu, întreaga echipă deveni extrem de nervoasă. O nouă lovitură ajunse exact în mâinile lui Gary, iar acesta îl elimină pe jucătorul deja pornit.

Druids ajunseră iar la bătaie. Primii doi jucători ratară, însă următorii trei reuşiră să ajungă la prima bază, unde se făcuse mare aglomeraţie. Urma Jenny.

- Totul depinde de tine Friedman, spuse antrenorul. Fă-ţi meseria şi adu-i acasă pe băieţii ăia.

Jenny dădu din cap. Senzaţia de responsabilitate apăsătoare îi era familiară. Se duse agale spre locul de bătaie, încercând să ghicească ce ar face Josh în respectiva situaţie. Apoi se gândi la dans, la o mişcare cât mai

fluentă a bâtei spre minge. Trebuia adăugată şi forţa necesară unei lovituri lungi. Pentru asta, era necesar să-şi folosească toate resursele - atât ale ei cât şi ale lui Josh!

Frica îi dădea târcoale, dar reuşi s-o reprime, concentrându-se la ceea ce urma să se întâmple.

Lansarea porni spre ea. Lovi. Poc! Mingea se ridică într-un zbor foarte înalt pe deasupra terenului.

- Fugi! se auziră îndemnurile din rândul colegilor, iar Jenny se supuse, ţâşnind spre prima bază şi apoi urmându-i îndeaproape pe ceilalţi trei camarazi. Sean Cunningam ajunse acasă, apoi Gary Krupp şi Eddie Collander. Curentul de aer i se insinua pe sub bluză, umflând-o ca pe o pânză de corabie. Simţea cum este împinsă înainte de musculatura puternică a corpului lui Josh, de picioarele ce se mişcau ca pistoanele unui motor. Formidabilă senzaţie! Il zări pe adversarul care urmărise mingea, prinzând-o şi aruncându-i-o

lansatorului. Acesta ratã recepţia. Jenny îşi reînnoi eforturile, trecând de a treia bază şi ajungând acasă în plonjon, în cele din urmă.

Marele şlem! Fu înconjurată de strigăte de bucurie. Se ridică şi se scutură de praf, în vreme ce colegii şi antrenorul se adunară împrejur, bătând-o pe spate şi îmbrăţişând-o.

De data aceasta, nu se mai feri. Senzaţia era chiar plăcută.

- Acum, este patru la doi pentru noi, spuse Gary Krupp. Am scăpat de griji, Druids a câştigat deja mulţumită ţie, Josh.

- A fost fantastic, Friedman! Ne-ai salvat, omule! exclamă şi antrenorul. Venind de la el, aprecierea era nepreţuită.

Ea însă nu mai avea nevoie de aprobările colegilor sau antrenorului. Ştia că obţinuse o realizare excelentă. O zări pe mama lui Josh făcându-i semne din tribună şi-i răspunse. De data asta, când fusese cu adevărat important, reuşise să se ridice la înălţimea aşteptărilor.

Unul dintre băieţi o îmbrăţişă.

- Hei, Josh, ai fost mare! Vii la Shawn, nu-i aşa? Mergem să petrecem.

- Desigur.

După fiecare victorie, evenimentul era sărbătorit la cafeneaua lui Shawn. Jenny ştia că Josh n-ar fi ratat o asemenea întrunire.

Impinsă spre vestiare de mulţimea entuziastă, Jenny inspira praful şi mirosurile de transpiraţie. Spre norocul ei, abia aşteptau cu toţii să ajungă sub duş, aşa că Josh fu lăsat în pace. Jenny se eschivă, preferând să-i reîntâlnească pe ceilalţi la Shawn.

***

Mai târziu, la local, băieţii se adunaseră

lângă tejghea, delectându-se cu sucuri, sporovăind şi glumind.

- Impresionantă reuşită, Friedman, zise Eddie. Urmară alte bătăi pe umăr. Zâmbete şi triumf! Pe teren, băieţii se manifestaseră dur, însă acum erau aproape afectuoşi. Ciudat, de obicei, cu excepţia ocaziilor când aveau ceva de sărbătorit, evitau să se atingă. Micul local era plin de freamăt şi figuri strălucitoare şi triumfătoare. Jenny se simţea încântată.

- Da, continuă Gary, nu te-am crezut în stare de aşa ceva.

- Cinci la doi - îţi vine să crezi? Nici nu mai era nevoie de reuşita lui Eddie, dar bine că a venit şi ea, insistă Sean.

- Hei, băieţi, am câştigat! accentuă Doug Kallinsky.

Jenny îl privi cu atenţie. Il cunoştea doar ca prieten
al Cathyei. Părea destul de drăguţ. De ce s-or fi certat? Josh nu-i spusese nimic.

- Să bem în cinstea victoriei! se entuziasmă Terry Fields. Ridicară sticlele de cola.

- Hai Druids! strigară toţi. Ura, Josh!

Sticlele se ciocniră. Jenny compară petrecerea cu obişnuitele întruniri ale fetelor. Şi noi am fi vorbit despre victorie, îşi zise ea. Suntem gata să ne angajăm în competiţii, dar nu atât de agresiv.

Şi avem o mulţime de alte subiecte de interes. în general, n-avem atât de multe tabuuri ca băieţii. îşi făcu loc cu umărul prin mulţime, ascultând conversaţiile colegilor.

- Cu excepţia meciului din aprilie, n-am mai reuşit lovituri atât de bune niciodată. îţi mai aminteşti Gary? întrebă Sean.
- Da. I-am bătut pe cei de la Royals cu opt la unu, răspunse cel vizat.
- Hei, Chifteluţă, mai munceşti astăzi? strigă Sean.
- Jenny se întoarse să vadă cine purta porecla. Desigur, Eddie Collander, care lucra la un „Burger King“.
- Intru mai târziu. De ce? zise Eddie.
- Ce-ai spune să mă tratezi cu ceva de mâncare?
- Vrei să fiu dat afară?
- Credeam c-ai ajuns şef.
- Este „şef peste cartofii prăjiţi“, explică cineva.
- în împărăţia uleiului, interveni altă voce. Să stai toată ziua aplecat asupra cartofilor acelora unsuroşi!

Jenny le cunoştea ritualul - insulte, lovituri şi glume grosolane. După o scurtă pauză, o luară de la capăt, dar ea se simţea deja exclusă. Fetele n-ar spune asemenea lucruri. Şi ele îşi mai necăjesc colegele, dar sunt mai blânde şi,

de obicei, încearcă să se susţină una pe cealaltă.

Conversaţia se concentră apoi asupra planurilor de weekend, iar grupul începu să se destrame. Alte lovituri pe spate, alte strângeri în braţe şi strigăte de rămas-bun. Lângă uşă, câţiva dintre băieţi se luaseră la harţă în joacă, iar ceilalţi trecură nepăsători. Jenny privi şirul de pahare goale de pe tejghea, tonomatul rămas tăcut şi gecile îmbrăcate din mers. In cele din urmă plecă şi ea, împreună cu Terry Fields.

- Voiam să-ţi spun, Friedman, am vorbit cu Janie, spuse Terry pe şoptite.

- Bravo. Şi ce-a zis? întrebă Jenny.

- Ne-am împăcat. I-am explicat că m-am schimbat. Terry zâmbi.

- Până la urmă, nu mai eşti chiar atât de nemernic? glumi ea.

-Asta i-am spus. I-am promis că n-o să mai sar pe ea.

- Multă baftă, râse Jenny în loc de rămas-bun, simţindu-se grozav sub efectul momentului de intimitate.

- Cum a mers?

Intrebarea le ieşise de pe buze în acelaşi timp. Izbucniră în râs şi se luară de mâini. Se aflau în curtea casei lui Josh.

- Ai reuşit o lovitură de mare şlem şi aţi

câştigat meciul, zise Jenny.
- Hei, grozavă treabă! O strânse-n braţe cu putere. Şi tu ai reuşit. Doamna Herbert spunea că ai creat ceva nou în arta dansului.
- Glumeşti? Este de necrezut! strigă Jenny.
- Aşa am crezut şi eu. Mai ales că probabil n-aş reuşi să repet execuţia nici dac-aş vrea.
Jenny căzu pe gânduri.
- Deci, dacă am rămâne aşa la infinit, ne-am descurca.
- Aşa s-ar zice, dar mi-ar fi greu să-ţi ţin locul. Până acum, nu înţelesesem cât de mult este de muncă la balet, recunoscu Josh. Nu-mi dădeam seama cât erai de prinsă şi ce însemna dansul pentru tine. Adică, abia acum pot pricepe, după ce am încercat să-ţi ţin locul. Este grozav! Inainte, cred că eram gelos fiindcă simţeam că din cauza baletului ne vedem atât de rar. Imi închipuiam că nu ţii la mine.
- Şi acum?
- Imi dau seama că nu-i adevărat. Eşti obligată să-ţi dai toată silinţa pentru a deveni o balerină bună. N-ai de ales. Până acum, nu-ţi luam în serios eforturile.
Jenny culese câteva fire de iarbă şi se jucă împletindu-le.

- Mereu am crezut că eşti cam superficial în toate privinţele - înainte de a-ţi lua locul. Abia când a trebuit să joc baseball, am priceput ce însemna asta pentru tine, deşi te comportai

întotdeauna atât de nepăsător. Cred că am căzut în aceeaşi greşeală - nici eu nu te-am luat în serios. De asemenea, am învăţat mult de la prietenii tăi.

- Da, am păţit acelaşi lucru, Jenny, fu el de acord. Amicele tale vorbesc mult despre noi. Se chinuiesc să ne înţeleagă. Băieţii, în majoritate, nici nu-şi dau seama că se discută atât pe seama lor. Cred că este plăcut să ştii ce mult le preocupă pe fete relaţiile - şi nu doar cele cu sexul opus. Se opri puţin, apoi adăugă: mă tot întreb cât de mult le-ai povestit fetelor despre mine. De ce oare nu vorbiţi cu prietenii voştri aşa cum discutaţi între voi?

Jenny se încruntă puţin. Chiar aşa, de ce?

- Poate ştim că din partea băieţilor n-am primi aceleaşi răspunsuri. Poate ne este frică.

Brusc, îşi aminti ceva. întâmplarea se petrecuse de mult, când abia îl cunoscuse pe Josh. Era atât de topită după el încât nu mai gândea coerent, aşa că fusese recunoscătoare baletului pentru că-i redase echilibrul interior. într-o noapte, plimbându-se pe plajă, îi mărturisise că-l iubea.

El nu-i răspunsese. O săptămână, nici n-o mai sunase. Crezuse că l-a speriat, prin simpla exprimare a

sentimentelor. Oare dragostea era atât de înspăimântătoare? Când îi vorbi lui Josh despre

întâmplare, el spuse:

- Nu-mi amintesc.

- Imposibil! strigă ea, întrebându-se cum putuse uita un incident care pe ea o torturase atât. Simţind nevoia de a discuta cu cineva, îi povestise despre întâmplare şi Elysei.

- Ei bine, poate că-mi amintesc, recunoscu el împotriva voinţei.

- Şi ce simţeai atunci?

Josh ridică din umeri.

- A trebuit să mă gândesc la ce-ai spus. Părea serios. Până atunci, nu-mi mai fuseseră adresate asemenea vorbe. Nu mai fusesem îndrăgostit. Dacă nu te iubeam nici pe tine? Nu ne cunoşteam de prea mult timp. Aveam senzaţia că lucrurile evoluează prea repede. Trebuia să fiu sigur.

- Dar nu mi-ai mai vorbit o săptămână, insistă Jenny. Am crezut că totul se terminase.

- N-a fost chiar aşa de multă vreme, nu-i aşa?

- Ba da, au trecut exact şapte zile. Apoi, m-ai sunat ca şi când nimic nu s-ar fi petrecut, îşi aminti ea.

- Nimic nu se întâmplase, aprecie Josh.

Ea oftă.

- Când ţi-ai dat seama că mă iubeşti?

- Acum câteva luni, pe când mâncam la cantină, iar tu vorbeai foarte serios despre ceva, cu un strop de muştar pe nas, răspunse Josh sincer şi zâmbi.

- Zău? Şi de ce nu mi-ai spus?
- Eram prea ocupat să râd.
- Caraghiosule! zise ea, mimând dezgust. Nu ţi-a trecut prin cap că mi-ar fi plăcut să cunosc „amănuntul“ acela?
- Nu l-am crezut atât de important. Oricum, ştiai deja, nu-i aşa?
- Nu, nu ştiam. Nu-s capabilă să citesc gândurile, Josh. Nu-mi vine să cred că nu m-ai considerat demnă să-mi împărtăşeşti adevărul.
- Iartă-mă, zise el ridicând din umeri.
- Asta demonstrează că atunci când eu mă gândeam la iubire, tu nu erai încă pregătit s-o accepţi.
- Iar atunci când eu luam în consideraţie alte aspecte, tu n-o făceai, adăugă Josh.
- M-am gândit şi eu la lucrul acela, spuse ea, încruntându-se. Mă atrage la fel de mult intimitatea. Dar ştiu că trebuie să fiu pregătită pentru aşa ceva şi deocamdată nu-s. Din punctul ăsta de vedere mi-ai luat-o cu mult înainte.
- Cred că fetele sunt mult mai vulnerabile, zise Josh tandru. în trupul tău, şi eu am simţit-o uneori. Dar sunt nerăbdător. Crezi că vom ajunge vreodată să dorim acelaşi lucru în acelaşi timp?
- Cine ştie? Cred însă că-i bine să aflăm fiecare la ce se gândeşte celălalt. Şi să înţelegem faptul că s-ar putea ca dorinţele noastre să nu coincidă.
- S-ar părea că n-am prea reuşit să comunicăm în ultima vreme, comentă el.

- Da. Hai să dregem liniile de comunicaţie, propuse Jenny.
- Asta-i o remarcă tipică pentru Josh, spuse el, râzând. Ai de gând să-mi furi şi personalitatea? Situaţia seamănă din ce în ce mai bine cu „Zona crepusculară“.
- Dacă vrem să ne speriem, n-avem decât să ne gândim la faptul că nu ştim când se va termina nebunia asta. Jenny se tolăni pe iarbă. Josh se aşeză alături.
- OK, închide ochii şi pune-ţi o dorinţă. Am să fac şi eu la fel, în acelaşi timp. Vezi? o tachină el.
- Nu văd prea bine cu ochii închişi, prostuţule.
- Desigur, n-am să te întreb la ce te-ai gândit, fiindcă aduce ghinion, explică Josh. Dar, dacă se nimereşte să fie acelaşi lucru, poate se va împlini.
- Devii tot mai superstiţios.

Josh nu-i răspunse. Rămaseră întinşi pe peluză cam cinci minute. Apoi, Jenny îşi sprijini capul pe umărul lui Josh, privind în jos.

- Nici o schimbare vizibilă.
- Urmează-mă spuse el, pe un ton poruncitor. Se ridicară şi intrară în casă. Josh scoase dintr-o cămară o planşă Ouija pentru legături telepatice şi o curăţă de praf.
- N-am mai făcut aşa ceva de ani de zile, exclamă Jenny. Aşezară planşa pe masa de pe terasă.

Ea începu, plasând cu grijă degetele lui Josh pe punctele planşei.

- O, Ouija, când vom schimba locurile înapoi, eu şi Josh Friedman?
- Cred că nu-i nevoie să fii atât de formală, şopti el.

Planşa descrise o mişcare circulară, oprindu-se la
litera „N“. Jenny se crispă.

- Şt! Fii atent!

Urmă o mişcare scurtă spre „I“, apoi un traseu ondulat până la „C“ şi din nou „I“ urmat de „O“, „D“, „A“, „T“. Periplul se încheie cu litera „Ă“.

- N-I-C-I-O-D-A-T-Ă, pronunţară Josh şi Jenny într-un glas. Niciodată! Repetară cuvântul de mai multe ori, parcă ar fi sperat să-şi piardă înţelesul.
- Poate că „niciodată“ are o semnificaţie mai favorabilă în altă limbă, sugeră Josh.
- Ouija, vrei să spui că nu se va mai întâmpla aşa ceva?

Planşa se mişcă din nou formând cuvântul D-A.

- Ia lasă-mă şi pe mine. Jenny se dădu la o parte făcându-i loc.
- Ouija, vrei să spui că n-am să mai fiu niciodată eu însumi?
- D-A.
- Nu poate fi adevărat! strigă el disperat.

Răspunsul implacabil veni:

- D-A, E-S-T-E A-D-E-V-Ă-R-A-T.

Jenny izbucni în lacrimi.

Capitolul 10

Duminică dimineaţă, Josh se trezi în camera sa. în propriul trup. în acelaşi timp, fusese şi nu fusese împăcat cu permanentizarea schimbării. După încercarea cu planşa Ouija şi probabilitatea tot mai mare de a rămâne în trupul Jennyei pentru totdeauna, fu incredibil de fericit.

îşi privi bucuros trupul. Era din nou al lui - un Josh Friedman complet. *Da, eu sunt,* îşi zise. *Bine am venit acasă!* Evenimmentul se cerea sărbătorit, dar nu se auzea decât vântul foşnind pe afară şi radioul în altă încăpere - nici vorbă de trompete şi cimbale. Sau muzică de fanfară. Fiindcă, în afara lor, nimeni nu mai fusese la curent.

Se dădu jos din pat şi rămase gol puşcă în faţa oglinzii. Greu de ştiut la ce s-ar mai fi putut aştepta din partea unui spirit al computerelor.

Statura lui înaltă şi atletică era acolo. Părul castaniu închis, ochii verzi, rânjetul obraznic, a cărui lipsă o resimţise. Cu toate că trecuse printr-o mulţime de încercări, rămăsese acelaşi Josh. Aflase lucruri pe care majoritatea băieţilor de vârsta lui nici nu le bănuiau. De fapt, majoritatea băieţilor în general. Ştia cum este

să fii fată. O anumită fată!

Trebuia să vorbească la telefon cu ea. Nu, voia s-o vadă. De mult tânjea după imaginea ei, dar nu era numai atât. Senzaţia împărtăşirii unui secret ce le aparţinea doar lor îl împingea spre Jenny.

Trase pe el o pereche de blugi şi îşi pieptănă părul, constatând mireasma plăcută a noului şampon folosit de Jenny. De parcă i-ar fi lăsat o amintire secretă.

Camera era foarte curată, cărţile aranjate pe colţul mesei, nu existau haine aruncate pe jos. Plăcut!

Năvăli în bucătărie, stăpânit de o foame năprasnică.

- Bună, mamă, zise el, sărutând-o grăbit pe obraz.

- Bună dimineaţa, dragule. Il urmări cu privirea, în vreme ce Josh rupea două banane dintr-un ciorchine şi le introducea în storcătorul de fructe, alături de câteva linguriţe cu vârf de concentrat proteic, germeni de grâu, lapte şi două ouă. Apoi, reglă viteza la „mare“.

- Ti-e foame, Josh? întrebă ea, cu amuzament.

- Da. N-ai de ce să fii îngrijorată pentru pofta mea de mâncare, declară el, turnându-şi lichidul gros într-un pahar. Desigur, n-avea cum să priceapă schimbările lui de comportament. Va trece peste ele, punându-le pe

seama vârstei. Josh se simţi brusc recunoscător pentru ideile preconcepute ale părinţilor - îl scuteau de o groază de explicaţii.

***

Cam în aceeaşi vreme, Jenny Knudson începu să caşte şi să se întindă. O dată cu trezirea, o cuprinse şi senzaţia că ceva se schimbase. Deschise ochii şi constată că se afla în propriul dormitor.

Surpriza făcu loc încântării de nedescris. Semăna puţin cu elanul încercat la terminarea unui dans reuşit. îndepărtă cuvertura pentru a-şi putea privi corpul. Ea era, fără îndoială! în sfârşit!

îşi mângâie obrazul, închise ochii şi-i deschise iar. Era o senzaţie minunată. Parcă s-ar fi reîntâlnit cu un vechi prieten. Sări din pat pentru a face o serie de reverenţe. Urmară câteva piruete, realizate uşor şi graţios, parcă fără efort. De bucurie, îi venea să strige: *Hei, sunt întreagă!* Se arcui pe spate şi execută un flic- flac. Soarele pătrundea pieziş prin fereastra triunghiulară, strălucindu-i în păr.

Apoi, se linişti. Făcu nişte mişcări de înviorare şi se hotărî să se îmbrace. Se opri în faţa dulapului cu haine, căruia-i simţise lipsa. Alese blugii favoriţi şi o bluză purpurie, peste care puse cămaşa groasă aleasă de Josh cu o zi în urmă. Se simţea minunat cu propriile haine şi pantofi.

- Din nou eu însămi! zise ea cântat, coborând la micul dejun.
- Bună, mamă, salut, Bernie! strigă ea veselă, traversând bucătăria.
- La fel şi ţie, spuse mama, ridicând ochii de pe jurnal, cu o figură uimită. Cărui fapt datorăm această explozie de entuziasm?
- Redescoperirii vieţii, zise ea, ridicând paharul cu suc de fructe ca pentru un toast.
- Chiar aşa? îşi potrivi Brenie ochelarii pe nas, privindu-şi sora cu interes sporit.
- Da. Scose cutia cu cereale şi îşi turnă o porţie în castronel. Nu le putea mărturisi că îşi redescoperise propria persoană, după ce trei zile îi ţinuse locul lui Josh Friedman. Acum, sigură că nimeni nu mai avea cum să afle, se simţea incredibil de misterioasă.

Pe când îşi golea castronul, răsună soneria de la intrare. Era Josh, purtând pe chip un zâmbet larg. Jenny se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. El o îmbrăţişă un moment după care o prinse de mână.

- Doamne, cât de bine este! zise el. Apoi adăugă pe şoptite: Crezi că acum am putea să dăm de spiritul acela buclucaş?
- Păi, aşa sper. Ar cam fi cazul să-şi facă apariţia. Ne datorează o explicaţie.

Josh îi salută pe Bernie şi pe doamna Knudson şi se lăsă condus în micul birou. Ea porni computerul şi introduse o dischetă. In câteva clipe, amândoi auziră o voce.

- Aha, mă aşteptam să veniţi amândoi. Cum o mai duceţi?

Trăsăturile parcă cioplite ale spiritului apărură pe ecranul monitorului. Pe mâna ridicată se observa interminabila linie a vieţii.

- în sfârşit, iată-te! exclamă Jenny, aplecându-se peste tastatură. Acum, ne simţim minunat, mulţumim! Ce-ai păţit? De ce nu te-ai arătat mai devreme?

- Am fost reţinut în altă parte. Scuze, mi-a fost greu să ajung, din cauza ... traficului.

- De ce ne-ai făcut una ca asta? interveni Josh.

- Mi se pare că voi aţi cerut-o - voiaţi cu disperare să înţelegeţi fiecare cum gândea celălalt.

- Trebuia să fi existat şi o cale mai simplă, aprecie Jenny.

- Poate, zise spiritul încet, dar nici o altă variantă n-ar fi dat rezultate atât de bune. Aţi fost obligaţi să deveniţi altcineva, aparţinând sexului opus. Aţi experimentat pe proprie piele problemele pe care le avea de rezolvat celălalt. Cinstit vorbind, aş spune că aţi ajuns să vă cunoaşteţi şi pe dinăuntru.

Josh şi Jenny se priviră. Bucuria revenirii îi îndemna să treacă mai uşor peste cele petrecute. Nu conta decât faptul că erau din nou ei înşişi, împreună.

- într-adevăr, răspunse Jenny. Dar nu ştim

încă cine eşti şi din ce cauză s-au întâmplat toate.
- Ah, uneori puneţi cam multe întrebări, nu-i aşa?
Spiritul schiţă un zâmbet blând, plin de înţelegere,
de parcă le-ar fi cunoscut cele mai intime gânduri.

- Menirea mea este să împlinesc dorinţe, oricât ar părea ele de imposibile, ca în cazul vostru. Tăcu, fără altă explicaţie.
- Dar de unde ai apărut? Cine eşti? insistă Josh.
Figura încă zâmbitoare începu să se estompeze. Jenny
întinse mâna s-o atingă, aşezându-şi palma pe sticla ecranuilui. Era prea târziu. In birou se lăsă liniştea.
- Ce s-a petrecut cu noi, Josh? întrebă ea, în cele din urmă.
- Nu cred că vom afla vreodată, răspunse el, prinzându-i mâna. Dar acum, este bine. Am redevenit *noi.* Gata cu dorinţele, bine?
- Nici nu-mi trece prin cap să mai încerc, replică ea, scuturând din cap. Hei, asta înseamnă că Ouija s-a înşelat.
El ridică din umeri, amintindu-şi profeţia din ziua trecută, care păruse să-i condamne.
- Cum să ai încredere într-o scândură şi o bucată de material plastic?
- Trei zile, am crezut într-un spirit pe care

nu-l mai văzuse nimeni. Cam ciudat!
- Adevărat. Şi ce? Despre ce vorbeam acum trei zile, când am fost întrerupţi atât de brusc?
- Ne certam pe tema sexului şi iubirii. A baletului şi a baseballului.
- Cred că putem relua discuţia, spuse Josh.
- Numai că acum nu ne vom mai certa. Poate că am reuşit să ne cunoaştem ceva mai bine. Mă simt mult mai apropiată de tine.

- Şi eu la fel, Jen. Zâmbi şi o cuprinse în braţe. Dacă am fost capabili să trecem printr-o asemenea experienţă, vom reuşi să facem faţă la orice încercare. Suntem o echipă.
- în personalitatea mea se menţine şi influenţa ta, zise Jenny. Asta-i folositor.
- La fel. Acum, am un soi de percepţie extrasenzorială, în ce te priveşte.
- Ah, chiar aşa?

Josh o sărută. Gândurile ei porniră într-o spirală ameţitoare, în vreme ce se abandona sărutării. în membre, simţea o ciudată şi foarte plăcută imponderabilitate.
- înţelegi ce voiam să spun? şopti Josh, printre sărutări.
- Nu, răspunse ea, nelămurită.
- Am simţit că doreai să mă săruţi, deşi n-ai scos nici o vorbă. Zâmbi din nou, trecându-şi degetele prin părul ei.
- Zău?

Se sărutară iar, strâns îmbrăţişaţi în lumina verzuie a monitorului.
Sfâr[it